#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

VICTORIA SCHWAB

NICĂIERI NU TE VEI SIMȚI
ÎN SIGURANȚĂ

ACEST CÂNTEC NEÎMBLÂNZIT

TEEN FICTION

HERG BENET

Victoria Schwab

Acest cântec neîmblânzit

Primul roman al seriei „Monștrii din Verity“

Traducere din limba engleză de
Flavius Ardelean

Editura HERG BENET
2017

HERG BENET
PUBLISHERS

This Savage Song
by Victoria Schwab

Copyright THIS SAVAGE SONG © 2016 by Victoria Schwab
Published in agreement with BAROR International, Inc.
© 2017 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare.

Cărțile Arven: un trademark

Editura Herg Benet
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Ilustrație copertă și concept grafic: The Spartan Bureau

ISBN ePub: 978-606-763-103-6
ISBN Print: 978-606-763-102-9

CĂRȚILE ◦ ARVEN

Reproducerea integrală sau parțială a textelor nu este permisă fără acordul scris al deținătorului de drepturi de autor.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Celor stranii, celor nebuni și celor monstruoși

Mulți oameni sunt monstruoși,
și mulți monștri știu cum să se joace de-a omul.
(V. A. VALE)

PRELUDIU

Kate

În noaptea în care Kate Harker a decis să dea foc școlii, nu fusese furioasă, nici beată. Fusese doar disperată.

A da foc școlii fusese într-adevăr o măsură disperată; deja spărsese nasul unei fete, fumase în dormitoare, copiase la primul ei examen și hărțuise verbal trei maici. Dar, indiferent ce făcea, Academia St. Agnes o ierta. Asta era problema cu școlile catolice; o vedeau ca pe cineva care trebuia să fie salvată.

Însă Kate nu avea nevoie să fie salvată; trebuia doar să iasă de acolo.

Era aproape miezul nopții când pantofii îi atinseră iarba de sub geamul dormitorului. Ora vrăjitoarelor, cum o numeau oamenii, acele clipe întunecate în care spiritele neliniștite încercau să-și obțină libertatea. Spirite neliniștite și adolescente captive în internate prea îndepărtate de casă.

Străbătu aleea de piatră îngrijită ce lega dormitoarele de Capela Crucii, cu o geantă aruncată peste umăr, în ritmul pașilor săi sticlele dinăuntru ciocnindu-se unele de altele ca niște pinteni. Toate încăpuseră, cu excepția uneia – un vin vechi din depozitul personal al Surorii Merilee –, sticlă care acum îi atârna de vârfurile degetelor.

Clopotele începură încet și grav să bată ora, dar sunetele veneau dinspre capela mai mare, cea a Sfinților, aflată în partea cealaltă a campusului. Capela nu era cu totul nelocuită – directoare-stareță-maică-ceva-de-genul, Maica Alice dormea într-o cameră a ei – și chiar dacă ar fi vrut Kate să ardă acea clădire, nu era atât de proastă încât să adauge crimă la incendiere. Nu când prețul violenței era atât de mare.

Ușile capelei mai mici stăteau încuiate peste noapte, dar Kate șutise o cheie ceva mai devreme, în timp ce suportase una dintre lecțiile Surorii Merilee despre aflarea propriului har. Intră și își lăsă geanta chiar lângă ușă. Capela era mai întunecată decât o văzuse vreodată, sticla albastră aproape neagră în lumina lunii. O duzină de strane o despărțeau de altar și, pentru o clipă, aproape că-i păru rău să dea foc acelui loc mic și straniu. Dar nu era singura capelă a școlii – nici măcar nu era cea mai acătării –, iar dacă călugărițele de la St. Agnes predicau despre ceva, acel ceva era importanța sacrificiului.

Kate o arsese (metaforic vorbind) prin două internate în primul ei an de exil și prin încă unul în al doilea, sperând de fiecare dată ca undeva acolo să se oprească totul. Însă tatăl ei fusese hotărât (trebuia să fi luat încăpățânarea de la cineva) și continuase să sape după opțiuni. În al patrulea, o școală dedicată reformării adolescenților rătăciți, a rezistat aproape un an până să-și dea duhul. La al cincilea, o academie de băieți dispusă să facă o excepție în schimbul unei generoase donații, a rămas doar câteva luni, dar taică-său trebuia să fi avut blestemată asta de școală mănăstirească pe butonul de

apelare de urgență, pentru că i se și făcuseră bagajele și fusese trimisă repede și fără retur în V-City.

Șase școli în cinci ani.

Însă asta chiar era cea potrivită. Trebuia să fie.

Kate îngenunche pe podeaua de lemn, trase de fermoarul genții și se puse pe treabă.

În urma clopotelor, noaptea era prea tăcută, iar capela straniu de liniștită, așa că începu să fredoneze un imn în timp ce despacheta: două sticle de Jack și aproape o cincime de votcă – ambele salvate dintr-o cutie de bunuri confiscate –, trei sticle de vin roșu de casă, un whiskey îmbătrânit un deceniu în dulapul Maicii Alice și vinul vechi al Surorii Merilee. Alinie sticlele pe ultima bancă înainte de a se îndrepta spre lumânările pentru rugăciune. Lângă cele trei rânduri de boluri joase era farfuria cu chibrituri, dintre cele de modă veche, cu băț lung de lemn.

Încă fredonând, Kate se întoarse la barul improvizat pe ultimul rând și deschise sticlele, sfințind băncile, una câte una, și porționând cu grijă conținutul. Păstră whiskey-ul Maicii Alice pentru podiumul de lemn din față. O Biblie zăcea deschisă pe masă și, într-un moment de superstiție, Kate cruță cartea, aruncând-o prin ușa deschisă în iarba de afară. Când se întoarse, mirosul rânced și dulceag al alcoolului îi asaltă simțurile. Tuși și își scuipă gustul acru din gură.

La capătul îndepărtat al capelei, un crucifix masiv atârna deasupra altarului și, când ridică chibritul, chiar și în întunericul adânc al sălii, simți privirea statuii pe chipul ei.

Iartă-mă, Tată, căci am păcătuit, se gândi, frecând chibritul de tocul ușii.

— Nimic personal, mai adăugă cu voce tare, în timp ce chibritul prindea viață, brusc și luminos.

Pentru o clipă, Kate se uită la el cum ardea, focul furișându-i-se către degete. Apoi, chiar înainte să ajungă la limită, lăsă chibritul să-i cadă pe cel mai apropiat scaun al stranei. Focul se aprinse îndată și se împrăștie cu un puternic *whoosh*, consumând la început doar alcoolul, apoi punând stăpânire și pe lemnul de dedesubt. În câteva clipe, stranele fură cuprinse de foc, apoi podeaua și în cele din urmă altarul. Focul creștea, creștea și creștea, de la o flăcăruie cât unghia, la o flamă cu o viață proprie, iar Kate rămase înmărmurită, privindu-l cum dansa și urca și devora centimetru după centimetru, până când toropeala și fumul o alungară în noaptea răcoroasă.

Fugi! îi ceru o voce din cap – încet, urgent, instinctual –, în timp ce capela ardea.

Rezistă impulsului și, în schimb, se trânti pe o bancă aflată la o distanță sigură de foc, plimbându-și pantofii încoace și-ncolo, prin iarba verii târzii.

Dacă și-ar fi mijit ochii, ar fi putut vedea la orizont luminile celei mai apropiate localități, Des Moins. Un nume de modă veche, o relicvă din vremurile de dinaintea Reconstrucției. Erau șase asemenea localități presărate pe la periferiile orașului Verity, dar niciuna dintre ele nu conținea mai mult de un milion de locuitori, populațiile acestora închise, încuiate, niciuna dintre ele capabilă să se compare cu capitala. Asta și era ideea. Nimeni nu voia să atragă monștrii. Sau pe Callum Harker.

Își scoase bricheta – un obiect argintiu superb pe care Maica Alice i-l confiscase în prima săptămână – și-o plimbă printre degete, ca să nu-i mai tremure mâinile. Când nu izbuti, scoase o țigară din buzunarul cămășii – încă o captură din cutia cu lucruri confiscate – și o aprinse, privind mica flacără albastră ce dansa în fața masivei flame portocalii.

Trase un fum și închise ochii.

Unde ești, Kate? se întrebă.

Era un joc pe care îl juca uneori, de când aflase despre teoria paralelelor infinite, acea idee că drumul unei persoane prin viață nu era de fapt o linie, ci un copac, fiecare decizie o ramură divergentă, rezultând un *tu* divergent. Îi plăcea ideea că existau o sută de Kate diferite, trăind o sută de vieți diferite.

Poate că într-una dintre ele nu existau monștri.

Poate că familia ei încă mai era întreagă.

Poate că ea și mama ei nu au plecat niciodată de acasă.

Poate că nu s-au întors niciodată.

Poate, poate, poate – și, dacă existau o sută de vieți, o sută de Kate, atunci *ea* nu era decât una dintre ele, exact cea care trebuia să fie. Și, până la urmă, era mai ușor să facă ce avea de făcut, dacă putea crede că, undeva, altă versiune a ei avea șansa să aleagă altfel. Avea să poată trăi o viață mai bună – sau măcar mai simplă. Poate că de fapt le cruța, permițând altei Kate să fie sănătoasă și în siguranță.

Unde ești? se întrebă.

Întinsă într-un câmp. Privind către stele.

Noaptea e caldă. Aerul e curat.

Iarba e răcoroasă sub spatele meu.

Nu sunt monștri în beznă.

Ce drăguț, își spuse, în timp ce capela din față se prăbușea, împingând un val de tăciune spre ea.

În depărtare, sirene începură să-și tânguie vocea, iar Kate își îndreptă mai bine poziția pe bancă.

Să-i dăm drumul.

În următoarele minute, fetele ieșiră în fugă din dormitoare, iar Maica Alice apăru într-un halat, chipu-i palid înroșit de lumina bisericii încă în flăcări. Kate avu plăcerea de a o auzi pe distinsa bătrână călugăriță proferând un șir de vorbe deocheate, înainte ca mașinile de pompieri să tragă în fața capelei și sirenele să înece totul.

Până și școlile catolice își aveau limitele lor.

O oră mai târziu, Kate stătea pe bancheta din spate a unei mașini de poliție locală din Des Moins, cu mâinile încătușate în poală. Vehiculul străpungea noaptea, parcurgând terenul vast și întunecat ce forma colțul nordic al orașului Verity, lăsând în urmă siguranța periferiei și îndreptându-se către capitală.

Kate se foi pe banchetă, încercând să se așeze mai confortabil în timp ce mașina accelera. Ca să traversezi Verity, aveai nevoie de trei zile cu mașina, iar Kate se gândi că

erau cam la patru ore în afara capitalei, la o oră de la marginea Pustiului – dar în niciun caz polițistul nu putea să treacă cu o mașină ca aceea printr-un loc ca acela. Mașina nu era cine știe ce ranforsată, doar bara de metal și faza lungă cu UV ce izbuteau să mai taie linii ferme prin întuneric.

Nodurile degetelor bărbatului erau albe pe volan.

Se gândi să-i spună să nu se îngrijoreze, încă nu –erau destul de departe în afara pericolului; granițele Verity-ului erau încă destul de sigure, pentru că nu orice mișuna prin capitală voia să traverseze Pustiul pentru a ajunge la ei, nu când încă mai erau destul de mulți oameni de mâncat mai aproape de V-City. Dar apoi bărbatul îi trase o căutătură aspră, și Kate decise să-l lase să se perpelească.

Își întoarse capul, urechea sănătoasă așezată pe scaunul de piele, țintuind bezna cu privirea.

În față, drumul părea gol, noaptea densă, iar Kate își studie reflexia în geam. Era ciudat cum doar părțile evidente se vedeau în sticla fumurie – păr deschis la culoare, maxilar ascuțit, ochi negri – dar nu și cicatricea ca o lacrimă ce se usca în colțul pleoapei sau cea care urmărea linia părului de la tâmplă la bărbie.

Probabil că la St. Agnes Capela Crucii era deja o crustă carbonizată.

Mulțimea tot mai mare de fete în pijamale își făcuseră cruce la vederea capelei (Nicole Teak, al cărei nas Kate îl spărsese, zâmbise arogant, ca și cum Kate primea ce merita, ca și cum nu *ea ar fi vrut* să fie prinsă), iar Maica Alice zisese o rugăciune pentru sufletul ei în timp ce Kate era escortată de pe proprietate.

Călătorie sprâncenată, St. Agnes!

Polițistul zise ceva, dar cuvintele cedară până să ajungă la ea, lăsând în urmă doar sunete înfundate.

— Poftim? întrebă, mimând lipsa de interes și întorcându-și capul.

— Aproape am ajuns, murmură acesta, încă vizibil supărat că cineva îl forțase să o aducă atât de departe, în loc să o arunce într-o celulă pentru o noapte.

Trecură de un indicator – 235 de mile până la V-City. Se apropiau de Pustiu, zona tampon ce se desfășura între capitală și restul Verity-ului. Un șanț, gândi Kate, unul cu propriii săi monștri. Nu era nicio graniță clară, dar puteai simți schimbarea, ca un țărm, pământul povârnindu-se, deși plat. Ultimele orașe făceau loc câmpurilor aride, iar lumea trecea de la *tăcută* la *goală*.

Încă alte câteva mile dureros de surde – polițistul refuzase să aprindă radioul –, apoi un drum lateral sparse monotonia celui principal și mașina de patrulă viră, roțile alunecând de pe asfalt pe pietriș înainte de a se opri.

În pieptul lui Kate așteptarea pâlpâia slab în timp ce polițistul aprindea farurile, becuri UV ce aruncau un arc de lumină în jurul mașinii. Nu erau singuri; o limuzină neagră aștepta la marginea drumului îngust, singurele semne de viață fiind șasiul ranforsat cu lumini UV, roșul farurilor de frână și murmurul motorului pornit. Cercul de lumină al polițistului se reflectă în geamurile fumurii ale dubei și ateriză pe decorațiile metalice capabile să verse o sută de mii de volți prin orice se apropia prea

mult. Așa arăta un vehicul proiectat să străbată Pustiul – și tot ce sălășluia în el.

Kate zâmbi, același zâmbet pe care Nicole îl avusese în fața bisericii – arogant, fără dinți. Nu un zâmbet de bucurie, ci unul victorios. Polițistul ieși, deschise ușa și o smulse de pe bancheta din spate, trăgând-o de cot. Îi desfăcu cătușele, bolborosind ceva despre politică și privilegii în timp ce Kate își freca încheieturile.

— Liberă să plec?

Bărbatul își încrucișă brațele. Ea o luă ca pe o încuviințare și porni spre dubă, apoi se întoarse și întinse mâna.

— Ai ceva ce-mi aparține, zise.

El nu se mișcă.

Kate miji ochii. Pocni din degete, iar omul trase cu ochiul la tancul de mașină din spatele ei, înainte să scoată bricheta de argint din buzunar.

Degetele i se înfășurară în jurul metalului neted și se întoarse, dar nu mai devreme de a prinde cu urechea ei bună cuvântul *curvă*. Nu se obosi să se uite în urmă. Se urcă în dubă, se scufundă în scaunul de piele și ascultă sunetul mașinii de poliție retrăgându-se. Șoferul vorbea la telefon. Ochii lui îi întâlniră ochii ei în oglinda retrovizoare.

— Da, o am. Da, ok. Poftim.

Întinse telefonul mobil prin geamul despărțitor și pulsul lui Kate o luă la goană în timp ce-l duse la ureche.

— *Katherine. Olivia. Harker.*

Vocea de la capătul firului era un tunet grav, ca de pământ zdruncinat. Nu zgomotoasă, dar puternică, genul de voce care cerea respect, dacă nu chiar frică, genul de voce pentru care Kate se pregătise ani de zile, dar care încă îi mai dădea fiori.

— Bună, tată, zise, atentă să-și păstreze vocea calmă.

— Ești mândră de tine, Katherine?

Își studie unghiile.

— Destul de.

— Cu St. Agnes sunt șase.

— Hm? murmură, mimând neatenția.

— Șase școli. În cinci ani.

— Păi, călugărițele au zis că pot reuși orice, dacă îmi pun mintea la contribuție. Sau erau profii de la Wild Prior? Încep să pierd șirul...

— *Destul!*

Cuvântul fusese ca un pumn în piept.

— Nu poți continua așa.

— Știu, zise, încercând din răsputeri să fie Kate cea dreaptă, cea care voia să fie în preajma lui, cea care *merita* să fie în preajma lui.

Nu fata care zăcea pe câmp sau cea care plângea în mașină chiar înainte de a face accident.

Cea care nu se temea de nimic. De nimeni. Nici chiar de el. Nu-i ieșea zâmbetul acela arogant, dar și-l imagină, păstră conturul viu în minte.

— Știu, zise din nou. Și cred că genul ăsta de cascadorii devin din ce în ce mai greu de acoperit. Și mai scumpe.

— Atunci de ce...

— Știi de ce, tată, îl întrerupse. Știi ce vreau.

Îl auzi expirând zgomotos la capătul celălalt al firului și-și lăsă capul pe spate. Trapa dubei era deschisă și putea vedea stelele punctând prin bezna grea.

— Vreau să mă întorc acasă.

August

Totul pornise cu o explozie.

August citi pentru a cincea oară cuvintele, fără a le interioriza. Stătea la tejgheaua din bucătărie, învârtind cu o mână un măr, iar cu cealaltă ținând deschisă o carte despre univers. Noaptea se furișase în spatele ferestrelor cu bare de oțel ale complexului și putea simți noaptea trăgând de el prin pereți. Se uită la ceas, manșeta cămășii ridicându-i-se doi centimetri și scoțând la iveală începutul scrijeliturilor răbojului de pe piele. Vocea surorii sale se auzi din cealaltă încăpere, deși cuvintele nu îi erau destinate, iar de jos, parcă din toate cele nouăsprezece etaje, putea auzi voci stratificate, ritmul cizmelor, pocnetul metalic al unui pistol ce tocmai era încărcat și celelalte mii de alte sunete fragmentate ce compuneau muzica complexului Flynn. Își mută din nou atenția la carte.

Totul pornise cu o explozie.

Cuvintele îi aminteau de un poem de T. S. Eliot, „Cei goi pe dinăuntru“. *Nu cu o explozie, ci cu un scâncet.* Desigur, primul vorbea despre începuturile vieții, iar al doilea despre sfârșit, dar tot îl puseră pe gânduri: despre univers, despre timp, despre el însuși. Gândurile cădeau ca domino-uri în capul său, unul izbindu-se de celălalt, care se izbea de celălalt, care se...

August ridică privirea chiar înainte ca ușa de metal a bucătăriei să se deschidă și Henry să intre. Henry Flynn, înalt și slab, cu mâini de chirurg. Era îmbrăcat în uniforma de camuflaj standard a unităților de intervenție, cu o stea de argint prinsă-n piept, o stea ce fusese cândva a fratelui său, iar înainte de asta a tatălui său, iar înainte de asta a străunchiului său, și tot așa, coborând în timp cincizeci de ani, înainte de colaps și de reconstrucție și de înființarea Verity-ului și probabil chiar mai înainte, pentru că *întotdeauna* a fost câte un Flynn în miezul pulsând al acestui oraș.

— Salut, tată, zise August, încercând să nu sune ca și cum l-ar fi așteptat toată noaptea.

— August, îl salută și Henry în timp ce așeză pe tejghea o lanternă UV de densitate mare. Cum îți merge?

August încetă să învârtă mărul, închise cartea și se strădui să rămână nemișcat, deși un corp nemișcat e o minte ocupată – ceva ce avea de-a face cu potențialul și energia cinetică, dacă ar fi trebuit să-și dea cu părerea. Tot ce știa e că era un corp în căutarea unei mișcări.

— Ești bine? întrebă Henry văzându-i tăcerea.

August înghiți în sec. Nu putea minți, deci de ce era atât de greu să spună adevărul?

— Nu pot continua să fac asta, zise.

Henry observă cartea.

— Astronomie? întrebă cu falsă ușurință. Atunci ia o pauză.

August își privi tatăl în ochi. Henry Flynn avea o privire blândă și o gură tristă, ori privire tristă și o gură blândă – nu le putea păstra niciodată nemișcate. Chipurile aveau atât de multe trăsături, infinit divizibile, și totuși toate însumau expresii unice, ușor de identificat, precum mândria, dezgustul, frustrarea, oboseala – iarăși i-o luară gândurile aiurea. Se luptă să le prindă înainte de a se îndepărta prea mult.

— Nu mă refer la carte.

— August, începu Henry, pentru că deja știa încotro se îndrepta asta, hai să nu purtăm din nou aceeași discuție.

— Dar dacă doar ai...

— *Nu discutăm* despre brigada de intervenție.

Ușa de fier se deschise încă o dată și Emily Flynn intră cu o cutie de provizii pe care o așeză pe tejghea. Era ceva mai înaltă decât soțul ei, umerii ceva mai lați, cu piele închisă la culoare, un halou de păr scurt și cu o teacă în jurul șoldurilor. Emily avea ținuta unui soldat, dar împărtășea cu Henry ochii obosiți și bărbia puternică.

— Nu din nou, zise femeia.

— Sunt înconjurat peste tot de brigada de intervenție, protestă August. Când mă duc undeva, mă îmbrac ca ei. E chiar așa o cale lungă până la *a fi* unul dintre ei?

— Da, zise Henry.

— Nu ai fi în siguranță, adăugă Emily în timp ce despacheta mâncarea. Ilsa e în camera ei? Mă gândeam că am putea...

Dar August nu renunță atât de ușor.

— Nicăieri nu sunt în siguranță, o întrerupse. Asta e și ideea. Oamenii voștri sunt acolo afară riscându-și viețile în fiecare zi împotriva acelor *chestii*, iar eu sunt închis aici, citind despre stele, prefăcându-mă că totul e în ordine.

Emily dădu din cap și scoase un cuțit dintr-o nișă a tejghelei. Începu să mărunțească legume, dând ordine haosului, felie cu felie.

— Complexul este sigur, August. Cel puțin mai sigur decât străzile, în ziua de astăzi.

— De aia ar trebui să fiu acolo, afară, *ajutând* în prima linie.

— Tu îți faci partea ta, zise Herny. Asta...

— De ce vă temeți atât de tare? se răsti August.

Emily lăsă cuțitul din mână, cu un *clic*.

— Chiar trebuie să întrebi?

— Crezi că mă voi răni?

Și apoi, înainte ca femeia să poată răspunde, August sări în picioare. Dintr-o singură mișcare fluidă ridică cuțitul și și-l împinse în mână. Henry tresări, iar Emily inspiră puternic, însă lama se lovi de pielea lui August ca și cum aceasta ar fi fost din piatră, alunecă și-și înfipse vârful în sertarul de lemn de dedesubt. Se făcu liniște în bucătărie.

— Vă purtați de parcă aș fi din sticlă, zise, dând drumul cuțitului. Dar nu sunt.

Luă mâinile lui Emily în palmele sale, așa cum văzuse la Henry de atâtea ori.

— Em, spuse încet. *Mamă*. Nu sunt fragil. Sunt *opusul* fragilului.

— Nu ești nici invincibil, zise ea. Nu...

— Nu te trimit acolo, interveni Henry. Dacă te prind oamenii lui Harker...

— Pe Leo îl lași să conducă întreaga brigadă de intervenție, contră August. Are toată fața tencuită, dar încă *e* viu.

— Asta e altceva, ziseră Henry și Emily în același timp.

— Cum așa? răbufni el.

Emily îi atinse chipul, așa cum obișnuia să facă pe vremea când era copil – dar ăsta nu era cuvântul potrivit. Niciodată nu fusese un copil, nu chiar, copiii nu apar gata formați în mijlocul unei scene a unei crime.

— Vrem doar să te protejăm. Leo a făcut parte din campanie din prima zi. Dar asta îl face să fie o țintă *constantă*. Și cu cât câștigăm mai mult teren în orașul ăsta, cu atât mai mult oamenii lui Harker vor încerca să exploateze slăbiciunile noastre și să ne fure forțele.

— Și eu ce sunt? întrebă August îndepărtându-se. Slăbiciunea sau forța ta?

Ochii calzi și castanii ai lui Emily se deschiseră larg în timp ce cuvântul îi ieși pe gură:

— Ambele!

Întrebarea fusese nedreaptă, însă adevărul tot durea.

— Dar ce-ți veni? întrebă Henry, frecându-și pleoapele. Nici măcar nu vrei să te lupți.

Avea dreptate, August *nu* voia să se lupte – nu pe străzi în toiul nopții și nici aici cu familia sa –, dar în oasele sale zăcea o oribilă vibrație, ceva ce se străduia să evadeze, o melodie ce se amplifica tot mai mult în capul său.

— Nu, zise, dar vreau să *ajut*.

— Deja o faci, insistă Henry. Brigada de intervenție nu poate decât să trateze simptomele. Tu și Ilsa și Leo – voi tratați boala. Așa funcționează.

Dar nu funcționează! vru să strige August. Armistițiul din V-City nu rezistase decât șase ani – Harker pe de-o parte, Flynn pe cealaltă – și deja începuse să se destrame. Toți știau că nu avea să stea în picioare. În fiecare noapte tot mai multă moarte se furișa peste Cusătură. Erau prea mulți monștri și prea puțini oameni buni.

— Vă rog, zise, pot face mai mult dacă mă lăsați.

— August..., începu Henry.

Ridică mâna.

— Promiteți-mi doar că vă mai gândiți la asta.

Și, zicând-o, se retrase din bucătărie înainte ca părinții lui să fie obligați să-i spună adevărul.

Camera lui August era un exercițiu de entropie și ordine, un soi de haos sub control. Era mică și fără ferestre, închisă în așa fel încât ar fi putut fi claustrofobică, dacă nu era atât de familiară. Deja de multă vreme cărțile depășiseră limitele rafturilor și zăceau

acum suprapuse în grămezi precare pe și în jurul patului său, alte câteva deschise și răsfirate, așezate cu paginile în jos pe cearșaf. Unii oameni preferă un anume gen sau un anume subiect; August nu prea avea preferințe, atâta vreme cât nu era ficțiune – voia să învețe totul despre lume așa cum era ea, cum fusese, cum ar putea fi. Precum cineva care intrase destul de brusc în existență, ca la finalul unui truc de magie, îi era frică de natura fragilă a ființei sale, se temea ca nu cumva, în orice moment, să înceteze a mai fi.

Cărțile erau aranjate după subiect: *astronomie, religie, istorie, filosofie*.

Făcuse școala acasă, ceea ce de fapt însemna că era autodidact – Ilsa încercase să-l ajute din când în când, atunci când mintea ei funcționa în coloane, și nu în noduri, dar fratele lui, Leo, nu avea răbdare pentru cărți, iar Henry și Emily erau prea ocupați, așa că, în cea mai mare parte a timpului, August era de unul singur. Și, tot în cea mai mare parte a timpului, asta era ok. Sau mai degrabă *fusese* ok. Nu știa precis când începuse să nu se mai simtă *izolat*, ci *încarcerat*, știa doar că se întâmplase.

În afară de mobilă și cărți, singurul obiect din camera lui era o vioară. Se afla într-o cutie deschisă ce se balansa pe două teancuri de cărți, iar August porni instinctiv către ea, dar rezistă îndemnului de a o ridica și de a cânta. În schimb, dădu un brânci de pe pernă unui exemplar din Platon și se trânti pe cearșafurile mototolite.

Aerul era închis și își ridică mânecile cămășii, dezvelind sutele de însemne negre ce porneau de la încheietură și urcau peste cot și umăr, în jurul claviculei și coastelor.

În acea seară erau patru sute douăsprezece.

August își dădu părul negru din fața ochilor și trase cu urechea la Henry și Emily, care erau încă în bucătărie, vorbind în felul lor blând despre el, oraș și armistițiu.

Ce s-ar întâmpla dacă chiar s-ar frânge? *Când* avea să se frângă. Leo întotdeauna zicea *când*.

August nu a trăit prin războaiele ce s-au dezlănțuit în urma Fenomenului, auzise doar povești despre vărsarea de sânge. Dar putea vedea frica din ochii lui Flynn de fiecare dată când se ivea subiectul – ceea ce se întâmpla din ce în ce mai des. Leo părea să nu se îngrijoreze – era de părere că Henry câștigase războiul teritorial, că ceea ce se petrecuse pentru a stabili armistițiul fusese realizat de ei, așadar puteau să o facă din nou.

— Când o să se întâmple, obișnuia să spună Leo, vom fi pregătiți.

— Nu, răspundea Flynn, expresia pe chipul său tristă, nimeni nu e pregătit pentru asta.

În cele din urmă, vocile din cealaltă încăpere se stinseră încet, iar August rămase singur cu gândurile sale. Închise ochii, căutând liniștea, dar, chiar în clipa în care tăcerea se lăsă, se și frânse, bubuitul distant al focurilor de armă izbindu-se cu ecou de craniul său așa cum se întâmpla întotdeauna, zgomotul invadând orice moment de liniște.

Totul a început cu o explozie.

Se rostogoli și scoase player-ul de sub pernă, înfigându-și căștile în urechi și apăsând

pe *pornit*. Muzica clasică începu – tare și luminoasă și minunată –, iar August se adânci în melodie în timp ce prin cap îi pluteau numere.

Doisprezece. Șase. Patru.

Doisprezece ani de la Fenomen, când violența a început să prindă formă și V-City să se destrame.

Șase ani de când armistițiul l-a reclădit, dar nu ca pe un oraș, ci ca pe două.

Și patru de când s-a trezit în cantina unei școli generale, în timp ce era izolată ca scenă a unei crime.

— Doamne, a zis cineva, luându-l de cot, de unde ai apărut?

Apoi strigând către altcineva:

— Am găsit un băiat!

A îngenuncheat să-l privească în ochi, iar el și-a dat seama că ea încerca să îi obstrucționeze privirea, pentru a nu vedea ceva. Ceva oribil.

— Cum te numești, scumpule?

August s-a uitat la ea cu privirea goală.

— Probabil că e stare de șoc, a zis careva.

— Scoateți-l de aici, a spus altul.

Femeia l-a luat de mână.

— Scumpule, vreau să închizi ochii.

Atunci s-a uitat pe lângă ea și a văzut cearșafurile negre, aliniate ca micile scrijelituri pe pereții închisorilor.

Prima simfonie luă sfârșit în urechile lui August și, o clipă mai târziu, a doua începu. Putea deslușî fiecare acord, fiecare notă; deși, dacă se concentra destul de tare, încă mai putea auzi murmurul tatălui său și pașii mamei sale. Acesta fiind și motivul pentru care nu simți nicio dificultate în a distinge triplul bip al telefonului mobil pe care îl avea Henry. Nicio dificultate în a-l auzi răspunzând sau în a prinde cuvintele, când vocea tatălui se îngroșă a îngrijorare.

— *Când? Ești sigur? Și ea când s-a înrolat? Nu, nu, mă bucur că mi-ai spus. Ok. Da, știu. Mă ocup.*

Apelul se încheie, și Henry tăcu înainte de a vorbi din nou, de data asta cu Leo. August auzi totul, mai puțin răspunsurile fratelui său. Vorbeau despre *el*.

Sări în picioare, smulgându-și căștile din urechi.

— Oferă-i ce-și dorește, zise Leo pe tonul său grav, egal. Îl tratezi mai degrabă ca pe un animal de casă, decât ca pe un fiu, și nu e niciuna dintre ele. Flynn, suntem soldați. Suntem foc sfânt...

August își dădu ochii pe spate. Aprecia votul de încredere al fratelui său, dar s-ar fi putut lipsi de pietatea afișată.

— Iar tu îl sufoci.

Cu asta era de acord.

Se implică și Emily:

— Încercăm să...

— Să-l protejați? o dojeni Leo. Când armistițiul se va prăbuși, complexul ăsta nu-l va ține în siguranță.

— Nu-l trimitem în spatele liniilor inamice.

— V-a fost oferită o oportunitate. Pur și simplu sugerez să o folosiți...

— Riscul...

— Nu e atât de mare, atâta timp cât e precaut. Iar avantajul...

August se săturase să audă cum se vorbea despre el ca și cum nu ar fi de față, ca și cum nu ar fi putut *auzi*, așa că se împinse în călcâie, deranjând un teanc de cărți în trecerea sa pe lângă el. Ajunse însă prea târziu – până să deschidă ușa, conversația se încheiase. Leo plecase, iar tatăl său întindea mâna, ca și cum ar fi vrut să ciocănească la ușă.

— Ce se întâmplă? întrebă.

Henry nu încercă să ascundă adevărul.

— Ai avut dreptate, zise. Meriți șansa de a ajuta. Și cred că am descoperit o cale prin care să o faci.

August zâmbi.

— Oricare ar fi, zise, eu sunt pentru.

VERSUL ÎNTÂI

MONSTRULE, ÎMI DAI VOIE?

1

Asta *nu* era ceea ce își imaginase August.

Ghiozdanul zăcea deschis pe pat, răvășit, iar uniforma era mult prea strâmtă. Emily pretinsese că acela era stilul, dar August se simțea ca și cum hainele încercau să-l stranguleze. Costumele celor din Brigada de Intervenție Flynn erau flexibile, proiectate pentru luptă, dar uniforma Academiei Colton era rigidă, sufocantă. Mânecile cămășii se opreau chiar deasupra încheieturilor, iar linia cea mai de jos a răbojului de pe pielea antebrațului – acum compus din patru sute optsprezece de linii – ieșea la iveală *de fiecare dată* când își îndoia cotul. August mârâi și trase din nou de material în jos. Își plimbă un pieptene prin păr. Deși nu prea reușise să oprească șuvițele creț și negre să-i cadă peste ochii șterși, măcar își dăduse silința.

Se îndreptă și-și găsi privirea în oglindă, dar expresia sa îl țintui locului, cu o absență ce-i trimitea fiori prin tot corpul. Trăsăturile intense de pe chipul lui Leo sugerau încredere. De pe cel al Ilsei, seninătate. Dar August arăta pur și simplu *pierdut*. Îi studiase pe Henry și pe Emily și pe toți cu care intra în contact, de la cadeții din BIF și până la păcătoși, și rememoră felul în care trăsăturile lor se aprindeau de nerăbdare și se strâmbau cu furie și vină. Petrecuse *ore întregi* în fața oglinzii, încercând să stăpânească nuanțele și să recreeze acele fețe, în timp ce Leo îl privea cu căutătura lui plată, întunecată.

— Îți pierzi vremea, obișnuia să-i spună fratele său.

Dar Leo se înșela; acele ore aveau să dea roade. August clipi – un alt gest firesc pe care îl simțea nefiresc, afectat – reuși să schițeze un mic gest ivit între sprâncene și recită cuvintele pe care le repetase:

— Numele meu este… Freddie Gallagher.

Un mic hop înainte de F, căci cuvintele îi zgâriau gâtlejul. Nu era o minciună, nu chiar – era un nume împrumutat, precum era și *August*. N-avea un nume al său. Henry alesese numele de August, iar acum August alesese numele de Freddie, și amândouă îi aparțineau, la fel ca niciunul dintre ele. Asta-i ceea ce-și spusese, din nou și din nou și din nou, până începuse să creadă, pentru că adevărul nu e același lucru cu realitatea. E ceva personal. Înghiți și încercă a doua frază, cea menită doar lui:

— Nu sunt un...

Dar gâtul i se zăvorî. Cuvintele se împotmoliră.

Nu sunt un monstru e ceea ce voise să zică, dar nu izbutise. Nu găsise încă o cale pentru a transforma acele cuvinte în realitate.

— Ce chipeș arăți! se auzi o voce din ușă.

Privirea lui August urcă pe oglindă doar o fracțiune de secundă, cât pentru a-și vedea sora, pe Ilsa, aplecându-se în prag, purtând pe chip un zâmbet abia perceptibil. Era mai mare decât August, dar arăta ca o păpușă, părul ei lung, blond, cu accente de căpșună stătea ridicat în cocul dezordonat ca de obicei, iar ochii albaștri și mari îi erau înroșiți ca de febră, de parcă nu dormise (rareori o făcea).

— Chipeș, zise și deschise ușa, dar nu fericit.

Ilsa păși în mijlocul camerei, picioarele ei goale mișcându-se fără efort printre cărți, deși nicio clipă nu-și coborî privirea către ele.

— Ar trebui să fii fericit, frățioare. Nu asta voiai?

Oare? August se imaginase întotdeauna ca unul dintre cei din BIF, apărând Cusătura și protejând Orașul de Sud. Precum Leo. Auzise trupele vorbind despre fratele lui ca despre un zeu, ținând întunericul la distanță cu nimic altceva decât bucata de melodie din cap. Temut. Venerat. August își îndreptă gulerul, ceea ce făcu să i se ridice *din nou* mânecile. Trase de ele, în timp ce Ilsa își șerpui brațele pe după umerii săi. Se opri. Leo refuza un asemenea contact. August nu știa ce să creadă despre asta – *a atinge* însemna prea des doar un alt fel de *a lua* –, dar Ilsa avusese întotdeauna simțurile foarte sensibile la contact, așa că August ridică mâna și îi atinse brațul.

Acolo unde pielea lui era împânzită de linii negre și scurte, a ei era acoperită cu stele. Cât pentru un cer întreg, își spunea August. Nu văzuse niciodată mai mult de câteva stele pe cer în nopțile în care grilajul era coborât. Dar auzise despre locuri în care luminile orașului nu răzbăteau, unde erau atât de multe stele pe cer, încât puteai vedea în jur la lumina lor, chiar și în nopțile fără lună.

— Visezi, zise Ilsa pe tonul ei cântat.

Își propti bărbia pe umărul lui și-și miji ochi.

— Ce-ai în ochi?

— Ce?

— Pata aia. Uite, chiar aici. E frică?

O privi în oglindă.

— Poate, recunoscu.

Nu mai călcase într-o școală din acea zi catalizatoare, iar în spatele coastelor emoțiile îi băteau asemenea clopotelor. Dar mai era ceva acolo, o încântare stranie la ideea de a se purta normal, și, de fiecare dată când încerca să deslușească cum se simțea, se trezea prins în noduri.

— Te eliberează, zise Ilsa.

Îl întoarse și se aplecă spre el până ce fața îi ajunsese la doi centimetri de a lui. Mentă. Mereu mirosea a mentă.

— Bucură-te, frățioare!

Însă apoi voioșia îi scăzu în voce și ochii ei albaștri se întunecară, alunecând de la albastrul amiezii la cel al amurgului, fără nici măcar un clipit între ele.

— Și să ai grijă!

August reuși să schițeze o urmă a unui zâmbet.

— Întotdeauna am grijă, Ilsa.

Dar ea nu părea să-l audă, ci dădea din cap încet, o mișcare dintr-o parte în alta ce nu părea să se oprească când trebuia. Ilsa se împotmolea atât de ușor, uneori preț de câteva clipe, alteori vreme de câteva zile.

— E ok, spuse el cu blândețe, încercând să o aducă înapoi.

— Orașul e un loc atât de mare..., zise ea cu vocea întinsă ca pe coarde. E plin de crăpături. Să nu cazi în ele.

Ilsa nu mai părăsise de șase ani complexul Flynn. Din ziua armistițiului. August nu cunoștea detaliile, cel puțin nu pe toate, dar știa că sora lui – indiferent ce se întâmpla – stătea înăuntru.

— O să am grijă pe unde calc, o liniști August.

Degetele ei se strânseră în jurul brațului său. Apoi ochii i se limpeziră și se întoarse.

— Sigur că o să ai, zise ea, radiind asemenea unui răsărit de soare.

Îl sărută pe creștet, iar August se aplecă, se furișă din strânsoarea ei și merse către pat, unde ținea deschisă cutia viorii, splendidul instrument așteptându-l înăuntru. August voia să cânte – dorința i se contura ca o greutate goală în pieptul său, ca foamea – dar nu-și îngădui decât să-și plimbe degetele pe lemn înainte de a închide capacul.

În timp ce se fâțâia prin apartamentul întunecat, își verifică ceasul. 6:15. Chiar și aici, la douăzeci de etaje înălțime, în vârful complexului Flynn, primele raze ale dimineții încă erau îngropate în spatele întinderii clădirilor din est.

În bucătărie, găsi un pachet negru cu mâncare pe care era prins un bilet:

Să ai o primă zi minunată!

Sper că nu te deranjează – am luat o mușcătură.

Em

Când deschise punga, August observă că totul – de la sandviș, la batonul cu fructe – era deja pe jumătate terminat. Era un gest drăguț, chiar era. Emily nu-i împachetase doar mâncare, ci și o scuză. Dacă cineva se obosea să-l întrebe, putea să spună că deja servise masa.

Doar un măr verde era neatins pe fundul pungii.

Luminile bucătăriei se aprinseră în timp ce-și băga pachetul în geantă, și Henry intră, îngrijindu-se de o cană cu cafea. Tot obosit arăta. *Întotdeauna* arăta obosit.

— August, zise cu un căscat.

— Tată. Te-ai trezit devreme.

Henry era aproape o creatură nocturnă. Avea o vorbă – *monștrii vânează noaptea, și așa trebuie și noi să facem* – dar în ultima vreme nopțile sale deveniseră tot mai lungi. August încercă să-și imagineze cum trebuia să fi fost Henry înainte de Fenomen – înainte ca violența să facă loc Corsailor, Malchailor și Sunailor, înainte de anarhie, de frontiere închise, de luptele interne și de haos. Înainte ca Henry să-și piardă părinții, frații, prima soție. Înainte să devină Flynn cel la care apela orașul, singurul Flynn pe care îl mai *avea* orașul. Creatorul BIF și singurul om dispus să se opună unui criminal glorificat și *să lupte*.

August văzuse fotografii, dar omul din ele avea ochi luminoși și un zâmbet blând. Arăta de parcă aparținea unei alte lumi. Unei alte vieți.

— O zi mare, căscă Henry din nou. Am vrut să te conduc.

Era adevărat, dar nu era tot adevărul.

— Ești îngrijorat, observă August.

— Sigur că sunt.

Henry strânse și mai tare cana cu cafea.

— Trebuie să recapitulăm regulile?

— Nu, răspunse August, dar Henry continuă să vorbească.

— Mergi direct la Colton. Vii direct acasă. Dacă te abați de la rută, suni. Dacă securitatea e prea strânsă, suni. Dacă sunt probleme – orice fel de probleme –, chiar și un *sentiment* rău, August...

— Sun.

Henry se încruntă, iar August se îndreptă.

— O să fie bine.

Trecuseră peste detaliile planului de o sută de ori în ultima săptămână, asigurându-se că totul era în ordine. Își verifică ceasul. Din nou însemnele de pe braț se arătară. Din nou le acoperi. Nici nu știa de ce se mai obosea.

— Ar trebui să plec.

Henry dădu din cap.

— Știu că asta nu e ceea ce ai vrut, și sper să se dovedească nenecesare, însă...

August se încruntă.

— Chiar crezi că armistițiul va cădea?

Încercă să-și imagineze V-City cum trebuia să fi fost înainte, două jumătăți în război de-a lungul unui centru însângerat. În Orașul de Nord – Harker; în Orașul de Sud – Flynn. Cei care voiau să plătească pentru siguranța lor, împotriva celor care voiau să lupte pentru ea. Să moară pentru ea.

Henry își frecă ochii.

— Sper să reziste, zise. Spre binele nostru, al tuturor.

Evitase răspunsul, dar August nu mai insistă.

— Odihnește-te, tată.

Henry zâmbi amar și dădu din cap.

— Fără odihnă sunt cei răi, spuse, iar August știu că nu se referea la el.

Porni spre lifturi, dar cineva îl aștepta deja acolo, o siluetă în lumina ușilor deschise.

— Frățioare.

Vocea era joasă și sigură, aproape hipnotizantă, iar o secundă mai târziu umbra se mișcă și păși în față, transformându-se într-un bărbat cu umeri lați și alură vânjoasă, cu mușchi proeminenți și oase lungi. Uniforma BIF îi venea perfect și, sub mânecile suflecate, mici cruci negre îi acopereau ambele brațe. Deasupra unui maxilar cizelat, o claie de păr, neagră ca smoala, îi aluneca în ochi. Singura imperfecțiune era o mică cicatrice ce secera sprânceana stângă – o relicvă a primilor săi ani –, dar, în ciuda

semnului, Leo Flynn arăta mai mult a zeu, decât a monstru.

August simți cum încerca să se înalțe, străduindu-se să imite postura fratelui său, înainte de a-și aminti că era prea rigidă pentru un student. Se cocoșă din nou, doar că de data asta prea mult, astfel încât nu-și mai putu aminti cum trebuia să se simtă în mod normal. În tot timpul acesta, privirea lui Leo pluti peste el fără să clipească. Chiar și atunci când era carne și sânge, nu se putea da cu totul drept om.

— Tânărul Sunai pleacă la școală.

Niciun accent în voce, nicio întrebare.

— Lasă-mă să ghicesc, zise August, izbutind un zâmbet strâmb, și tu ai vrut să mă conduci? Să-mi spui să mă distrez?

Leo își îndreptă capul. Niciodată nu fusese prea priceput la sarcasm – niciunul dintre ei nu era, de fapt, dar August mai învățase câte ceva de la tipii din BIF.

— Distracția ta nu e treaba mea, zise Leo. Dar atenția ta, *da*. Nici măcar nu ai ieșit pe ușă, August, și deja ai uitat ceva.

Lansă un obiect prin aer, iar August îl prinse, făcând o grimasă la impact. Era un medalion al Orașului de Nord gravat cu un V pe o parte și cu o serie de numere pe celălalt. Fiind din fier, atingerea medaliei pe piele îi era neplăcută. Monștrii se fereau de metal pur: Corsaii și Malchaii nici nu se puteau atinge de el; Sunaii pur și simplu nu voiau să o facă (toate uniformele BIF aveau inserții de metal, dar a lui și a lui Leo fuseseră țesute dintr-un aliaj).

— Chiar trebuie să port asta? întrebă.

Contactul prelungit cu medalia îi provoca deja greață.

— Dacă vrei să fii considerat unul dintre ei, zise Leo simplu. Dacă vrei să fii prins și măcelărit, atunci, chiar te rog, las-o acasă.

August înghiți în sec și își așeză pandantivul după gât.

— E un fals bine făcut, continuă fratele lui. Trece de o inspecție de rutină a oricărui om, dar să nu fii prins după lăsatul serii dincolo de Cusătură. Eu nu l-aș testa împotriva niciunuia dintre acoliții lui Harker.

Desigur, nu era metalul în sine cel care ținea monștrii la distanță. Era sigiliul lui Harker. Legea sa.

August potrivi medalionul pe cămașă, închizându-și jacheta BIF peste. Însă, îndată ce păși spre lift, Leo îi opri calea.

— Ai mâncat de curând?

Înghiți în gol, dar cuvintele deja apucaseră să iasă de pe buze. Era o mare diferență între inabilitatea de a minți și *nevoia* de a spune adevărul, și totuși omisiunea tăcută era un lux pe care nu-l avea la îndemână când era vorba despre fratele său. Când punea un Sunai o întrebare, te obliga la un răspuns.

— Nu mi-e foame.

— August, îi reproșă Leo, ție mereu ți-e foame.

Tresări.

— O să mănânc mai târziu.

Leo nu mai continuă, doar îl privi prin ochii săi negri mijiți și, înainte să mai spună ceva – sau să-l facă pe *el* să zică ceva –, August se strecură pe lângă el. Ori, cel puțin, încercă să o facă. Aproape că intrase în lift când mâna lui Leo țâșni și-l prinse de brațul în care avea cutia cu vioara.

— Atunci nu ai nevoie de asta.

August împietri. Niciodată în ultimii patru ani nu părăsise complexul fără instrument. Numai gândul la asta îl amețea.

— Ce fac dacă se întâmplă ceva? întrebă, simțind cum creștea panica în el.

O umbră de amuzament străbătu trăsăturile lui Leo.

— Atunci va trebui să-ți murdărești mâinile.

Și, zicând-o, smulse cutia din strânsoarea lui August și-l împinse înapoi înspre lift. August se poticni, apoi se întoarse, cu mâinile furnicându-l în absența bruscă a viorii.

— La revedere, frate, zise Leo, apăsând pe buton. Distracție plăcută la școală, adăugă în timp ce se închideau ușile.

August își vârî mâinile în buzunare și liftul coborî douăzeci de etaje. Complexul era o parte zgârie-nori, o parte bază de operațiuni, toată o fortăreață. O bestie din beton, oțel, sârmă ghimpată și plexiglas, în mare parte dedicată barăcilor membrilor brigăzii de intervenție. Marea majoritate a celor șaizeci de mii de ofițeri BIF erau cazați în alte barăci din oraș, iar cei aproape o mie staționați în complex serveau mai mult camuflajului. Cu cât mai puțini oameni intrând și ieșind din clădire, cu atât mai mult săreau în evidență. Și, dacă erai Harker, încercând să momești pe cei trei Sunai ai lui Flynn – armele sale secrete – urmăreai fiecare chip. Nu era o problemă așa de mare pentru Leo, întrucât el *era* fața brigăzii BIF, sau pentru Ilsa, care nu părăsea niciodată complexul, dar Henry era hotărât să păstreze secretă identitatea lui August.

La parter, oameni deja ieșeau și intrau în clădire (ținând cont că era schimbul de noapte și zilele începeau mai devreme), iar August se mișcă împreună cu ei, ca și cum ar fi fost cu adevărat unul dintre ei, traversând lobby-ul de beton, trecând prin ușile păzite și ieșind pe stradă. Dimineața îl copleși, caldă și luminoasă, pătată doar de discul de metal ce-i freca pielea și de absența viorii.

Razele de soare se scurgeau printre clădiri și August luă o gură adâncă de aer, privind în sus către complexul Flynn ce trona deasupra lui. Patru ani în care aproape niciodată nu a ieșit din el, și, chiar și atunci când a făcut-o, a fost mai mereu noapte. Acum iată-l. Afară. Singur. Douăzeci și patru de milioane de oameni în megaorașul ăsta – conform ultimelor recensăminte –, iar el un simplu alt număr printre ei, doar o altă față în naveta de dimineață. Pentru o clipă orbitoare, infinită, August simți că stătea pe muchia unei prăpastii, la capătul unei lumi și începutul unei alteia, o șoaptă și o explozie.

Și apoi ceasul își anunță sorocul, trăgându-l de pe buza prăpastiei, iar August porni.

II

Limuzina neagră tăia ca un cuțit orașul.

Kate urmări cum despica străzile, trecând peste poduri, traficul separându-se ca o bucată de carne, în timp ce mașina își tăia calea prin Orașul de Nord. Afară dimineața era zgomotoasă și luminoasă, dar dinăuntru arăta ca un film vechi, toată culoarea stoarsă prin geamurile fumurii. Prin radio se scurgea muzica clasică, încet și sigur, reîntărind iluzia calmului în care cei mai mulți oameni se încredeau atât de ușor. Când îl rugă pe șofer să schimbe postul, iar acesta (un om cu chip ca de piatră pe nume Marcus) îi ignoră cererea, își înfipse casca stângă în ureche și apăsă pe *pornit*. Lumea deveni un ritm greu, cadență, o voce supărată, în timp ce se lăsă pe spate pe bancheta din piele și îngădui orașului să alunece pe lângă ea. De acolo, totul arăta aproape normal.

Kate cunoștea V-City doar din frânturi, instantanee, momente cu încetinitorul legate unele de celelalte cu ani între ele. Prima dată fusese trimisă de acolo spre binele ei, a doua oară furată în toiul nopții și alungată, a treia oară din cauza crimelor mamei sale. Dar, în sfârșit, era înapoi unde îi era locul. În orașul tatălui ei. Lângă tatăl ei.

Și de data asta nu mai pleca nicăieri.

Kate se juca cu bricheta și studia o tabletă proptită în poale, cu o hartă a V-City umplând tot ecranul. La prima vedere, arăta ca oricare altă metropolă – un centru cu densitate imensă disipându-se spre periferii –, dar, când apăsă pe ecran cu unghia sa metalică, un nou nivel de informație îi apăru în fața ochilor.

O linie neagră se ivi în mijlocul imaginii, de la stânga la dreapta, secționând orașul. Cusătura. În realitate nu era o linie dreaptă, dar era una dură, sculptând două jumătăți. Dacă stăteai în partea de Nord, erai în teritoriul lui Callum Harker. Dacă stăteai în cea de Sud, erai în cel al lui Henry Flynn. O soluție atât de simplistă la problema celor șase ani brutali și haotici de lupte, sabotaje, crime și monștri. Trage o linie în nisip. Rămâi pe partea ta. Nu-i de mirare că nu stătea în picioare.

Flynn era un idealist și era bine și înțelept să vorbești despre justiție, să ai o *cauză*, dar, la finalul zilei, oamenii lui mureau. Carne și oase împotriva dinților și ghearelor.

V-City nu avea nevoie de un cod moral. Avea nevoie de cineva dispus să preia controlul. Cineva dispus să se murdărească pe mâini. Avea nevoie de Harker. Kate nu avea niciun fel de pretenții – știa că tatăl ei era un om rău –, însă orașul ăsta nu avea nevoie de unul bun.

Bun și *rău* erau cuvinte slabe. Monștrilor nu le păsa de intenții și idealuri. Realitatea era simplă. Sudul era haosul. Nordul era ordinea. O ordine răscumpărată cu sânge și

frică, dar o ordine orișicum.

Kate își plimbă degetul de-a lungul Cusăturii, pe deasupra pătratului gri care marca Tărâmul Sterp.

De ce se mulțumise tatăl ei doar cu jumătate de oraș? De ce îl lăsase pe Flynn să se ascundă în spatele zidurilor sale, doar pentru că avea câțiva monștri stranii în lesă?

Își mușcă buzele, apăsă din nou pe hartă, iar un al treilea nivel de informații apăru pe ecran.

Trei cercuri concentrice – ca o țintă – pluteau pe deasupra hărții. Era rețeaua de risc, proiectată să arate fluxul de monștri și necesarul de vigilență atunci când cineva călătorea spre centrul orașului. O bandă verde forma inelul exterior, urmată de una galbenă și de una roșie în centru. Cei mai mulți oameni nu țineau cont de zone pe timpul zilei, dar fiecare cunoștea limitele, locurile unde roșul violent făcea loc vigilentului galben înainte să alunece în siguranța relativă a verdelui. Desigur, pentru cei cu protecția tatălui ei riscul scădea aproape la zero... atâta vreme cât stăteai în limitele Orașului de Nord. Treceai de verde și te loveai de Pustiu, unde Nordul și Sudul nu mai contau, pentru că acolo fiecare era pe cont propriu.

Dacă mergeai destul de departe, dădeai în cele din urmă din nou de terenuri sigure; acolo, pe lângă graniță, monștrii erau încă rari și populația trăia precaută. Acolo unde oamenii din metropolă nu erau bineveniți, în caz că aduceau bezna cu ei, ca o ciumă. Unde o fată putea da foc unei capele, sau se putea întinde în iarbă lângă mama ei ca să învețe stelele...

Undeva – un claxon, iar Kate ridică privirea, casa pierzându-se din nou înapoi în luminile străzii. Privi prin geamul despărțitor și pe lângă șofer, prin parbriz, la statueta monstrului de argint de pe capotă. Mașina avusese inițial un ornament sub formă de înger, brațele și aripile împinse în spate de un vânt invizibil, dar Harker îl rupsese și îl înlocuise cu această bestie aplecată în față, cu ghearele minuscule înfășurate în jurul marginii grilajului.

— Ăsta-i un oraș de monștri, a zis, aruncând îngerul la gunoi.

Tatăl ei avusese dreptate. Însă monștrii – *adevărații* monștri – nu arătau ca acele mici și stupide ornamente de capotă. Nu. Adevărații monștri erau *mult* mai răi.

III

August își ridică fața spre soare, savurând dimineața de vară târzie în timp ce mergea, lăsându-și corpul să se miște și păstrându-și calmul gândurilor. Era uimitor cât de ușor îi era să gândească în linii drepte când era în mișcare, chiar și fără vioară. Își croi cale peste trotuare crăpate, pe lângă clădiri cu ferestre acoperite cu placaje. Jumătate dintre clădiri erau ruine arse, abandonate și golite, orice material folositor înlăturat pentru a întări alte clădiri. V-City-ul de Sud încă mai arăta ca un cadavru devastat, dar se reconstruia. BIF era peste tot, pe acoperișuri, patrulând pe străzi, semnale radio pârâind din dispozitivele portabile de pe uniformele lor. Noaptea vânau monștri, dar pe timpul zilei încercau să oprească nașterea altora. Crima. Asta era cauza. Corsai, Malchai, Sunai – ei erau efectele.

August se alătură traficului greu al trecătorilor, în timp ce înainta spre nord, zgomotul orașului ca o muzică în jurul său, plin de armonie și disonanță, ritm și confruntare. Se aduna și se aduna în straturi până ce melodia aluneca în dezordine, minunea devenind chin, și se văzu nevoit să se concentreze pe drum, nu la cele ce-i erau în cale. Drumul în sine era simplu, patru străzi în sus pe Bulevardul Central.

În linie dreaptă spre Cusătură.

August își încetini pașii când îi ieși în față.

Bariera era masivă, o baricadă de trei etaje înălțime, despărțind centrul de la est la vest, întărită cu fâșii de metal pur și înțesată de camere de filmat. Zidul era rezultatul a șase ani de lupte teritoriale, fiecare act de violență, fiecare moarte de om invitând tot mai mulți Corsai și Malchai în lume, și asta numai pentru că Flynnii aveau orașul, iar Harker îl voia pentru sine.

La două străzi mai spre vest era Tărâmul Sterp – o întindere ruinată de pământ pârlit, un memento pentru ambele părți. Înainte fusese o piață, o bucată de verde în inima orașului, dar acum nu mai era nimic. Unii spuneau că încă se mai puteau zări contururile cadavrelor pe asfalt. Cei mai mulți din BIF spuneau că Henry Flynn detonase o armă acolo în ultima zi a războaielor teritoriale, ceva suficient de puternic pentru a răzui orice urmă de viață. August nu credea – nu *voia* să creadă –, însă, indiferent ce se întâmplase în acea zi, amenințarea unui bis fusese destul să-l determine pe Harker să cadă la o înțelegere, aceea de a tăia V-City în două.

Pe timp de zi, capitala era încă unificată, cel puțin în teorie. Se găurise Cusătura pentru a face loc pentru trei porți prin care oamenii să treacă, dar aceștia erau monitorizați de oameni înarmați, iar oricine trecea pe acolo trebuia să se identifice în timp ce camere de scanat verificau dacă era sau nu om.

Asta fiind o problemă.

August coti pe o stradă îngustă și pe jumătate prăbușită, paralelă Cusăturii, și merse până ce dădu peste o clădire de birouri cu geamurile înlocuite cu folii de metal și cu doi membri BIF flancând intrarea. Femeia de la recepție schiță un gest din bărbie în timp ce trecu de securitate. August coborî cu un lift separat în beci. Mici puncte de neon de pe pereți indicau drumul și le urmări printr-o rețea de coridoare ponosite, până la un zid. Sau ceva ce *arăta* ca un zid. Plăci de metal se dădură la o parte pentru a dezvălui un tunel și August păși pe el până ce întâlni un zid identic în capătul opus. Îl împinse și păși într-un beci al unui apartament subteran.

Era liniște, iar August se opri, disprețuind cât de ușurat se simțea văzându-se din nou singur. Își acordă zece secunde, așteptând ca inima să i se potolească și nervii să se așeze, înainte de a-și îndrepta hainele și a urca scările.

Paris fuma de zor și gătea micul dejun.

Nici măcar nu tresări când August apăru în spatele ei în bucătărie.

— Neața, păpușă, strigă ea, medalionul ei metalic atârnând periculos de aproape de omletă.

În partea de nord, aliații erau rari și extrem de scumpi, și chiar și așa erau riscanți, dar Henry și Paris erau prieteni vechi, iar ea trecuse de inspecția lui Leo. August se uită în jur. Apartamentul ei era... comod, ca în acele poze pe care le văzuse și el în revistele de dinainte de Fenomen. Gresie și lemn și sticlă la geam.

— Permisul de metrou e pe masă.

— Mersi, Paris, zise, deschizându-și jacheta BIF și agățând-o de un cârlig de pe ușă.

Mânecile cămășii se ridicaseră din nou și două rânduri de linii se iviră. Trase de material, deși Paris nu putea vedea răbojul. De fapt, nu putea vedea nimic.

Paris era oarbă, însă celelalte simțuri îi erau ascuțite. Destul de ascuțite pentru a deduce absența viorii și a vibrațiilor abia perceptibile ale corzilor din cutie. Suflă fumul cu un gest meditativ.

— Azi n-ai concert? întrebă și scrumul îi căzu peste ouă.

August își strânse degetele așa cum deseori făcea în jurul mânerului cutiei, dar găsi doar aer acolo.

— Nu, zise, scoțându-și bluza Academiei Colton din geantă și întinzând-o în fața oglinzii de pe hol.

Era surprins să-și vadă trăsăturile strâmbându-se, aproape automat, într-o încruntătură.

— Flynn mi-a povestit despre muzica ta, mormăi Paris, ca pentru sine, iar el deduse din tonul ei că atunci când a zis *a ta*, se referea de fapt la a lor trei. Întotdeauna m-am întrebat cum sună...

August își încheie bluza.

— Sper să nu afli niciodată, zise și se îndreptă spre ușă. Mă întorc înainte să se întunece.

— O zi bună la școală! îi ură în timp ce ușa se închise.

Spre deosebire de urarea lui Leo, a ei chiar sunase sincer.

August călcă înapoi pe stradă și răsuflă ușurat când văzu siguranța Cusăturii în spatele său. Apoi se întoarse către nord, iar ochii i se căscară larg. Se pregătise pentru asta, însă diferența dintre cele două părți ale orașului tot îl izbi în piept. Orașul de Nord nu era o carcasă bombardată. Orice cicatrici ar fi avut, fuseseră toate acoperite, vopsite. Aici clădirile străluceau, tot numai metal, piatră și sticlă, străzile punctate pe alocuri cu mașini extravagante și oameni în haine bune – dacă Harker avea forțe de ordine pe străzi, erau bine camuflate. Vitrina unui magazin era plină cu fructe atât de colorate, încât August ar fi vrut să le încerce, deși știa că ar fi avut gust de cenușă.

Se aprinse furia în el la văzul acestei priveliști – acestei *iluzii* – a unui oraș curat și sigur, și însemnele de pe pielea sa îl avertizau cu furnicături, căldura lor contrastând cu greutatea răcoroasă și bolnăvicioasă a medalionului pe piept. Concentrează-te, concentrează-te.

Cea mai apropiată stație de metrou era la o stradă distanță. Orașul de Sud desființase metroul – era prea periculos, ținând cont de Corsaii care trăgeau la întuneric – și blocase tunelurile cu scânduri, pe cât de bine se putuse, deși August știa că BIF încă mai folosea tunelurile la nevoie.

Coborî treptele două câte două. Citise undeva că V-City crescuse atât de mult în afară, încât clădirile fuseseră clădite de fapt *peste* vechea grilă, tunelurile metroului fiind construite acolo unde înainte se aflaseră străzi. Nu știa dacă era adevărat, dar stația de metrou de dedesubt era la fel de curată ca străzile de deasupra, piatră albă lustruită și, pe undeva pe sub zgomotul pașilor, o adiere de muzică clasică. Un concert de pian. Nici un semn al bătăliilor și al suferințelor, nicio rămășiță a terorilor ce se arătau pe timpul nopții. Era un truc menit să ademenească peste graniță locuitorii Orașului de Sud și să reamintească celor din Nord de ce plăteau prețul pe care îl plăteau.

August ajunse pe peron chiar în clipa în care metroul plecase. Se sprijini de un stâlp pentru a-l aștepta pe următorul, atenția sa mutându-se de pe un cuplu ce se săruta pe peron, către un muzicant al străzii cântând la o chitară, pentru ca, în final, să se oprească pe o fată mică din fața lui ținând o femeie de mână. Fata se uită la el, iar August o privi fascinat. Erau atât de puțini copii în complex, de fapt atât de puțini în Orașul de Sud. Fata dezveli un zâmbet larg, iar August se trezi că-i zâmbea înapoi.

Apoi fata începu să cânte.

— *Monștri, monștri mici și mari*, cânta cu voioșie. *Vor veni și vă vor mânca.*

Îl trecu un fior.

— *Corsai, Corsai, dinți și gheare,*
Umbre și os, vă vor roade cruzi.
Malchai, Malchai isteți și vicleni,
Zâmbind și mușcând și sugând din voi tot.

August înghiți cu durere, știind ce avea să urmeze.

— *Sunai, Sunai, ochii ca tăciunele,*

Îți vor cânta și-ți vor lua sufletul.

Zâmbetul fetiței se lărgi și mai mult.

— *Monștri, monștri mici și mari*

Vor veni și vă vor mânca!

Ea mai chicoti scurt, împăcată, iar pe August îl cuprinse greața și făcu un pas într-o parte.

Când metroul trase la peron, preferă să intre în alt vagon.

Monștri, monștri mici și mari...

Kate fredona în timp ce mașina gonea. Apăsă pe ecranul tabletei, închizând harta și deschizând o nouă fereastră, scormonind prin fișierele din drive-ul privat al tatălui – furase codurile de acces în prima ei noapte acasă –, până ce le găsi pe cele căutate. Harker avea unități de supraveghere peste tot în Orașul de Nord; nu doar pe Cusătură, ci aproape pe fiecare stradă a zonei roșii. În fiecare zi materialele filmate erau controlate și curățate, cu excepția *incidentelor* – acelea erau păstrate pentru a le analiza și a lua măsuri, unde era nevoie. *Incidentele* acestea nu ajungeau niciodată la știri, desigur. Nu erau atât de proști încât să pună așa ceva la ecranul televizorului. Ar fi tulburat iluzia normalității, a siguranței – și oamenii pentru asta plăteau.

Dar Harker trebuia să-și supravegheze monștrii. Trebuia să știe când apăreau unii noi sau când cei vechi nu se purtau cum trebuia. Clipurile fuseseră filtrate pe categorii: Monștri, Oameni, Genesis.

Kate se obișnuise să parcurgă filmările încă de când venise, încercând să afle tot ce putea despre *adevărații* monștri din Verity. Apăsă pe *Genesis* și două opțiuni i se deschiseră. Corsai sau Malchai (nu filmaseră niciodată crearea unui Sunai). Simți ca și cum ar fi călătorit printr-o gaură de iepure, apăsând pe *Corsai* și ecranul umplându-se de clipuri video, icoanele nimic mai mult decât pete de umbre. Degetele îi zăboviră o vreme deasupra ecranului, apoi apăsă pe un clip și filmarea acoperi tot ecranul.

Filmul fusese curățat, toată umplutura înlăturată, în urmă rămânând doar miezul violent al incidentului. Camera nu prinsese un unghi bun, dar Kate reuși să deslușească doi bărbați la intrarea unui gang, așteptând sub un stâlp de iluminare. Îi luă câteva clipe să înțeleagă că se uita la o bătaie de stradă. Începuse din nimic, o conversație pornită pe-un făgaș greșit, un brânci în perete, un pumn stângaci. Unul dintre bărbați căzu și celălalt începu să-l lovească – din nou și din nou și din nou – până când cel de jos nu mai era un bărbat, ci o amestecătură tremurată de membre, chipul o pulpă însângerată.

Atacatorul o luă la fugă, și, preț de câteva secunde lungi, omul rămase întins pe caldarâm, pieptul ridicându-se și coborându-se într-o mișcare frântă. Apoi, în timp ce se străduia să se ridice, umbrele din jurul său începură să se miște. Nu observase, fusese prea ocupat să se ridice de pe jos, dar Kate privi înmărmurită cum bezna se lungea și cum tresărea, cum se smulgea de pe perete și de pe stradă, adunându-se, forma acestuia ridicându-se ca fumul, chipul marcat doar de ochi albi și stranii, ce tulburară focusul camerei de filmat, și de strălucirea dinților. Gura i se căscă larg, corpul i se clătină, alunecos și strălucitor, iar membrele i se terminară în gheare.

Iar bărbatul, încă îngenuncheat, făcu greșeala de a se târî în față, ieșind din lumina ocrotitoare a stâlpului.

Chiar în clipa în care părăsi lumina, se întâmplă: o rafală de dinți și gheare ce se înfipseră în carnea bărbatului și începură să smulgă.

Violența naște violență, obișnuia să zică una dintre profesoarele de la St. Agnes, după ce Nicole Teak îi pusese piedică lui Kate, iar Kate răspunsese prin a-i sparge nasul. Profesoara a continuat să explice cum Kate nu făcuse nimic altceva decât să perpetueze problema, însă Kate deja renunțase să mai asculte. Din punctul ei de vedere, Nicole o meritase.

Dar profesoara avusese totuși dreptate cu un singur lucru: violența *naște*.

Cineva apasă pe un trăgaci, detonează o bombă, virează un autobuz plin cu turiști de pe un pod, iar ce rămâne în urmă nu sunt doar cartușe goale, ruine și cadavre. Mai e ceva. Ceva *rău*. Urmări. Recul. O reacție la toată acea furie și durere și moarte. Asta este tot ce a fost Fenomenul, de fapt – un punct critic. Verity a fost întotdeauna violent – cel mai rău dintre toate teritoriile –, așa că nu era decât o chestiune de timp până să se adune suficientă masă și tot răul să se coaguleze într-un punct.

Kate își plimbă degetul mare pe medalionul prins pe uniformă, menit să o protejeze de cele ce mișunau în noapte. Pe ecran, Corsaiul își continua festinul. Cea mai mare parte a freneziei era ascunsă în umbre, dar pe alocuri câte o licărire ca de lamă a dinților și a colților apărea pe ecran, iar Kate se uită cum sângele străpunge marea de lumină. Scoase un sunet mic de dezgust, mulțumită că filmarea nu avea și sonor.

Marcus făcu un semn de dincolo de partiție și Kate își smulse casca din ureche, scufundându-se din nou într-o lume alb-negru, în lumina dimineții și în armonia ușoară a tastelor de pian.

— Ce e? întrebă iritată.

— Mă scuzați, domnișoară Harker, zise Marcus prin geamul despărțitor. Am ajuns.

Academia Colton se afla pe locul în care galbenul întâlnea verdele și unde străzile orașului făceau loc suburbiilor, cea mai sigură zonă a orașului, unde cei bogați își puteau construi micile carapace și unde se puteau preface că Verity nu era mâncat de viu. Arăta ca o fotografie, clădiri de piatră palidă ridicate pe o întindere de iarbă de un verde crud, totul mângâiat de lumina proaspătă a dimineții. Uitându-te la locul acesta, nici nu ți-ar fi putut trece prin cap că era la numai cincisprezece minute cu mașina de inima întunecată a Orașului de Nord. Kate ghici că exact asta și era ideea. Ar fi preferat să fie la o instituție din centru, în mijlocul roșului, dar majoritatea fuseseră închise, și, chiar dacă ar fi existat vreo variantă, tatăl ei nu ar fi vrut nici măcar să audă de așa ceva. Dacă trebuia să o aibă în V-City, atunci trebuia să o aibă *în siguranță*. Ceea ce însemna afară din calea răului, pentru că nu exista nimic cu adevărat sigur în așa un loc, indiferent cărei jumătăți îi aparținea.

Marcus ținu ușa mașinii deschisă, iar ea ieși, scuturând amintirea Corsaiului și aranjându-și trăsăturile. Își netezi gulerul tricoului de la Colton și își plimbă mâna prin părul palid. Era desfăcut și aranjat în așa fel încât să acopere cicatricile ivite acolo unde

dăduse atunci, cândva, cu capul de sticlă. Putea să fi fost și mai rău – pierderea auzului era doar parțială –, însă știa că nu era o bună idee să se vadă. Totuși, era o slăbiciune, iar slăbiciunile nu trebuie arătate niciodată – așa i-a spus Harker pe când avea doisprezece ani și cicatricile erau încă proaspete.

— De ce? a întrebat pentru că era mică și prostuță.

— Fiecare cicatrice scoate carnea la lumină, a zis, iar carnea invită lama.

— Care sunt slăbiciunile tale? l-a întrebat, iar gura lui Harker a devenit ceva ce era *aproape* un zâmbet, dar nu tocmai.

Nici până în ziua de astăzi Harker nu i-a răspuns la întrebare. Kate nu știa dacă asta era din cauza faptului că tatăl ei nu avea suficientă încredere în ea, încât să-i dezvăluie slăbiciunile, sau pentru că nu avea slăbiciuni. Sau că nu *mai* avea. Dar se întreba și dacă nu cumva mai era o altă versiune a lui Callum Harker în una dintre celelalte lumi, și dacă acela avea secrete și slăbiciuni și locuri în care să ajungă lama.

— Domnișoară Harker, zise șoferul. Tatăl dumneavoastră m-a rugat să vă transmit un mesaj.

Kate lăsă bricheta argintie să-i alunece în buzunarul cămășii.

— Ce, Marcus?

— Dacă sunteți exmatriculată, vă dă afară din Verity. Dus, fără întors. Pentru totdeauna.

Kate rânji strengărește.

— De ce să mă las exmatriculată? zise, uitându-se către școală. În sfârșit am ajuns unde voiam.

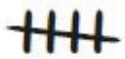

O voce calmă și metalică anunță: *Park Station*.

August se înfipse în scaunul metroului și scoase din ghiozdan o copie răscitită a *Republicii*, pe care o deschise la mijloc. Știa majoritatea textului pe de rost, așa că nu conta la ce pagină nimerea. Ce conta era că îi oferea un motiv să se uite în jos, și nu în sus. Ascultă stațiile anunțate pe rând, nevrând să riște o privire către tavan, de teamă să nu capteze atenția camerelor de deasupra lui. Și mai mulți ochi mici și roșii căutând monștri, deși toată lumea știa că se arătau doar noaptea.

Eh, aproape toți, gândi August.

Martin Centre.

Trei stații până la Colton. Vagonul se umplea, iar August se ridică, oferind locul unei bătrâne. Își păstră capul aplecat peste carte, dar ochii analizară în grabă pasagerii, cu rochiile lor bune și pantaloni lejeri, pantofi cu toc și costume și nicio armă la vedere.

Un bărbat îl izbi cu umărul în trecere, iar August se încordă.

Nu era nimic neobișnuit – sacou și cravată, un pic grăsuț la mijloc –, însă *umbra* lui era cea care îi atrase atenția lui August. Nu se comporta ca o umbră – în așa un loc luminat, nici măcar nu ar fi trebuit să *aibă* o umbră. Când omul se opri, umbra continuă să meargă, tresărind și foindu-se în jurul lui ca un pasager neliniștit. Nimeni altcineva nu o putea vedea, dar în ochii lui August aceasta părea să troneze în aer, un ceva fantomatic cu prea multe trăsături pentru o umbră și prea puține pentru un om. August o recunoscu: era un ecou al violenței, o pecete a păcatului. Undeva, în oraș, un monstru trăia și ucidea din cauza acestui om, din cauza a ceea ce făcuse.

August strânse bara mai tare.

Dacă ar fi fost în Orașul de Sud, ar fi aflat numele bărbatului. I s-ar fi înmânat – lui sau lui Leo – o bucată de hârtie cu adresa și l-ar fi găsit noaptea, ar fi redus ecoul la tăcere și i-ar fi luat viața.

Dar aici era în Orașul de Nord.

Unde oamenii răi scăpau din orice, atâta vreme cât aveau bani.

August își smulse privirile de pe bărbat atunci când bătrâna de lângă el se aplecă în față.

— Am vrut întotdeauna să fiu pe scenă, îi zise ea pe un ton confidențial. Nu știu de ce n-am făcut-o niciodată. Mă tem că acum e prea târziu...

August închise ochii.

Union Plaza.

Două stații.

— Sunt sigură că e prea târziu..., bolborosi bătrâna. Deși încă mai visez la asta...

Nici măcar nu vorbea cu el, nu chiar. Monștrii nu puteau minți, însă când oamenii erau în preajma unui Sunai deveneau... sinceri. August nu trebuia să-i convingă – dacă ar fi putut să-i convingă să *nu* se deschidă, ar fi făcut-o –, ci pur și simplu începeau să se descarce. În cea mai mare parte a timpului nici măcar nu își dădeau seama că o făceau.

Henry o numea *influență*, dar Leo avea un cuvânt mai bun: *confesiune*.

Lyle Crossing.

O stație.

— ...încă mai visez...

Confesiunea era, fără urmă de îndoială, abilitatea pe care o prefera cel mai puțin. Leo o adora, încurajând pe oricine din jur să dea glas dubiilor, fricilor, slăbiciunilor, totuși pe August doar îl jena.

— Tu visezi?...

Colton, anunță vocea de deasupra.

Trenul se opri, iar August șopti o rugăciune în timp ce ieșea din vagon, cu confesiunea femeii pe urmele sale.

Dacă Orașul de Nord era suprarealist, Colton era cu totul altceva. August nu mai fusese niciodată atât de departe de roșu. Academia era îngrădită, dar, spre deosebire de Cusătură, zidurile părea a avea mai degrabă un rol estetic, decât funcțional; dincolo de poarta din fier forjat, Academia Colton se înălța pe o fâșie de iarbă, o linie de copaci în spatele ei. August mai văzuse copaci într-un parc dărăpănat aflat la trei străzi de complex, însă aceștia erau diferiți. Erau suficienți cât să compună un zid. Ba nu, cât pentru o *pădure*. Ăsta era numele potrivit la atât de mulți copaci.

Dar copacii nu-i atrăgeau atenția pe cât o făceau *oamenii*.

Oriunde se uita, îi vedea – nu cadeți BIF sau civili ai Nordului, ci adolescenți în albastrul specific Academiei. Băieți și fete plimbându-se pe sub porți sau șezând relaxați pe iarbă. Se minună să vadă cu câtă ușurință își vorbeau și se agățau unii de alții, coturi ciocnindu-se, brațe aruncate pe după umeri, cap la cap și șold la șold. Modul în care chipurile lor explodau în zâmbete largi sau se schimonoseau a iritare sau se deschideau în râsete. O făceau să pară atât de... natural.

Ce căuta el aici?

Poate că Leo avusese dreptate; ar fi trebuit să fi mâncat ceva. Acum era prea târziu. Se luptă cu instinctul de a se retrage, încercă să-și amintească faptul că își dorise o cale pentru a scăpa din complex, că *Leo*, chiar el, garantase în numele lui, că avea o *meserie* de făcut, una la fel de importantă precum a celorlalți din BIF. Își forță picioarele, cu fiecare pas tot mai convins că cineva avea să vadă prin hainele de Colton și prin zâmbetul exersat și să afle că nu era om. De parcă ar fi fost scris pe fața lui, la fel de limpede ca în răbojul de pe brațele sale. Toate orele petrecute în fața oglinzii îi părură, dintr-o dată, ridicole. Cum ar fi putut vreodată mima așa ceva? Cum de i-a trecut prin cap că ar putea să se dea drept unul dintre ei, doar pentru că aveau aceeași vârstă? Gândul îl măcina. *Nu* erau de aceeași vârstă. Ei doar *arătau* de vârsta lui. Nu, nici asta

nu era adevărat, ci *el* arăta de vârsta lor, pentru că ceilalți fuseseră toți născuți, în schimb el se trezise sub forma unui băiat de doisprezece ani; pentru că aceea fusese vârsta celor din sacii negri atunci când *totul a început cu o explozie* – nu universul, ci doar staccato-ul abrupt al focurilor de arme și...

Se opri zdruncinându-se, căutând aer.

Cineva se izbise de umărul său, nu o ciocnire prietenoasă, ci o împunsătură ostilă, iar August se împiedică, recâștigându-și la limită echilibrul pentru a-l putea vedea pe tip – umeri lați, blond –, care la rândul lui îl privea acum cu o căutătură aspră.

— Care-i problema? se răsti August, întrebarea scăpându-i înainte de a se gândi să o oprească.

Băiatul se stropși la el:

— Erai în drumul meu, mârâi și-l prinse pe August de guler. Crezi că o să las vreun căcat de boboc să-mi strice combinația? Ăsta e anul *meu*, fraiere, școala *mea*.

Apoi, spre groaza lui August, tipul *continuă să vorbească*.

— Crezi că mă sperii de privirea aia a ta ciudată? Nu mă tem de tine. Nu mă tem de nimeni. Eu..., zise și-l trecu un fior, în timp ce-l trase pe August mai aproape. Nu pot dormi; de fiecare dată când închid ochii îi văd.

— Hei, zise un alt elev peste umărul lui August. Vreo problemă, Jack?

Jack, blondul, clipi de câteva ori, mijindu-și pleoapele, apoi îl împinse pe August. Celălalt elev îl prinse de umăr.

— Hai, nu e nevoie de așa ceva. Prietenului meu îi pare rău. Nu a vrut să te calce pe nervi.

Tonul îi era calm, lejer.

— Ține-l departe de mine, Colin, se răsti Jack cu glas normal, altfel îi sparg mutra.

— Așa o să fac.

Colin dădu din cap.

— Cretin, șopti în timp ce Jack se îndepărta vijelios.

Colin se întoarse către August; un băiat slab și scund cu o freză cu un V în frunte și cu ochi blânzi pe un chip deschis.

— Îți faci prieteni din prima zi, nu?

August se îndreptă și-și netezi jacheta.

— Cine a zis că e prima mea zi?

Colin râse, un sunet lejer, la fel de firesc precum respirația.

— Amice, e o școală mică, zise rânjind, și nu te-am mai văzut niciodată. Ai un nume?

August înghiți, apoi zise:

— Frederick.

— *Frederick*? îl îngână Colin, ridicând o singură sprânceană.

August se întrebă dacă făcuse o greșeală, dacă alesese cumva un nume eronat.

— Da, răspunse încet, apoi adăugă: Dar îmi poți spune Freddie.

Nimeni nu-i spusese niciodată Frederick *sau* Freddie, însă era răspunsul corect.

Chipul lui Colin se metamorfoză din nou, trecând într-o clipă de la scepticism la voioșie.

— Ah, slavă Domnului! zise. Frederick e un nume cam pretențios. Nu o pune la suflet, nu e vina ta.

Porniră împreună spre clădirea principală, până când doi elevi strigară după Colin.

— Salut, ne vedem înăuntru, zise Colin în timp ce o luă la fugă spre ei.

La jumătatea drumului, se întoarse și rânji.

— Încearcă să nu mai enervezi pe nimeni până încep orele.

August izbuti să schițeze o jumătate de zâmbet, ca o umbră a zâmbetului lui Colin.

— O să îmi dau silința.

— Numele? întrebă femeia de la biroul de înmatriculare.

— Frederick Gallagher, zise August, reușind ceea ce spera să fi fost un zâmbet emoționat în timp ce-și scoase o șuviță de păr de peste ochi. Dar mi se zice Freddie.

— Ah, zise femeia, scoțând un dosar cu o bandă galbenă în partea superioară. Trebuie să fii unul dintre elevii noi.

El dădu din cap, apoi își redresă colțul buzelor. De data asta fu ea cea care zâmbi.

— Uită-te la tine, zise femeia. Brunet. Ochi blânzi. Gropițe. O să te mănânce de viu.

August nu era sigur că pricepea.

— Sper să nu, zise.

Ea râse. Toți râdeau atât de ușor acolo…

— Mai trebuie doar să-ți iei cardul de identificare, zise ea. Du-te la biroul de lângă și înmânează-le prima pagină din dosar. O să se ocupe ei de tine.

Femeia ezită un pic, parcă voind să mai spună ceva, ceva personal, dar el se îndepărtă înainte să o facă.

Din biroul vecin ieșea o scurtă coadă, printr-o ușă pe care scria ÎNREGISTRARE. August privi cum un elev din fruntea rândului înmânează unui bărbat din spatele oficiului foaia, apoi se așază în fața unui fundal verde palid. Zâmbi și, o clipă mai târziu, – un blitz. August se încruntă. Un alt elev repetă procesul. Apoi altul. August se îndepărtă.

Restul elevilor păreau a se îndrepta spre două uși mari din celălalt capăt al holului, așa că-i urmări și se trezi la intrarea într-un auditoriu. Era un sistem nerostit, o ordine naturală pe care toți ceilalți păreau a o înțelege. Toți se foiau spre locurile lor, iar August se dădu la o parte, încercând să nu blocheze culoarul.

— Ce clasă? întrebă o voce de femeie.

Se întoarse și văzu o profesoară ținând în brațe un teanc de dosare.

— A unsprezecea, zise.

Ea dădu din cap.

— Ești în față, la stânga.

În timp ce-și căuta un loc, sala se umplea de trupuri și de zgomot, amețindu-l. În jurul său, sute de voci se intercalau unele în altele, peste și printre ele, aranjându-se în straturi asemănătoare muzicii, dar cu o cadență deplasată, semănând mai puțin cu simfoniile clasice și mai mult cu jazz-ul, iar când încercă să deslușească șnururile de

voci nu rămase cu glasuri distincte, ci cu silabe și frânturi de râs și sunete ce n-aveau nicio noimă. Apoi, ca prin minune, se făcu liniște, și August ridică privirea pentru a vedea un bărbat într-un costum albastru, traversând scena.

— Bună ziua, zise, ciocănind microfonul de pe podium. Numele meu este domnul Dean și sunt Directorul Academiei Colton. Vreau să urez bun venit la școala noastră celor din primul an, dar și elevilor ce se întorc pentru un nou semestru. Poate că nu ați observat, însă avem alături câțiva elevi noi de față. Și pentru că aici la Colton suntem o comunitate, îi voi ruga să se ridice când le voi rosti numele, pentru a vă oferi oportunitatea de a-i face să se simtă ca acasă.

August simți un gol în stomac.

— Avem doi noi elevi în clasa a zecea. Marjorie Tan...

La vreo zece, doisprezece rânduri de unde era el, o fată se ridică în picioare, roșind teribil sub privirile tuturor. Fata vru să se așeze degrabă, dar directorul îi făcu semn din mână.

— Te rog să rămâi în picioare, insistă. Acum, Ellis Casterfeld?

Un băiat ciolănos se ridică și salută sala.

— A unsprezecea, avem un elev ce vi se alătură.

Inima lui August bubuia.

— Domnul Frederick Gallagher.

August expiră, răsuflând ușurat că nu-și auzise numele. Apoi își aminti că Frederick *era* numele lui. Înghiți în sec și se ridică. Elevii de-a unsprezecea, de-o parte și de alta a lui, se fâțâiră în scaune pentru a-și face loc să-l vadă mai bine. Chipul i se înfierbântă și, pentru prima dată, August își dori să fie *mai puțin* real. Poate chiar să dispară.

Și, într-un fel, chiar dispăru când directul rosti numele ei.

— În final, în clasa a douăsprezecea, domnișoara Katherine Harker.

Auditoriul înmărmuri, toți cei de dinainte erau deja dați uitării când, aproape de primele rânduri, o fată se ridică. Fiecare cap din sală se întoarse către ea.

Katherine Harker.

Singurul copil al lui Callum Harker, *guvernatorul* Orașului de Nord, un om faimos pentru galeria sa de monștri colecționați precum armele, și însuși motivul pentru care August fusese trimis la Colton.

Își aminti conversația avută cu Henry și Leo.

— Nu înțeleg. Vrei să... merg la școală? Cu ea?

Se strâmbă la gândul acesta. Callum Harker era dușmanul. Un criminal. Katherine Harker era un mister, dar dacă semăna cu tatăl ei...

— Și ce să fac, mai exact?

— Să o urmărești, a spus Leo.

— Colton e prea mic. O să mă observe.

— Nu vei fi tu, a zis Leo. Și vrem să observe. Vrem să te apropii de ea.

— Nu prea mult, a intervenit Henry. Nu vrem decât să o urmărești. În caz că avem nevoie de un avantaj...

— *E același motiv pentru care oamenii ei te caută pe* tine*, a explicat Leo. Când va cădea armistițiul...*

— Dacă *va cădea armistițiul, a zis Henry.*

— *...Ne-ar putea fi de folos.*

— *Nu știm nimic despre ea, a zis August.*

— *E fiica lui Harker. Dacă îi pasă de cineva, atunci îi pasă de ea.*

August se uită la fata din rândul din față. Katherine semăna cu tatăl ei: slabă și ascuțită și plină de muchii. Părul era diferit de cel din poza pe care o văzuse. Tot blond, dar până la umăr, drept și despărțit în așa fel încât să-i acopere jumătate de față. Majoritatea fetelor din Colton aleseseră să poarte fuste cu tricourile polo, dar ea purta pantaloni slim, iar mâinile îi erau înfipte lejer în buzunare. În jurul lui August, oamenii începură să șoptească. Apoi Katherine, care până atunci se uitase înainte sa, cu un aer rece și privirea goală, se întoarse și privi peste umăr.

La el.

Ea nu știa – n-avea *cum* să știe – cine era cu adevărat, dar ochii ei negri trecură peste el încet, măsurându-l, cu linia fină a unui zâmbet pe buze, înainte ca directorul Dean să le ceară să ia loc. August se adânci în scaunul său, simțindu-se ca și cum tocmai fentase moartea.

— Acum, continuă directorul, dacă încă nu v-ați luat cardurile de identitate, asigurați-vă că o veți face până la sfârșitul zilei. Cardul poate fi folosit nu doar pentru a plăti mesele și rechizitele școlare, ci și pentru a accesa anumite părți ale campusului, inclusiv teatrul, facilitățile sportive și sălile de muzică.

Privirea lui August țâșni în sus. Nu-l interesa cantina, îi păsa prea puțin de piesele de teatru sau de fitness, dar un loc în care să poată cânta în liniște? Asta merita un card de identitate.

— Un funcționar se va afla în sala pregătită pentru cardurile de identitate pe timpul prânzului și pentru încă o jumătate de oră după cursuri...

Directorul continuă să bolborosească vreme de minute bune, dar August încetă a mai asculta.

Când adunarea luă sfârșit, valul de elevi îl împinse afară din auditoriu, în hol, unde îi luă cam treizeci de secunde pentru a-și da seama că nu știa încotro trebuia să meargă mai departe. Holul era o încrengătură de trupuri uniforme; încercă să se dea din calea lor și-și scoase orarul din geantă.

— Hei, *Frederick*.

Ridică privirea și-l văzu pe Colin străduindu-se să străbată mulțimea. Îl prinse pe August de mânecă și-l trase din calea torentului.

— Te-am salvat.

Ochii îi alunecară în jos și observă antebrațul lui August dezgolit de mâneca ce se ridicase prea mult. Ochii aceia expresivi se lărgiră și mai mult.

— Wow, ce tatuaje tari, amice. Dar vezi să nu ți le vadă Dean. E dement de strict. Am avut odată unul temporar pe față – cred că era o albină, nu mai știu de ce – și m-a pus

să-l frec, să-l dau jos. Regulile școlii.

August trase de mânecă în jos, iar Colin observă foaia din mâna lui.

— Ah, perfect. Avem engleză împreună. Mi s-a părut mie că ți-am văzut numele în tabel. Verific mereu din timp tabelele, doar așa, ca să știu cu cine am de-a face, știi?

August nu știa, nu, și nu își dădea seama dacă era influența lui cea care îl făcea pe Colin să fie atât de vorbăreț sau dacă puștiul era de obicei așa. Bănuia totuși că așa era el.

— În fine, hai, îl trase Colin spre o scară. Știu o scurtătură.

— Către ce?

— Engleză, desigur. Am putea să o tăiem prin hol, dar sunt *prea mulți boboci nenorociți*! spuse cu o grimasă.

Câțiva elevi mai mici se holbară la el și profesoara îi aruncă o privire aspră.

— La clasă, domnule Stevenson!

Colin doar îi făcu cu ochiul și intră pe scară, ținând ușa pentru August, care nu știa dacă era ajutat sau răpit. Dar nu voia să întârzie la prima oră de curs din viața lui, așa că-l urmă. Chiar înainte ca ușa să se închidă, August avu impresia că o văzuse pe Katherine Harker trecând prin hol, despărțind elevii din jurul ei ca împrăștiind valurile unui ocean.

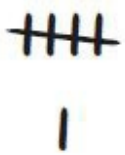

Când oamenii vorbeau despre prima zi de școală, foloseau mereu expresii ca *de la capăt* și *un nou început* și aveau grijă să menționeze întotdeauna că era o șansă ca ei să se definească – sau să se redefinească.

În ceea ce o privea pe Kate, prima zi era o oportunitate, una de care profitase la fiecare dintre instituțiile în care fusese până atunci, și acele prime zile erau aproape ca o educație în sine, pregătind-o pentru cea de acum. Prima ei zi la Colton era o șansă să dea tonul. O șansă să facă *impresie*. În plus, avea avantajul de a fi pe teren propriu; poate că oamenii nu o știau, dar știau *despre* ea, iar asta era și mai bine. Era o fundație, ceva pe care putea construi. Până la sfârșitul săptămânii, Academia Colton avea să fie a ei. La urma urmei, dacă nu era în stare să conducă o școală, nu merita să conducă un oraș.

De fapt lui Kate nu-i păsa atât de mult să conducă o școală *sau* un oraș. Voia doar ca Harker să nu vadă în ea slăbiciune, neajutorare, să vadă o fată cu care nu împărtășea decât câteva trăsături ale feței, o nuanță de blond. Voia ca el să se uite la ea și să vadă pe cineva care merita să fie acolo. Pentru că în niciun caz nu avea de gând să îl lase să o mai trimită de acolo, nu și de data asta.

S-a luptat să ajungă unde se afla și va lupta să rămână.

Sunt fiica tatălui meu, se gândi în timp ce mergea pe hol, cu mâinile lipite de corp și capul sus, medalionul și unghiile metalice strălucind sub lumini (se gândi la colții monstruoși din filmare, iar asta îi dădu putere). Ochi o urmăreau prin holuri. Buze se mișcau în spatele mâinilor duse căuș la gură. De-o parte și de alta, elevii roiau și se despărțeau, o luau în față și apoi în spate, ca un val, ca un stol de păsări. Împreună. Despărțiți.

— Trebuie să-i frângi din timp, i-a spus tatăl ei cândva.

Desigur, vorbiseră despre monștri, nu adolescenți, dar ambii aveau multe în comun. Atât unii, cât și alții aveau mințile unui roi; gândeau – și acționau – în grup. Orașele și școlile erau microcosmosuri ale vieții, iar școlile *mici* aveau propriile lor ecosisteme delicate.

St. Agnes fusese cea mai mică dintre ele, având doar vreo sută de fete, în timp ce Fischer, prima ei școală privată, însumase un număr considerabil de vreo șase sute cincizeci. La Academia Colton erau patru sute, adică suficient de mică cât să se simtă intim, dar destul de mare pentru a garanta un minim de rezistență.

Era firesc – întotdeauna și peste tot existau unii care voiau să conteste puterea, să-și impună propria cerință la adresa autorității sau popularității sau ce anume își doreau, și Kate putea de obicei să-i identifice în decursul primelor zile. Aceștia, cei puțini, erau ca o frântură în mintea roiului, și știa că trebuia să se ocupe de ei cât mai repede posibil.

Nu avea nevoie decât de o oportunitate pentru a se impune.

Și, spre surprinderea ei, oportunitatea tocmai i se arăta.

Știa că aveau să se nască șoapte în jurul ei. Zvonuri. Nu erau rele în sine, ba unele dintre ele erau chiar propagandistice. În timp ce străbătea holurile spre clase, își plecă capul, încercând să le surprindă pe cele mai gălăgioase dintre ele.

— Am auzit că a dat foc la ultima școală la care a fost.

— Am auzit că a făcut pușcărie.

— Am auzit că bea sânge ca un Malchai.

— Știai că a tăiat un elev cu toporul?

— Psihopată.

— Criminală.

Apoi, chiar când intră la ore, auzi:

— Cică maică-sa a înnebunit.

Kate încetini.

— Îhâm, continuă fata, suficient de tare încât să o audă. A luat-o razna, a încercat să sară de pe pod cu mașina.

Kate își așeză geanta pe o bancă și scotoci prin ea, absentă, îndreptându-și urechea sănătoasă către fată.

— Am auzit că Harker a trimis-o de acasă doar pentru că nu suporta să se uite la ea. Îi amintea de soția moartă.

— Charlotte, șopti altă fată. Taci.

Da, Charlotte, gândi Kate. *Taci*.

Dar Charlotte nu tăcu.

— Poate că a trimis-o pentru că e nebună și ea.

Nu nebună, vru să zică Kate. Nu, el crezuse că era prea tânără, că era slabă ca mama ei. Dar se înșelase.

Își înfipse sălbatic unghiile în palme și se așeză, țintuind tabla cu privirea. Rămase așa, cu capul sus, toată ora, dar nu ascultă, nu luă notițe. Nu auzi niciun cuvânt din cele spuse de profesor, nu-i păsa. Rămase nemișcată și așteptă să se sune și, când, în cele din urmă, se întâmplă, ieși pe hol urmărind-o pe Charlotte. Ora de curs următoare nu era atât de importantă ca ceea ce avea de făcut acum.

Când fata intră în cea mai apropiată baie, Kate o urmă și încuie ușa în urma ei.

Charlotte, frumoasă în felul acela plictisitor, era la chiuvetă, retușându-și machiajul. Kate se furișă pe la spatele ei și începu să-și spele urmele de sânge din palme. Apoi își dădu părul pe după ureche, dezvăluind cicatricea ce-i brăzda fața de la tâmplă la bărbie. Fata ridică ochii, descoperi privirea lui Kate în oglindă și avu îndrăzneala să rânjească.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Cum te numești? întrebă Kate.

Fata ridică o sprânceană vopsită și-și uscă mâinile.

— Charlotte, zise, deja întorcându-se să iasă.

— Nu, zise Kate încet. Numele tău întreg.

Charlotte se opri suspicioasă.

— Charlotte Chapel.

Kate râse încet.

— Ce e așa amuzant? se stropși fata.

Kate ridică din umeri.

— Am dat foc unei capele, odată.

Chipul Charlottei se încreți a dezgust.

— Ciudato! mormăi și plecă.

Dar nu ajunse prea departe.

Kate o țintui de perete dintr-un foc, cinci degete cu vârfuri metalice încolăcite în jurul gâtului ei. Kate scoase cu mâna liberă bricheta din buzunar. Apăsă pe o nișă dintr-un lateral și o lamă argintie se arătă cu un *clic* surd.

Ochii Charlottei se căscară larg.

— Ești chiar mai nebună decât am crezut! gâfâi.

Pentru o clipă, Kate se gândi să o rănească. Să o facă să sufere de-adevăratelea. Nu pentru că asta ar fi deservit vreunui scop, ci pentru că s-ar fi simțit foarte, foarte bine. Dar să fie exmatriculată ar fi fost contrar tuturor celor socotite de ea ca să ajungă acolo.

Te va trimite din Verity. Doar dus, fără întors. Pentru totdeauna.

— Dacă află directorul...

— Nu va afla, zise Kate, așezând cuțitul pe obrazul Charlottei. Pentru că nu-i vei spune.

O zise așa cum spunea orice; încet, cu glas egal.

Văzuse cândva un documentar despre lideri de culte și despre trăsăturile de caracter care îi fac atât de eficienți. Una dintre cele mai importante era necesitatea unei prezențe impunătoare. Prea mulți oameni cred că asta înseamnă să fii gălăgios, dar, în realitate, înseamnă să nu ai *nevoie* să fii gălăgios. Adică să fii cel care poate stăpâni un public fără să ridice glasul nici măcar o dată. Tatăl lui Kate era așa. Îl studiase în puținul timp avut împreună, iar Callum Harker nu urla niciodată.

Așa că nici Kate nu urla.

Slăbi strânsoarea din jurul gâtului fetei – doar puțin – și duse cuțitul la medalionul ce-i atârna pe deasupra cămășii, lovind lejer cu lama V-ul gravat.

— Vreau să ții minte ceva, Charlotte Chapel.

Se aplecă spre ea.

— Pandantivul ăsta te protejează de monștri, dar nu te protejează de mine.

Clopoțelul sună și Kate se retrase, zâmbind cum putu mai bine. Lama dispăru în brichetă și Kate coborî mâna de pe gâtul fetei.

— Hai, fugi acum, zise rece. Doar nu vrei să întârzii.

Charlotte își duse mâinile la gâtul tumefiat și dădu buzna afară din baie.

Kate nu se luă după ea. Merse la chiuvetă, se spălă din nou pe mâini și-și îndreptă părul. Pentru un moment, își întâlni privirea în oglindă și văzu o altă versiune a ei în spatele ochilor de un negru intens, o versiune ce aparținea unei alte vieți, unei lumi mai blânde. Însă acea Kate nu avea ce căuta aici.

Trase adânc aer în piept, își dezmorți gâtul și merse la ore, împăcată că făcuse o primă impresie solidă.

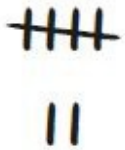

August trebuia să fie la sala de sport.

Sau, cel puțin, toți dintr-a unsprezecea trebuiau să fie la sala de sport și probabil că erau, dar grație stării de sănătate – astm, scria în dosar – i s-a permis să rămână în camera de studiu.

August nu avea astm. Ce avea, în schimb, erau patru sute optsprezece linii uniforme pe unul dintre brațe și pe o parte a spatelui și a pieptului, iar Henry se temea să nu atragă atenția.

Așa că August era în sala de studiu. Sau, de fapt, fusese. Își imagina că o sală de studiu își avea foloasele, dar, fiind prima zi de școală, nu avea nimic de învățat, așa că întrebase supraveghetorul dacă putea merge la toaletă, după care nu se mai întorsese.

Acum stătea în fața biroului pentru cardurile de identitate. Pe drum încercase să gândească un motiv pentru care să nu vrea să fie fotografiat – citise cândva despre un trib care credea că fotografiile furau sufletele celor pozați –, dar, în cele din urmă, nu mai avu nevoie de o scuză.

Biroul era închis. Luminile erau totuși aprinse și, când încercă clanța, ușa se deschise. August privi atent în jur, apoi intră și închise ușa în urma lui. Formularul de identitate era încă activ pe ecranul calculatorului, așa că tastă: Frederick Gallagher, 16, clasa a unsprezecea, 1.78, brunet, ochi gri.

Un dreptunghi gol aștepta în partea dreaptă a informațiilor. August știa pentru ce era. Înghiți și apăsă pe butonul pentru captură cu cronometru, apoi păși în fața fundalului palid, cum văzuse la ceilalți elevi. Privi direct în obiectiv, iar blițul luci. August clipi cât să-și alunge lumina din ochi și își ținu răsuflarea în timp ce ocolea tejgheaua, însă inima îi sări o bătaie când văzu poza de pe ecran. Deși avea expresia un pic cam pustie, chipul său conținea aproape toate caracteristicile obișnuite – linia maxilarului, gura, nasul, pomeții, părul. Un băiat normal... cu excepția ochilor. Acolo unde trebuia să fie ochii lui August nu erau decât două pete negre. Ca și cum cineva îi desenase portretul în cărbune, apoi îl mânjise.

Sunai, Sunai, ochii ca tăciunele, o voce îi cântă în cap. Stomacul i se strânse.

Repetați? întrebă computerul.

Apăsă pe *da*. De data asta nu mai privi direct în obiectiv, ci un pic mai sus. Fără succes. Aceleași pete întunecate îi acopereau privirea. August încercă din nou și din nou și din nou, de fiecare dată înșelându-și ochii, ba într-o parte, ba în alta, sus și jos, pata

neagră uneori mutându-se, uneori subțiindu-se, dar fără să dispară. Privirea i se umplu de puncte de lumină, zeci de explozii mici de fiecare dată când clipea. Ultima încercare se holba la el de pe ecran, ochii înveliți de aceleași dungi negre, dar în sprâncene se ascundea o mică și frustrată cută. Nu trebuia să-și fi bătut capul cu asta, trebuia să fi știut că nu avea să meargă, dar sperase... *Să ce*?

Să ai o șansă la a te da drept om? îl necăji vocea fratelui său.

Îți vor cânta și-ți vor fura sufletul.

Dădu din cap.

Bang.

Prea multe voci.

Repetați? întrebă computerul.

Degetul lui August pluti pe deasupra lui *nu*, dar, o clipă mai târziu, apăsă din nou pe *da*. Încă o dată. Păși în fața fundalului, inspiră adânc și se pregăti pentru blițul inevitabil și pentru dezamăgirea unei ultime încercări nereușite. Însă blițul nu mai porni. Auzi clicul digital al aparatului, dar lumina probabil avusese un rateu. Merse în fața ecranului cu inima bubuindu-i în piept și privi.

Își ținu respirația.

Băiatul de pe ecran ținea mâinile în buzunare. Nu se uita la aparat. Ochii îi erau pe jumătate deschiși, capul întors ușor într-o parte, cu mici cețuri pe la margini, un instantaneu prins în mijlocul mișcării. Dar era el. Fără dungi negre. Fără priviri goale.

August expiră înfiorat și apăsă pe print, iar un minut mai târziu mașinăria îi expulză cardul. Rămase țintuit, uitându-se la imagine preț de câteva secunde lungi, fermecat, apoi vârî cardul în buzunar și ieși din birou, chiar când clopoțelul suna pentru pauza de prânz. Era la jumătatea drumului când cineva îi strigă numele. În fine, numele lui *Freddie*.

Se întoarse și-l văzu pe Colin flancat de-o parte de un băiat, de cealaltă de o fată.

— Alex și Sam, el e Freddie, zise prezentându-i. Freddie, Alex și Sam.

August nu era sigur care era Alex și care Sam.

— Hei, zise băiatul.

— Hei, repetă fata.

— Salut, zise August.

Colin își aruncă un braț pe după umărul lui, ceea ce nu era ușor, ținând cont că era cu vreo cincisprezece centimetri mai scund. August se încordă ca urmare a contactului neașteptat, dar nu se retrase.

— Pari pierdut.

August începu să dea din cap că nu, când Colin îl întrerupse:

— Ți-e foame? întrebă vesel. Sunt lihnit, hai să mâncăm ceva.

— ...îmi dă fiori.

— ...petrecere weekendul ăsta.

— ...ce cretin.

— ...Jack și Charlotte sunt împreună?

August își coborî privirea, către prânzul său pe jumătate mâncat.

Cantina era zgomotoasă – mult mai zgomotoasă decât își imaginase –, zăngănitul constant al tăvilor și râsetele și strigătele în staccato îmbinându-se asemenea unor împușcături, însă încercă să nu se gândească la asta, în schimb concentrându-se pe mărul verde pe care îl învârtea în palme. Merele erau mâncarea lui preferată, nu pentru gustul lor, ci pentru felul în care se simțeau pe buze. Coaja rece, netedă, greutatea solidă. Dar simți că era privit de Sam – așa o chema pe față –, așa că duse mărul la gură și mușcă, luptându-se cu o grimasă.

August *putea* să mănânce, dar nu-i făcea plăcere. Actul în sine nu îi era dezgustător. Doar că... oamenii vorbeau despre decadența prăjiturii cu ciocolată, despre dulcele piersicilor, despre fripturi bune ce le scoteau gemete de plăcere. Pentru oameni, orice mâncare era un *eveniment*.

Pentru August, totul avea același gust. De fapt, nu avea niciun gust.

— Asta din cauză că e mâncare *pentru oameni*, i-a zis Leo.

— Și eu sunt o persoană, i-a răspuns August încordându-se.

— Nu, i-a spus fratele lui și a dat din cap. Nu ești.

August știa la ce se referea. *Ești mai mult de atât*. Dar asta nu-l făcea să se simtă *mai mult de atât*. Îl făcea să se simtă un impostor.

Dar, așa cum alții simțeau mâncarea, așa simțea August muzica. Putea să savureze fiecare notă, să guste melodia. Gândul la muzică îi trimitea furnicături prin răbojul de pe braț, degetele tânjeau după vioară. În fața lui, la masă, Colin povestea ceva. August nu asculta, dar *urmărea*. În timp ce vorbea, chipul lui Colin trecea printr-o echilibristică a expresiilor, fiecare împăturind pe următoarea.

August mai luă o mușcătură, mestecă, înghiți și așeză mărul.

Sam se aplecă spre el.

— Nu ți-e foame?

Înainte ca August să-i arate geanta cu alimentele pe jumătate mâncate, Colin interveni.

— Mie mi-e foame întotdeauna, zise cu gura plină. Pe bune, chiar întotdeauna.

Sam își dădu ochii peste cap.

— Am observat.

Băiatul, Alex, crestă o bucată de fruct.

— Deci, Fre-de-rick, zise, apăsând fiecare silabă a numelui. Colton nu primește des sânge nou. Ai fost dat afară de la vreuna dintre celelalte academii?

— Am auzit că *ea* a fost dată afară, șopti Colin.

Nu era nevoie să clarifice care ea.

— Ăsta nu-i singurul motiv pentru care oamenii schimbă școlile, zise Sam, întorcându-se către Alex. Doar pentru că tu *ai* fost dat...

— A fost un transfer voluntar! se burzului Alex, mutându-și atenția înapoi la August. Deci? Exmatriculare? Transfer? I-ai pus-o vreunei profe?

— Nu, răspunse mecanic, apoi, mai încet: Am fost școlit acasă.

— Ah, nu-i de mirare că ești așa tăcut.

— *Alex*, făcu Sam, lovindu-l pe sub masă, ești nesimțit.

— Ce? Aș fi putut spune *ciudat*.

Încă un șut.

— E ok, zise August, izbutind un zâmbet. Doar că nu sunt obișnuit cu așa mulți oameni.

— Unde locuiești? întrebă Colin, luptându-se cu o gură sănătoasă de paste.

August mai mușcă o dată din măr, folosind bucata pentru a împinge în jos cuvintele ce i se ridicau din gât. În acele secunde câștigate, își sortă răspunsurile pregătite dinainte, încercând să găsească *adevărul* potrivit.

— Lângă Cusătură, răspunse.

— La naiba! exclamă Alex și fluieră. În roșu?

— Da, zise August încet, în Orașul de Nord, deci...

— E înspăimântător doar dacă nu porți medalie, adăugă Colin, ciocănind în pandantivul gravat din jurul gâtului său.

Sam clătină din cap.

— Nu știu. Am auzit de lucruri rele întâmplate în roșu. Chiar și celor cu protecția lui Harker.

Alex își roti privirea prin cantină.

— Nu o lăsa pe *ea* să te audă. O să-i spună lui taică-său.

Colin ridică din umeri și începu să vorbească despre un concert – mintea băiatului părea să sară de la un subiect la altul chiar mai mult decât a lui – însă August urmări căutătura lui Alex. Katherine stătea singură la o masă, dar nu părea a se *simți* singură. De fapt chiar avea un zâmbet mic, sfidător, pe buze. De parcă *voia* să fie singură. Ca și cum faptul că lumea o evita era o insignă de merit. August nu putea pricepe.

— Vrei să vii și tu, Freddie?

Se uită la ea cum culegea de prin porție cu gesturi dezinteresate, în timp ce-și plimba o unghie metalică pe marginea pandantivului; se uită la ea cum se ridica.

— Freddie?

Curentul din cantină se modifică odată cu mișcarea, toți ochii alunecând înspre ea. Totuși nu părea să-i pese. Își păstră capul sus în timp ce-și goli tava la gunoi și ieși.

— Nici măcar nu te ascultă.

August reveni printre ei.

— Scuze, ce?

— Concert, sâmbătă, vrei să vii?

— *Niciunul* dintre noi nu merge, se băgă Sam, scutindu-l pe August de un răspuns. Pentru că la ora aia e *interdicție* pe străzi, Colin. Și, practic, concertul e în *Pustie*.

— Și nu vrem să *murim*, adăugă Alex, exagerând gravitatea din glasul lui Sam.

Își bălăngăni brațele în timp ce o zise.

— Maică-mea m-ar jupui, zise Sam, ignorând imitația de mai devreme.

— Nu dacă te jupoaie un Corsai mai întâi, o necăji Alex.

Sam se uită îngrozită la el și îi înfipse un pumn un umăr.

— Au!

— Eu doar mă gândesc că – zise Colin, aplecându-se peste masă – viața e scurtă, știi?

Vocea îi era blândă, tonul conspiraționist. Avea un fel de a fi care îl făcea pe August să nu se simtă ca un nou venit printre ei, ca și cum fusese acolo de mult timp.

— Nu poți trăi cuprins de frică.

August se trezi că încuviințează, deși își petrecuse *marea majoritate* a timpului temându-se. Temându-se de ce era, temându-se de ce nu era, temându-se de a nu se arăta, de a nu deveni altceva, a nu deveni nimic.

— Îhâm, interveni Alex, viața e scurtă și o să fie și mai a naibii de scurtă dacă te apuci să umbli noaptea...

Un fior pe buzele lui Colin.

— Lui Freddie nu îi e frică de monștri, nu?

August nu știa cum să răspundă la asta. Nu era nevoie să o facă.

— Am văzut unul odată, adăugă Colin.

— Hai că vorbești prostii...

— Și ce ai făcut?

— Normal că am fugit ca nebunul.

August râse. Asta îi plăcuse.

Apoi, între o mușcătură a mărului și următoarea, foamea se porni.

Începuse ca din nimic.

Sau *aproape* din nimic, ca acea clipă dinaintea unei răceli, acele fracțiuni de secundă de amețeală care te anunță că urmează febra. Dacă te gândești prea mult – e un gâdilat? mă mănâncă gâtul? de când îmi curge nasul? – nu faci decât să înrăutățești situația mai repede. Încercă să netezească țepușa panicii chiar din clipa în care îl străpunse.

Ignor-o, își spuse. Mintea mai presus decât corpul – vorbe care funcționau, dar doar până în clipa în care foamea se muta din corp în minte, după care avea să fie în bucluc. Se concentră pe respirație, îndesându-și aer în plămâni.

— Hei, Freddie, ești ok? întrebă Colin, iar August pricepu că strângea de marginea mesei. Pari un pic bolnav.

— Mda, zise, împingându-se în picioare, aproape împiedicându-se, picioarele înțepenindu-i-se în scaun. Eu... Am nevoie de niște aer curat.

August își urcă geanta pe umăr, aruncă la gunoi ce-i mai rămăsese din prânz și împinse ușile cantinei, nepăsându-i încotro îl duceau, atâta vreme cât îl duceau *afară*.

Era în spatele școlii, iar copacii formau o linie verde în depărtare. Aerul era răcoros și August inhală cu poftă, șoptindu-și *ești bine, ești bine, ești bine,* înainte de a observa că nu era singur.

Cineva își drese vocea și August se întoarse cât să o găsească pe Katherine Harker rezemându-se de clădire, răsucind o țigară între degete.

— O zi proastă?

Kate nu își dorise decât câteva clipe de liniște. Să respire, să se gândească și să nu fie expusă. Cuvintele Charlottei îi erau încă adânc înfipte în piele.

Am auzit că mama ei a luat-o razna. A încercat să se arunce de pe pod.

Cuvintele stârniseră nu una, ci două amintiri. Două lumi diferite. Două Kate diferite. Una care zăcea într-un câmp. Alta întinsă pe ciment. Una înconjurată de liniștea fremătătoare a peisajului de țară. Cealaltă înconjurată de o liniște asurzitoare.

Își atinse absentă cicatricea de sub păr, trasă o linie imaginară cu o unghie metalică în jurul urechii. Tulburător să simtă unghia pe piele, dar să nu audă sunetul mișcării.

Și chiar atunci ușile se deschiseră și un băiat ieși din spatele lor. Kate își coborî mâna de la ureche. Băiatul arăta un pic cam pierdut și cam bolnav și nu putu să-l judece – venise din cantină și locul ăla putea lua mințile oricui.

— O zi proastă?

El ridică privirea, înmărmuri, și ea îl recunoscu.

Frederick Gallagher. Noul băiat dintr-a unsprezecea. De aproape, arăta mai degrabă ca un câine vagabond, decât ca un elev. Avea ochii gri și mari, iviți pe sub un mop de păr negru și ciufulit, ci și o alură înfometată, oasele aproape ieșindu-i prin piele.

Îl urmări cum își deschise gura, o închise, o deschise din nou, totul pentru a scoate, în cele din urmă, un singur sunet:

— Îhâm.

Kate scrumă și se dezlipi de perete.

— Ești tipul cel nou, nu?

O sprânceană ridicată, doar un pic.

— Și tu la fel, îi răspunse.

Asta o luă pe nepregătite. Se așteptase să fie unul care să mormăie sau să se tânguiască. În schimb, o privise direct în ochi când îi vorbise, iar vocea lui, deși blândă, fusese constantă. Poate că, totuși, nu era un câine vagabond.

— Katherine, nu?

— Kate, răspunse ea. Frederick?

— Freddie, o corectă.

Trase un nou fum din țigară. Se încruntă.

— Nu ai față de Freddie.

El dădu din umeri și, pentru câteva clipe, amândoi rămaseră nemișcați, măsurându-

se reciproc, clipa lungindu-se, privirile devenind incomode, până ce ochii săi gri scăpară în sfârșit și coborâră de pe chipul ei. Kate zâmbi victorioasă. Arătă spre porțiunea de ciment de la marginea ierbii.

— Ce te aduce în biroul meu?

El se uită în jur confuz, ca și cum chiar ar fi deranjat. Apoi ridică privirea și zise:

— Priveliștea.

Kate dezveli un zâmbet strâmb.

— Ah, da?

El se înroși.

— Nu mă refeream la tine, zise de-ndată. Vorbeam despre copaci.

— Wow, remarcă ea sec. Mulțumesc. Cum aș putea să concurez cu pini și stejari?

— Nu știu, zise Freddie, înclinându-și capul (din nou – câine vagabond). Sunt destul de grozavi.

Ea își dădu părul pe după ureche și prinse privirea lui Freddie. Nu zăbovise. Avea o roșeață în obraji, dar nu era doar din cauza rușinii. Chiar arăta bolnăvicios.

— Ți-aș oferi un loc pe scaun, zise ea, scrumând pe asfalt.

— Nu-i nimic, zise el, sprijinindu-se din nou de perete. Am nevoie doar de puțin aer.

Îi văzu pieptul coborându-se și ridicându-se și coborându-se din nou, ochii lui gri odihnindu-se pe o pală joasă de nori. Era ceva în acei ochi, ceva deopotrivă prezent și distant.

Unde ești? se întrebă ea, cuvintele-i pe vârful limbii.

— Poftim, zise și îi întinse o țigară. Arăți de parcă ai avea nevoie.

Însă Freddie făcu semn din mână.

— Nu, mulțumesc. Chestiile astea te omoară.

Ea râse – încet, aproape fără sunet.

— La fel ca multe alte chestii de pe aici.

Un zâmbet trist.

— Așa e.

Clopoțelul sună și Kate se propti în perete, ridicându-se.

— Ne mai vedem p-aici, Freddie.

— Îmi trebuie programare? întrebă el.

Ea făcu un gest larg prin aer.

— Biroul meu e mereu deschis.

Și, zicând asta, își stinse țigara și intră.

Până la sfârșitul zilei, Kate devenise de neatins.

Zvonul evident că se împrăștiase – cel puțin prin clasele superioare – și toți aflaseră despre cascadoria cu Charlotte din baia fetelor. Cei mai mulți păstrau distanța, tăceau când trecea pe lângă ei, dar câțiva adoptară o tactică diferită.

— Îmi place părul tău.

— Ai piele foarte fainâ.

— Unghiile tale sunt demențiale. Ăsta e *fier*?

Kate avea însă și mai puțină răbdare pentru potențiali acoliți decât pentru fete ca Charlotte. Văzuse oameni târându-se la picioarele tatălui ei, încercând să negocieze, să implore, să-și viermuiască calea către grațiile sale. Îi spusese cândva că acesta era motivul pentru care el prefera monștrii în favoarea oamenilor. Monștrii erau chestii bazale, dezgustătoare, dar erau prea puțin interesați de a câștiga favoruri și aveau prea puțin talent în a minți. Erau înfometați, însă acea foame nu avea nimic de-a face cu ambiția.

Niciodată nu trebuie să mă întreb ce vor, zicea. *Știu deja*.

Kate urâse monștrii dintotdeauna, dar, în timp ce jumătate de școală o evita, iar cealaltă încerca să-i facă avansuri, începea să le vadă părțile bune. Totul era obositor și Kate răsuflă ușurată când sună ultimul clopoțel.

— Uite, îi zise lui Marcus când intră în limuzina neagră. Nu m-au exmatriculat.

— E un miracol, răspunse sec șoferul, ținând ușa deschisă.

Ferită în spatele geamurilor fumurii, lăsă în sfârșit să-i cadă zâmbetul rece de pe față, în timp ce mașina ieșea din Colton și pornea spre casă.

Acasă, ăsta era un cuvânt cu care încă trebuia să se obișnuiască.

Familia Harker locuia la ultimul etaj al ceea ce fusese cândva clădirea Allsway, dar care acum era cunoscută, în mod ostentativ, drept Harker Hall, deoarece tatăl ei o deținea de la trotuar până la acoperiș. Marcus rămase la mașină, în timp ce doi bărbați în costume negre ținură portiera deschisă și o invitară în casă. Muzică clasică plutea ca parfumul prin aer, plăcut în doze mici, dar grețos cu trecerea timpului. Locul în sine era decadent: deasupra era holul, podeaua cu o întindere de marmură neagră, pereții din piatră albă cu muchii aurite și tavanul acoperit de candelabre de cristal.

Kate citise cândva un roman SF despre un oraș strălucitor în care totul era spectaculos pe exterior, dar putred pe dinăuntru. Ca un măr stricat. Uneori se întreba dacă tatăl ei citise cartea (dacă da, evident că nu o terminase).

Un bărbat în costum negru o ajunse din urmă în timp ce traversa holul plin de diverși indivizi îmbrăcați elegant, mulți dintre ei evident sperând la o audiență cu Harker. O femeie superbă într-un pardesiu crem încercă să strecoare un plic cu bani în mâna lui Kate, dar nu reuși să treacă de bărbatul în costum negru. (Păcat. Kate se credea în stare să ia mita. Nu e ca și cum banii ar mai fi ajuns până la tatăl ei.) În schimb, își ținu privirea fix în față, până când ajunse la liftul auriu. Abia atunci se întoarse, scrută încăperea și oferi o umbră a unui zâmbet.

Oamenii sunt folositori. E un adevăr universal. Folosește-i, sau te vor folosi ei.

Încă o propoziție din *manualul reușitei* scris de Callum Harker.

Și Callum Harker *reușise*, sau cel puțin era pe calea cea bună spre reușită, și încă de *multă* vreme. Se pricepea la a face trei lucruri: prieteni, dușmani și bani (în mare parte necurați). Cu mult timp înainte de Fenomen, înainte de războaiele teritoriale și armistițiu, începuse să devină un rege al regilor. Nu pe față, nu, acel titlu aparținea familiei Flynn, dar toate orașele erau ghețari, cu adevărata putere ascunsă sub apă, și încă de pe atunci Harker avea jumătate din V-City în buzunarul său. Așa că, atunci când

umbrelor le-au crescut colți, când teritoriile vecine au închis granițele, când panica a alungat oamenii din oraș și pe cei din afara orașului i-a alungat înapoi, când toți erau îngroziți, Harker era pregătit.

Avusese viziunea – *întotdeauna* avusese viziunea – apoi, dintr-o dată, căpătase monștrii. Și totul păruse atât de simplu: mergi cu Flynn și trăiești cu teamă, ori mergi cu Harker și plătești pentru siguranța ta.

Și s-a dovenit că oamenii erau pregătiți să plătească *mult*.

Apartamentul lui Harker era minimalist și elegant: marmură și sticlă, întrerupte de lemn în culori închise și de oțel. Acolo sus nu erau servitori. Nu erau bărbați în costume negre. Totul în legătură cu apartamentul era rece, plin de muchii ascuțite, un loc total potrivit unei familii. Și totuși era o familie acolo. Toți trei locuiseră în acel apartament în acele scurte luni de după armistițiu și de înainte de accident. Dar când scormonea prin amintiri, căutând acel *acasă*, imaginile erau cu totul amestecate, câmpuri deschise și copaci îndepărtați, sticlă spartă și metal îndoit.

Nu conta.

Acum era acolo. Avea să-l transforme în locul ei.

— E cineva? strigă Kate.

Nu răspunse nimeni. Nu se așteptase la o petrecere de bun venit, la o cum-ți-a-fost-ziua-dragă. Nu fusese niciodată genul acela de familie. Biroul privat al tatălui ei era atașat apartamentului, dar putea la fel de bine să fie un apartament în sine, o lume în sine. Ușile sale masive erau închise și, când își lipi urechea cea bună de lemn, nu auzi decât un murmur grav și constant. Izolare fonică. Kate se împinse în uși și se întoarse spre restul apartamentului.

Dincolo de ferestrele cât peretele, soarele apunea prin spatele clădirilor mai înalte. Apăsă pe un panou din zid și luminile se aprinseră, inundând spațiul cu alb artificial. Mai apăsă o dată și liniștea grea fu întreruptă de muzică, ce se revărsa din difuzoarele amplasate în întreg apartamentul. Își păstră privirea pe ușile biroului tatălui său și ținu degetul apăsat; volumul crescu și crescu până când sunetul vibră în pieptul ei și făcu spațiul gol să pară dintr-o dată plin. Zgomotul pașilor se pierdea pe sub cel al ritmurilor. În timp ce porni spre bucătărie, se urcă pe un scaun din dreptul barului și-și goli geanta. Temele de la Colton erau descurajante, dar petrecuse ani la internate care nu păreau să fi avut nimic mai bun de făcut decât să-i dea teme. Printre hârtii era și o broșură despre pregătirile pentru facultate, intitulată *Viața după Colton*, având o grămadă de opțiuni, majoritatea din Verity, dar câteva și de mai departe. Granițele tocmai se deschiseseră din nou, în bazele unei restricții severe – teritoriul încă mai era o zonă închisă sub Codul de Carantină 53: Ceilalți –, dar Kate își imagină că unii dintre copiii de la Colton aveau suficiente cunoștințe care să le poată face rost de documente de transport pe lângă invitațiile universitare.

Totuși, celelalte teritorii își *doreau* să primească cele mai strălucite minți din Verity.

Doar că nu voiau și monștrii lor.

Aruncă broșura deoparte.

Un teanc de medalii noi zăcea pe tejghea, discuri de fier greu cu V-ul ornamental pe una dintre fețe. Kate învârti absentă unul dintre pandantive între degete. Fier. Era adevărat că monștrii disprețuiau chestia asta, dar nu metalul garanta siguranța. Ci Harker. Oricine își putea atârna o bucată de fier în jurul gâtului și să spere la mai bine, dar acestea erau speciale.

Pe partea de jos a fiecărei medalii erau gravate numere, și fiecare număr era – sau urma să fie – asociat unei persoane; un registru din biroul tatălui ei ținea socoteala fiecărui suflet care cumpărase protecție față de chestiile din întuneric. Nu pentru că monștrii se temeau de fier. Ci pentru că monștrii se temeau de *el*.

Pocni din degete, învârtind din nou medalionul, urmărind cum cele două părți apar și dispar în fața ei.

Fără pandantiv, nici protecție. Asta era legea lui Harker.

În timp ce discul se rotea, simți ceva mișcându-se în spatele ei. Nu putea auzi nimic pe sub ritmurile bubuitoare ale sistemului audio, dar știu instantaneu – în felul acela înfiorat – că nu mai era singură.

Mâna i se strecură pe sub buza tejghelei și găsi revolverul prins de granit. Până să-i cadă medalionul din mână, era în picioare, cu piedica ridicată și pistolul îndreptat spre acel ceva. Privi de-a lungul țevii și descoperi o pereche de ochi roșii privind-o înapoi.

Sloan.

În urmă cu șase ani, venise acasă în V-City, la tatăl ei, și-l găsise pe Sloan lângă el. Îmbrăcat în costumul negru realizat la comandă, Malchaiul preferat al tatălui ei arăta aproape uman. Avea înălțimea lui Callum Harker, chiar dacă nu și conformația sa, și ochii adânciți în orbite ai lui Harker, deși cei ai lui Sloan păreau să ardă violet, în timp ce ai lui Harker străluceau albastru. Dar dacă tatăl ei era un taur, Sloan era o arătare, oasele întunecate ale scheletului ivindu-se abia vizibil prin pielea sa ca de pergament. Sloan părea bolnav în paloarea lui. *Nu*, se corectă Kate. Părea *mort*. Ca un cadavru într-o zi rece.

Pe obrazul monstrului, chiar sub ochiul stâng, avea gravat un H, o majusculă a unui ghiul de absolvire (tatăl ei îl purta la mâna stângă, deasupra verighetei).

Buzele subțiri ale lui Sloan se retraseră pentru a dezveli dinți ca ai unui rechin, toți bine ascuțiți.

Malchai, Malchai, isteți și vicleni,

Zâmbind și mușcând și sugând din voi tot.

Sloan zicea ceva, dar nu-i putea deslușî vorbele peste muzica gălăgioasă. Nu voia să le audă. Vocea lui Sloan era nefirească, nu era un mârâit sau un sâsâit, ci șoptită și zaharoasă. Nu-l văzuse niciodată pe Malchai hrănindu-se, dar și-l putea imagina acoperit de sânge, cu vocea încă dezgustător de dulce.

Nu te aud, schiță din buze, sperând astfel să-l alunge. Dar Sloan avea prea multă răbdare. Întinse mâna și atinse cu o unghie ascuțită panoul de pe perete, iar ritmul încetă, aruncându-i înapoi în liniște.

Kate nu coborî pistolul. Se întrebă ce fel de gloanțe erau înăuntru. Argint? Fier?

Plumb? Probabil ceva ce ar fi lăsat urme.

— Ești acasă de mai puțin de o săptămână – zise el, cu un glas atât de mărunt în urma muzicii, încât fata fu nevoită să se chinuie ca să înțeleagă – și deja ai găsit armele.

Kate zâmbi abătută.

— Ce pot să zic?

— Ai de gând să mă împușți? întrebă Sloan, făcând un pas spre ea, ochii roșii arzând cu interes, de parcă totul ar fi fost un joc.

— M-am gândit și la asta, îi răspunse, dar nu trase.

Apoi simți o greutate pe pistol și privi în jos, doar pentru a vedea mâna lui Sloan odihnindu-se lejer pe țeavă.

Nici măcar nu-l văzuse mișcându-se. Așa erau Malchaii, insesizabili – până când te atacau.

Sloan își pocni limba de dinții ascuțiți.

— Draga mea Kate, nu sunt dușmanul tău.

Degete sale, reci și alunecoase, aproape *reptiliene,* alunecară în față, atingându-le pe ale fetei, și ea se smuci, coborând arma. O așeză pe tejghea, între ei.

— Să înțeleg că n-ai avut probleme azi.

Kate făcu un gest ca pentru sine.

— Am ajuns acasă într-o bucată.

— Și școala?

De parcă i-ar fi păsat.

— E încă în picioare.

Temperatura în bucătărie scăzuse, ca și cum Sloan supsese toată căldura din cameră. Kate își încrucișă brațele.

— Te-ai trezit devreme.

— O glumă cu vampiri. Cât de original.

Niciodată nu zâmbea, dar Sloan avea umorul sec al tatălui ei. Doar Corsaii erau cu adevărat nocturni și alergici la lumina zilei. Malchaii beau sânge și-și trăgeau forțele din bezna nopții, dar nu erau vampiri, nu se chirceau la văzul crucilor, nu luau foc în soare. Ce îi dobora, totuși, era o bucată de metal pur trecută prin inimă.

Kate îl urmări pe Sloan cum privea teancul de medalii de pe tejghea și cum fu străbătut de un fior înainte de a se întoarce spre ferestrele largi și spre lumina tot mai slabă ce se răsfira dincolo de ele.

Avea o teorie în ceea ce-l privea, și anume că nu era doar servitorul lui Harker, ci și Malchaiul *lui*. Produsul vreunei crime odioase, o *urmare*, la fel ca acei Corsai din clipul pe care îl vizionase mai devreme. Ceva ce se șerpuise din veghea lui Harker. Dar pe cine ucisese ca să capete o creatură ca Sloan? Și de cât timp era Malchaiul la dreapta tatălui ei, în toată acea perioadă în care ea *nu* fusese acolo? Întrebarea o făcea să își dorească să trimită un glonț direct în ochiul monstrului.

Privirea i se mută pe pecetea de pe obrazul Malchaiului.

— Ia spune-mi, Sloan.

— Hm?

— Ce ai făcut să devii animalul de casă preferat al tatălui meu?

Chipul Malchaiului se încordă, ca și cum ar fi înghețat pe loc.

— Ai mai învățat trucuri noi de când am plecat? Poți să șezi? Să te rostogolești? Dacă arunc ceva, poți să mi-l aduci înapoi?

— Nu am decât un singur truc, zise, ridicând un deget osos și arătând spre aerul din jurul capului ei. Știu să ascult.

Își pocni degetele lângă urechea ei defectă. Kate se năpusti asupra pistolului, dar Sloan ajunse primul.

— Nu, nu, nu, o avertiză, balansând pistolul dintr-o parte în alta. Joacă-te frumos.

Kate ridică brațele și făcu un pas în spate.

— Cine știe, zise Sloan, rotind arma prin aer, dacă te porți frumos, poate că Harker te adoptă și pe tine.

August se simțea ca naiba.

Până să se trântească în scaunul metroului și să închidă ochii, fiecare dintre cele patru sute optsprezece însemne de pe brațul său îl furnicau slab. Tâmplele îi bubuiau la unison cu sunetul distant, dar constant, al focurilor de armă. Încercă să nu se gândească la asta, dar era ca și cum ar fi încercat să nu scarpine o mâncărime.

— *Cum* ai putut? se răsti o femeie din partea cealaltă a coridorului.

Stătea aplecată peste un bărbat care citea ceva pe o tabletă. Văzând că nu ridica privirea spre ea, femeia lovi ecranul tabletei cu palma.

— *Uită-te la mine*!

— La naiba, Leslie!

— Suntem colege de muncă!

— Chiar vrei să facem asta acum? mârâi el. Bine, hai să facem un calcul.

— Ești *așa* un porc!

— Au fost: Eric și Harry și Joe. Sau să-i numărăm și pe cei care nu te-au vrut?

Femeia îl plezni tare – sunetul ca o ruptură între ei, o bubuitură în craniul lui August. Priviri se întoarseră spre cei doi. El înghiți greu. Influența lui se împrăștia în jur, emanând ca o căldură. La două scaune mai încolo, un bărbat începu să plângă.

— E doar vina mea, vina mea... Nu am vrut să se întâmple...

— Chiar că ești o *curvă*.

— Nu a meritat.

— Trebuia să fi plecat.

— E doar vina mea.

Zgomotul din vagon se amplifică și August strânse în pumni marginea scaunului, degetele albite, și numără stațiile până la Cusătură.

— Ești ok? îl întrebă Paris când ajunse în apartamentul ei.

Ea avea acel simț în plus, cel care-i dădea de veste că ceva nu era în regulă.

— Sunt viu, zise, schimbându-și puloverul cu jacheta BIF.

Ea întinse mâna și îi atinse obrazul.

— Ești cald.

Oasele lui se înfierbântau, pielea sa se întindea prea tare peste ele.

— Știu.

Beciul de la subsol era minunat de răcoros și întunecat, iar o parte din el nu voia

decât să zacă întins pe podeaua umedă și să-și închidă ochii. Totuși, continuă să parcurgă tunelul, să treacă prin clădirea din partea cealaltă, apoi afară și să parcurgă cele patru străzi spre sud, prin cartierul frânt, pentru a ajunge acasă. Își descoperi reflexia în lift și își dădu toată silința să-și îndrepte părul, să-și adune trăsăturile. Era palid, deși boala încă nu se arătase.

Henry îl aștepta în Turn.

— August? Trebuia să-mi dai un mesaj când ai plecat de la școală, îi reproșă.

— Scuze, mormăi August.

— Ești bine?

Doamne, ce detesta întrebarea asta!

— O să fie bine, izbuti să răspundă.

Nu era o minciună. Avea să fie bine, în cele din urmă.

— Nu arăți prea bine, insistă Henry.

— Zi lungă, rosti printre dinții încleștați.

Henry oftă.

— Ei bine, revino-ți. Emily pregătește o cină drăguță pentru a sărbători prima ta zi.

— Ridicol – trei dintre noi nici măcar nu mănâncă.

— Fă-i pe plac.

August își frecă ochii.

— Mă duc să fac un duș.

Nu aprinse lumina în baie, dezbrăcându-și uniforma pe întuneric. Apa curgea rece, dar nu dădu drumul la cea caldă. Păși sub duș și tresări când apa rece îi atinse pielea goală, tremurând sub torentul de gheață. Rămase acolo până când oasele încetară a-l mai durea, până când frigul înmuie focul din pieptul lui și până nu mai simți fumul din fiecare respirație. Își presă fruntea de peretele dușului. *Ești bine, ești bine, ești bine.*

Când ieși de sub duș, soarele apusese deja.

Toți îl așteptau în bucătărie.

— Iată-l, zise Emily învelindu-l într-o îmbrățișare. Începusem să ne îngrijorăm.

Pielea încă îi mai era rece de la duș, așa că ea nu-i simți febra. Totuși, August se eliberă și merse la masă.

August se strâmbă; luminile de deasupra lor erau prea puternice, târâtul scaunelor prea ascuțit. Totul era amplificat, ca și cum volumul vieții sale fusese dat mai tare, dar nu într-un mod plăcut. Zgomotele erau prea puternice și mirosurile prea tari și durerea – pe care *chiar* o simțea – prea ascuțită. Dar mai cumplite decât simțurile sale erau sentimentele. Furia și agitația îi ardeau pe sub piele și în cap. Fiecare comentariu și fiecare gând păreau scântei pe lemn uscat.

Masa era pusă. Două farfurii aveau mâncare pe ele; celelalte trei nu erau decât ornate cu șervețele. Era ridicol. O pierdere de vreme. De ce încercau să se prefacă?...

— Stai lângă mine, zise Ilsa, atingând scaunul din stânga ei.

August se așeză cu pumnii încleștați. Simțea privirea lui Leo, grea ca piatra, dar Henry fu cel care vorbi primul.

— Deci, ai văzut-o?

— Sigur că am văzut-o, răspunse August.

— Și? forță Emily.

— Și arată ca o fată. Nu e ca și cum emană un aer de mafiot ucigaș.

Desigur, ea încercase, dar ceva în reprezentație îi sunase fals. De parcă ar fi fost doar un articol de îmbrăcăminte. Hainele îi păreau prea strâmte. August închise ochii, un bob de sudoare alunecând pe spatele său. Se simțea ca și cum ar fi fost clădit din tăciuni, cineva suflând încet peste...

— Altceva?

Amândoi îl priveau cu atât de multă nerăbdare. August încercă să se concentreze.

— Păi, cred că am reușit... din greșeală... să-mi fac un prieten.

Ilsa zâmbi. Leo ridică o sprânceană. Henry și Emily schimbară priviri.

— August, zis Henry încet, asta e grozav. Dar să ai grijă.

— *Am* grijă, se răsti.

Își auzise enervarea din glas, dar nu se putea calma, așa cum nu se putea nici răcori.

— Doar ai vrut să mă amestec prin mulțime, nu? Nu aș ieși și mai mult în evidență dacă *nu* aș avea prieteni?

— Sunt cu totul de acord cu a-ți face *cunoștințe*, August, zise Henry pe-un ton egal cu sine, dar nu te apropia prea mult.

— Crezi că nu știu?

Furia creștea în el prea repede.

— Chiar crezi că sunt atât de prost? Doar pentru că m-ai ținut închis în locul ăsta timp de patru ani crezi că nu gândesc logic? Ce aș putea să fac, *tată*? Să-i invit la *cină*?

Se ridică de la masă.

— *August*, se rugă Ilsa.

Își auzi părinții ridicându-se de la masă în timp ce părăsea camera, dar Leo fu cel care îl urmă în hol.

— Când ai mâncat ultima dată? vru să știe.

August ezită și Leo se împinse în el. August se retrase, dar fratele lui era prea mare, prea rapid, și nu izbuti să facă decât o jumătate de pas înainte ca Leo să-l țintuiască de perete. Îi luă bărbia în mână și îi ridică fața, ochii săi negri sfredelind adânc în ai săi.

— *Când*?

Influența lui Leo se scurse în același timp prin voce și prin atingere, iar răspunsul își găsi cale să iasă:

— Acum câteva zile.

— *La naiba, August!* răbufni Leo, făcând un pas în spate.

— Ce? contră, frecându-și bărbia. Tu stai și o săptămână fără, uneori și mai mult. Iar Ilsa nici măcar nu pare să aibă nevoie. De ce să...

— Pentru că tu ai nevoie. Ce urmărești tu este stupid și zadarnic. Ai un foc în tine, frățioare. Ar trebui să-i îmbrățișezi căldura, în loc să încerci să-l stingi.

— Nu vreau...

— Nu e vorba despre ce *vrei*, i-o tăie Leo. Nu-ți poți întări rezistența prin a te înfometa. Știi ce se întâmplă dacă nu mănânci. Toate acele prețioase însemne de pe brațele tale vor dispărea și vei fi nevoit să o iei de la capăt.

Dar nu de asta se temea August, iar Leo o știa. Nu era vorba despre pierderea liniilor de pe piele. Era vorba despre ce pierdea odată cu ele. Ceva ce Leo deja pierduse.

— Câte mai ai acum, frățioare?

August înghiți.

— Patru sute optsprezece.

— Patru sute optsprezece zile, repetă Leo. Impresionant. Dar nu poți avea și una și alta. Mănânci sau te întuneci. Câți au murit ultima dată când ai căzut? Opt?

Cifra se târî dureros pe gât în sus și August șopti:

— Nouă.

— Nouă, repetă fratele lui. Nouă vieți nevinovate. Doar pentru că ai refuzat să mănânci.

August își încrucișă brațele pe piept.

— Ce vrei? insistă Leo. Să fii normal? Să fii *uman*?

Zise ultimul cuvânt ca și cum și-ar fi întinat limba cu el.

— Mai bine om, decât monstru, șopti.

Leo își încordă maxilarul.

— Grijă mare, frățioare, zise. Nu ne așeza laolaltă cu creaturile alea de jos. Noi nu suntem Corsai, roind ca insectele. Nu suntem Malchai, hrănindu-ne ca bestiile. Sunai sunt justiția. Sunai sunt echilibrul. Sunai sunt...

— Aroganți și înclinați spre a vorbi despre ei la persoana a treia? interveni August înainte de a se putea opri.

Leo își miji ochii negri, dar calmul nu-l părăsi. *Niciodată* nu-l părăsea. Scoase telefonul mobil și formă un număr. Cineva răspunse.

— Spune-le lui Harris și Phillip să iasă la o plimbare, mai zise, apoi închise.

Scoase din buzunar o bucată de foaie împăturită și o presă în palma lui August.

— Du-te și mănâncă până nu pierzi mai mult decât doar cumpătul.

Leo îl prinse pe August de baza gâtului.

— Prefă-te că mănânci pui, zise încet. Prefă-te că ești normal. Prefă-te că ești cum vrei, frățioare. Asta nu schimbă *cine ești*.

Și, spunând asta, Leo îi dădu drumul și se întoarse la locul său la masă.

August nu-l urmă. Rămase în hol până se liniști, apoi plecă să-și caute vioara.

Până să se deschidă, în sfârșit, ușa de la biroul lui Harker, soarele apusese, ultimele ecouri ale luminii zgâriind violent cerul. Kate încă mai stătea la barul din bucătărie, mai puțin din înclinații studioase – își făcuse deja temele –, cât mai mult dintr-o încăpățânare de a fi acolo când apărea tatăl ei. O evitase toată săptămâna, încă din momentul în care duba neagră a adus-o în acele ore mici de dinaintea răsăritului.

Cu un prim adio – pe când avea cinci ani și orașul se dezmembra, iar Harker îi îndesa într-o mașină, și ea plângea pentru că nu voia să plece –, i-a luat bărbia în palma sa și i-a zis:

— Fiica mea nu plânge.

Și ea s-a oprit, chiar acolo și chiar atunci. Dar când s-a întors după armistițiu, primele cuvinte pe care el i le-a spus au fost *Fă-mă să fiu mândru!*, și, cumva, atunci, l-a dezamăgit. Acum Kate era din nou acasă și de data asta nu avea să-l mai dezamăgească.

Cuvintele lui Charlotte îi răsunau în urechi.

Nu suporta să o privească.

Dar nu era adevărat. Doar că el încă nu înțelegea – nu mai era fata cea mică pe care o trimisese de acasă în urmă cu doisprezece ani, cea care elibera gândacii în loc să-i omoare și care se temea de întuneric. Nu mai era fata care se întorsese în urmă cu șase ani, cea care plângea când visa urât și căreia i se făcea rău la vederea sângelui. Nu era slabă ca mama ei, nu avea să cedeze și să dispară în toiul nopții.

Era fiica tatălui ei.

Kate stătea nemișcată la tejghea, capul întors în așa fel încât să audă pașii grei ai lui Harker pe podeaua de lemn. Așteptă și ascultă cum pașii se *îndepărtau* de ea, în loc să se apropie. Ascultă sunetul liftului pe care îl chemase, hârșâitul sosirii sale, vâjâitul coborârii sale. Apoi Kate se ridică și porni să-l urmeze, dar dădu peste Sloan, blocând ușa.

Afară era deja întuneric, iar Sloan părea și mai real, mai solid, într-un fel care-i măcină nervii. Scheletul i se vedea ca o vânătaie pe sub piele, iar dinții lui păreau mai lungi și mai ascuțiți și mai argintii decât vârfuri de cuțite.

— Foame?

Kate dădu din cap că nu.

— Unde a plecat?

— Cine? întrebă Malchaiul, mijindu-și ochii.

Cu siguranță că avea lucruri mai bune de făcut, decât să o dădăcească pe ea. Chiar expresia lui părea să i-o dea de înțeles.

— Așa vrea Harker să-ți piezi vremea? întrebă ea.

— Hai să ne jucăm un joc, zise el amiabil. Îmi spui să plec din calea ta. Mă numești un monstru și te numesc o puștoaică răsfățată și ne certăm. Va fi distractiv. Poate, când terminăm, chiar vei da buzna în camera ta și vei trânti ușa ca o adolescentă normală.

Kate zâmbi rece.

— Nu sunt o adolescentă normală.

Sloan oftă.

— Aș prefera să fii...

— Spune-mi unde a...

Sloan țâșni spre ea și o împinse în tejghea. Forța bruscă fu ca un pumn în coaste, eliminându-i tot aerul din piept.

— Jos, câine, mârâi ea, încercând să-și alunge frica din glas.

Malchai nu se mișcă. Ochii lui violeți o scrutară.

— Nu vezi că Harker nu te vrea aici?... șopti el.

— Nu ai de unde să știi asta...

— Sigur că știu.

Un singur deget rece se sprijini de obrazul ei. Unghia se termina într-un vârf ascuțit. Ea înghiți, dar își păstră poziția.

— Nu mai sunt un copil.

— Vei fi mereu mica noastră Katherine, murmură el. Care se roagă de mama ei să o ia cu ea.

— Mama voia să plece, nu eu.

— Tu te poți minți, însă eu nu.

O picătură de sânge se adună pe unghia lui Sloan, și totuși Kate nu se retrase.

— Sunt o Harker, zise ea. Locul meu e aici. Acum zi-mi unde e.

Malchaiul oftă și-și întoarse privirea spre geamuri, gândindu-se la bezna ce se îngroșa dincolo de ele.

— În beci.

Kate înghiți și porni spre lift.

— Chiar nu e o idee bună să mergi acolo.

Ușile se deschiseră. Kate păși înăuntru și se întoarse spre Malchai.

— De ce?

El zâmbi turbat.

— Pentru că acolo, zise Malchaiul, sunt adevărații monștri.

Harris și Phillip i se alăturară în lift.

Se opri la etajul cincisprezece și cei doi tipi forțoși în uniforme negre păși înăuntru. Harris avea optsprezece ani, păr negru ieșindu-i pe sub beretă, iar Phillip avea douăzeci de ani, tuns periuță, și, la fel ca majoritatea tinerilor din Orașul de Sud, ambii profitaseră de ocazie și se înrolaseră în BIF. Amândoi erau tipi veseli, genul celor pe

care îi vrei lângă tine la primul semn de bucluc, genul celor cu care să fugi *spre* bucluc, nu de el. Genul celor cu care să dai palma după ce ai eliminat un Corsai cu o rază UV țintită spre cap sau după ce ai străpuns inima unui Malchai cu o țăpușă de metal.

— ... și suntem la etajul trei, știi coridorul ăla, acolo unde nu prea bat camerele, și – ah, salut, August!

— Salvat de lift, zise Phillip, rânjind blând. Ești ok?

August dădu din cap că da. Furia sângera din el, ceea ce nu era un semn bun. Dar ce urma avea să fie și mai rău.

— Arăți de parcă ai avea nevoie de energie, zise Harris, dându-și jos bereta BIF și așezând-o peste buclele negre ale lui August.

Doar câțiva membri aleși pe sprânceană ai BIF știau cine și – ceea ce era și mai important – *ce* era August cu adevărat.

— Tocmai îi spuneam lui Phil despre tipa de la...

— Nu-i de nasul tău, frate.

— Dur!

— Nu, zise Phillip când ajunseră în foaier. Chiar nu e de nasul tău. E căpitan de echipă clasa a doua, iar tu ești ce? Nu tocmai ce-ai fost degradat la nivel de dronă fără minte?

Harris își dădu ochii peste cap.

— Dar tu, August? Așa un monst... (Phillip îi înțepă o privire) tip arătos ca tine. Ai pe cineva?

— Mă crezi sau nu, zise August în timp ce ieșiră în noapte, dar opțiunile mele sunt limitate.

— Neah, trebuie doar să-ți extinzi parametrii. Uită-te în jurul tău și...

Phillip își drese glasul și întrebă, scanând strada:

— Pe cine vizitezi în seara asta?

August își mută cureaua tocului pe umăr – își mutase vioara într-o altă cutie, una ce părea a fi fost făcută pentru o armă, și nu pentru un instrument muzical – și desfăcu hârtia pe care i-o dăduse Leo. Erau datele unei victime. August încerca de obicei să nu folosească cuvântul ăsta – victimele erau nevinovate, iar omul acesta nu era –, dar termenul se încăpățâna să-i rămână în cap.

— Albert Osinger, citi cu voce tare. 259 Ferring Pass, 3B.

— Nu e prea departe de aici, zise Phillip. Putem merge pe jos.

August rămase cu un pas în urmă și se gândi la bilet. Sub cuvinte fusese tipărită o fotografie neclară, un instantaneu din vreo filmare.

Uneori, în căutarea justiției, oamenii îi aduceau asemenea cazuri lui Henry Flynn, dar majoritatea țintelor veneau din filmări. Și Orașul de Sud își avea rețeaua de supraveghere, iar Ilsa petrecea cea mai mare parte a zilei cercetând clipurile, căutând umbre pe care alți oameni nu le puteau vedea, dintre cele care nu aveau ce căuta acolo. Semnul cuiva a cărui violență luase formă. Un păcătos.

Corsaii se hrăneau cu carne și oase, Malchai cu sânge, iar cui aparținea sângele nu

însemna nimic pentru ei. Dar Sunaii nu se puteau hrăni decât cu păcătoși. Asta îi deosebea de restul. Secretul lor cel mai bine păstrat. Era sămânța dreptății lui Leo și motivul pentru care tuturor celor din BIF li se cerea să nu aibă umbre. Și mai era și motivul pentru care, în acele prime zile ale Fenomenului și haosului ce creștea parcă neîncetat, Leo a ales să se alieze cu Henry Flynn, nu cu Callum Harker, un om cu prea multe umbre pentru a le mai număra.

— Noi suntem cele mai întunecate acte ale noastre, transformate-n lumină, îi plăcea lui Leo să zică.

August își spunea că erau un fel de echipă de deratizare cosmică, creată pentru a se ocupa cu sursa monstruoasei probleme.

Iar Albert Osinger fusese catalogat în mod oficial ca o sursă.

Ghetele din fața lui se opriră și August împături hârtia și ridică privirea. Erau la colțul unei străzi înfundate, cele mai multe lumini deja moarte sau clipind intermitent. Phillip și Harris își scoseseră UV-urile, conuri de lumină secerând într-o parte și-n alta a caldarâmului. Îl priveau așteptând.

— Poftim?

Phillip făcu un gest din cap. Harris arătă cu degetul spre o clădire.

— Am zis că am ajuns.

Blocul era în paragină, cinci etaje de vopsea sărită și cărămidă ciobită. Sticlă de la ferestrele sparte de pe colț era împrăștiată pe jos, golul din perete închis cu scânduri și cuie de fier. Un „cuib“ – așa numeau oamenii locurile astea, în care se ascundeau ca în așteptarea unei furtuni.

Nu aveau de unde să știe câți oameni erau îndesați înăuntru.

— Vrei să venim cu tine? întrebă Harris.

Întotdeauna se ofereau, dar August știa că preferau să rămână la distanță. Muzica nu putea să-i *rănească*, dar tot lăsa o urmă asupra lor.

August dădu din cap că nu.

— Păziți aici în față.

Se întoarse spre Phillip.

— Și ieșirile de urgență.

Încuviințară și se despărțiră, iar August își croi drum pe scările din față. Un X de metal fusese ridicat în pragul ușii, dar nu era din fier pur, și, chiar dacă ar fi fost, nu l-ar fi putut opri. Scoase un card de acces din buzunar. O unealtă BIF cu un cod tip schelet. O folosi și un zăvor cedă, dar, când împinse de ușă, abia reuși să o urnească. Ruginită sau baricadată – nu știa. Se împinse cu umărul în fier, simți partea de jos zgâriind câțiva centimetri din podea până ce – în sfârșit – ușa cedă.

Înăuntru, casa scărilor era o dezordine de cutii și lăzi, orice putea fi folosit pentru a ține noaptea la distanță, când reușea să-și găsească o cale de a intra. Lumini UV străluceau din tavan, conferind holului o aură stranie, și un singur punct roșu clipea într-un colț. Toate camerele de securitate erau conectate la aceeași rețea închisă, dar August tot își acoperi fața cu bereta în timp ce urcă la etajul al treilea cu vioara atârnată

pe umăr.

Sunai, Sunai, ochii ca tăciunele,

Îți vor cânta și-ți vor fura sufletul.

Putea auzi voci prin pereți, unele joase, dar altele puternice, unele distorsionate – zgomote din televizoare sau radiouri –, iar altele cât se poate de simple și reale.

Când ajunse la 3B, își lipi urechea de ușă. Cu cât era mai înfometat, cu atât i se ascuțeau simțurile mai tare. Putea auzi murmurul televizorului, podeaua scârțâind sub greutatea pașilor, bulele unui lichid ce fierbea pe aragaz, inspirația-expirația unui singur trup. Osinger era acasă și era singur. August se retrase; nu era vizor la ușă. Inspiră adânc, se îndreptă și ciocăni.

Sunetele din 3B se opriră brusc. Pașii încetară. Televizorul se stinse. Apoi un zăvor se deschise și un om se uită pe după ușă, prea slab în cămașa încheiată doar pe jumătate. În spatele lui umbra se retrase. Dincolo de umbră, camera era un labirint de hârțogării și cărți, cutii căzute pe jumătate, pungi de gunoi, haine, mâncare – o parte din ea stricată.

— Domnule Osinger, zise August, pot intra?

Când Albert Osinger descoperi ochii lui August, știu. Cumva, întotdeauna știau. Bărbatul păli și îi trânti ușa în nas. Sau încercă să o facă. August blocă lemnul și împinse, iar Osinger, panicat, se întoarse și fugi, dărâmând un teanc de cărți, trăgând de un raft cu conserve în timp ce se străduia să scape. De parcă ar fi avut unde să fugă.

August oftă și intră, închizând ușa în urma lui.

Ușile liftului se deschiseră și poleiala bogăției dispăru. Acolo sus, Harker Hall putea fi tot doar marmură vânoasă și muchii aurite, dar jos, în beci, nu existau podele lustruite, candelabre strălucitoare, nici muzica liniștitoare a lui Bach. Acelea nu erau decât straturi, coaja ceroasă a mărului. Acesta era miezul putregăit.

Beciul clădirii Allsway găzduise cândva o *sală de evenimente*. În urmă cu un deceniu, o bombă a cojit vopseaua și a smuls viețile a șaptesprezece oameni, dar a lăsat scheletul de oțel și ciment intact, iar acum aici își ținea Callum Harker instanța de judecată. Nu cu cetățenii săi – *subiecții* săi –, ci cu monștrii săi.

Kate nu înaintă, ci rămase în fața liftului. Luminile beciului erau direcționate spre mijlocul încăperii masive, iluminând platforma ridicată din centru. Zeci de Corsai se adunau prin colțuri întunecate. Peste tot, pe la marginea beciului, monștrii se foiau ca frunzele, ca resturi, un zornăit al morții prin umbre, un cor răgușit de șoapte, vocile coalizându-se într-una singură.

ritm rupt ruină carne sânge os ritm rupt

Erau creaturi de coșmar, povești de somn simplu greșite, chestiile ce se ascund pe sub saltele și dulapuri, cu viață căpătată în colți și gheare. Aveți grijă, fiți buni, le spuneau părinții copiilor, sau Corsaii vin după voi, dar adevărul era că nu le păsa Corsaiilor dacă erai bun sau grijuliu. Înotau orbi în beznă și se hrăneau cu frică, cu trupurile lor bolnăvicioase, formele lor balonate ce păreau umane doar privite prin colțurile ochilor. Și atunci era deja prea târziu.

Kate se uită direct la cel mai apropiat dintre ei, concentrându-se până ce ochii i se obișnuiră cu întunericul și văzu pupilele lăptoase, conturul amorf și dinții ascuțiți. Aproape imposibil de ucis. Chiar și o rază de soare puternică direct în cap îi alunga, dar trebuia mai întâi să poți găsi capul, ceea ce era mai greu decât părea, când siluetele lor intrau unele în altele și se estompau în beznă.

Corsaii aveau o minte de roi – ori îi conduceai pe toți, ori pe niciunul – și, cumva, Harker îi supuse voinței sale. Aparent îi momise în subterană și stinsese luminile, dar ceea ce se petrecuse mai departe devenise deja legendă. Unii spuneau că prin curajul său în fața lor i-a înjosit. Alții spuneau că a turnat metal lichid prin sistemul de stins incendii și, când, la câteva zile sau săptămâni după, s-au trezit Corsaii, au fost nevoiți să

se plece în fața lui.

Malchaii lui Harker stăteau mai aproape de toată acțiunea, cu brațele lor scheletice încrucișate peste straie întunecate și ochi arzând ca tăciunii pe chipurile sfrijite. Cei mai mulți arătau a bărbați, câțiva vag a femei, dar nici unul dintre ei nu părea a fi, nici pe departe, uman. Păreau să radieze răceală, sugând toată căldura din aer (pe Kate o trecură fiorii, amintindu-și strânsoarea de gheață a lui Sloan), și fiecare dintre ei purta același însemn – un H pe obrazul stâng. Undeva lângă, un Corsai se apropiase prea mult de un altul și sâsâi, arătând rânduri după rânduri de dinți ascuțiți. Pe alocuri, femei și bărbați se iveau din mulțime, ființe cu trupuri călite și obrazi cicatrizați, un spectacol de putere prin însăși simpla lor prezență – dar, pe lângă ei, Malchaii arătau mai mult a monștri, decât a oameni.

Singurii care lipseau din colecția lui Harker erau Sunaii. Acele creaturi rare – cele mai întunecate ființe apărute în urma Fenomenului – se aliaseră cu Flynn în Orașul de Sud. Unii spuneau că Sunaii refuzaseră să fie supuși, în timp ce alții spuneau că refuzaseră să fie supuși de *Harker*. În orice caz, monștrii lui Harker erau mulți, pe când ai lui Flynn puțini, iar absența acestora din urmă nu conta în balanță. Oriunde se uita Kate, beciul era doldora de monștri, fiecare pereche de ochi – albi, roșii sau normali – era ațintită pe platformă și pe oceanul de lumină din față și pe omul care stătea în mijlocul ei.

Callum Harker avea genul de față care lasă umbră.

Ochii îi erau albaștri și adânciți în orbite – nu albastru deschis sau albastrul cerului sau gri, ci albastru cobalt, întunecat, genul care părea negru pe timp de noapte – cu nas acvilin și un maxilar sever. Tatuajele – modele tribale îndrăznețe – șerpuiau de sub gulerul și manșetele sale, cerneală neagră scurgându-se pe podurile palmelor și urcând pe gât, terminându-se în cârlionți chiar sub linia părului. Părul lui Harker era singurul lucru care nu se potrivea. Era firesc, de un blond cald, ca mângâiat de soare, așa ca al lui Kate, ce-i cădea pe frunte și se scurgea în jos pe obraji. Trăsătură ce-l făcea să arate ca un *Cal* oarecare. Dar doar Alice, mama lui Kate, îl numise cândva așa. Pentru restul era *Domnul. Guvernatorul. Șeful.* Chiar și Kate îi spunea în gând *Harker*, deși se străduia să-i spună *tată*. Modul în care i se schimonosea fața la auzul acestui cuvânt – disconfort, dispreț, spaimă – era o victorie în sine.

Harker nu era singur pe platformă; un bărbat îngenuncheat în fața lui cerea îndurare.

— Vă rog, vă rog, imploră cu glas tremurat, voi face rost de bani. Jur!

Doi Malchai pluteau în jurul lui, iar când Harker se mișcă îl ridicară pe bărbat în picioare. Unghiile lor se adânciră în pielea acestuia și omul scoase un strigăt înfundat în timp ce Harker întinse mâna și atinse pandantivul de metal de la gâtul acestuia.

— Nu, vă rog, se văită, voi face rost de bani.

— Prea târziu, zise Harker și smulse medalionul de la gât.

— Nu! strigă bărbatul, în timp ce unul dintre Malchai care îl țineau căscă larg, dezvelind șiruri de dinți ascuțiți.

Malchaiul fu gata să-și înfigă dinții în gâtul bărbatului, când Harker dădu din cap.

— Stai.

Omul răsuflă ușurat, dar Kate își ținu respirația. Își cunoștea tatăl; îl urmări cum cântărea atât medalia, cât și pe bărbatul din fața lui.

— Dă-i un avantaj, zise, aruncând medalionul într-o parte. Cinci minute.

Monștrii îi dădură drumul și bărbatul se prăbuși la picioarele lui Harker, strângându-le în brațe.

— Vă rog, zise plângând. Vă rog, *nu puteți să faceți asta*!

Harker privi în jos cu răceală.

— Ai face bine să începi să fugi, Peter.

Omul se albi la față. Apoi se ridică în picioare, coborî de pe platformă și *fugi*. Mulțimea de oameni și monștri, potoliți la ordinul lui Harker, izbucniră acum, râzând și sâsâind și batjocorind, făcându-i loc omului să treacă. Câțiva se smulseră grupului ca să-l urmeze pe treptele de beton ce duceau spre stradă, în beznă.

Pe scenă – că asta era: o scenă, un spectacol – Harker ridică un baston de fier, cu mânerul turnat în forma unui monstru asemănător celui de pe capota mașinii lor (liderii cultelor, citise Kate în aceeași carte, aveau o afinitate pentru dramatic, pompă și spectacol). Acum, în loc să ridice glasul pentru a potoli mulțimea, Harker lovi podeaua de beton cu vârful ascuțit al bastonului. Sunetul reverberă prin beci și audiența se reduse la șoapte, murmurele devenind din val, curent.

— Următorul, zise.

Ochii lui Kate se căscară în timp ce un Malchai era adus pe platformă. Monstrul se zbătea și zvârcolea, forța sa supusă de lanțuri de fier în jurul încheieturilor și gâtului. Acolo unde trebuia să fie însemnul era o porțiune de piele distrusă, ca și cum scurmase cu ghearele în obraz.

— Oliver, zise Harker, vocea sa purtată prin sala de spectacol, m-ai dezamăgit.

— Da? mârâi monstrul cu întreaga voce o răgușeală. *Noi* suntem cei dezamăgiți.

Un fior străbătu beciul. *Noi*. Corsaii începură să se foiască, iar Malchaii să șoptească.

— De ce să murim *noi* de foame din cauza unor înțelegeri făcute de *tine*, omule? Nu noi am făcut aceste înțelegeri. Corsaii pot vorbi pe un singur glas, dar Malchaii nu îți aparțin.

— Te înșeli, zise Harker, aducând monstrul de metal sub bărbia Malchaiului, zâmbind văzând creatura de la picioare retrăgându-se sărutului metalului. Ofer fiecăruia dintre voi o alegere. Rămâi în Orașul de Nord, sub comanda mea, sau mergi în sud să fii măcelărit sub comanda lui Flynn. Ai ales să rămâi în orașul *meu*, ai ales să primești semnul meu, apoi ai ales să verși sângele unei familii. O familie ce se afla sub protecția mea.

Ochii Malchaiului ardeau cu furie, însă zâmbetul calm al lui Harker nu cedă. Ridică privirea și se adresă spațiului cavernos.

— Am un sistem. Știți cu toții ce pățesc cei care îl tulbură. Cei care mă urmează culeg recolta recompenselor. Iar cei care mă sfidează, zise și privi în jos spre Malchai,

mor.

Mulțimea începu din nou să șicaneze, cu nervi și entuziasm violent, în timp ce Malchaiul se zbătea în lanțurile sale. Chiar și monștrii se temeau de moarte. Măcar Malchaiul nu se ruga pentru viața lui. Nu se văita. Doar ridică ochii către Harker, își arătă dinții ascuțiți, și zise:

— Apropie-te de mine și îți frâng gâtul.

Harker făcu un pas firesc în spate și se întoarse. La marginea platformei era o masă plină cu diferite arme, iar Harker își plimbă degetele peste ele, cântărindu-și opțiunile.

— Ascultați la mine! mârâi Malchaiul din spatele lui, glasul său străbătând sala chiar și cu gâtul arzând sub fier. Noi nu suntem servitori. Nu suntem sclavi. Suntem lupi printre oi. Monștri printre oameni. Și ne vom răscula. Vremea ta se apropie de final, Harker! urlă Malchaiul. Vremea noastră se apropie.

— Păi, zise Harker, alegând o lamă, a *ta* a sosit deja.

Scoase cuțitul din teacă și Kate profită de moment.

— O voi face eu, strigă suficient de tare pentru a putea fi auzită de tatăl ei.

Mulțimea tăcu, căutând sursa acelor vorbe. O fâșie ridicată din podea ducea de la lifturi până în capătul sălii, la platformă, și Kate păși pe ea și ieși la lumină.

Își ținu capul sus, concentrându-se pe tatăl ei, nu pe mulțime, și observă umbra trecătoare a uimirii sale pe chip – ea sperase să citească mândrie pe chipul său, dar se mulțumi și cu atât.

El se uită o vreme la ea, disecându-i în mod cert mișcarea – ostentativă, publică, aroganță împinsă spre mândrie – și amândoi știau că trebuia fie să salute implicarea ei, fie să o pedepsească. Un joc periculos, unul pentru care era posibil să plătească mai târziu, dar, spre liniștea ei, el zâmbi și indică masa cu ustensile de parcă ar fi fost un banchet.

— Te invit.

Kate păși încet, încrezătoare, conștientă cu fiecare centimetru cât de important era să-și țină emoțiile în frâu și nervii sub control. În timp ce se apropia, imită zâmbetul rece al tatălui ei, atentă să nu privească în jos spre public. Când ajunse la platformă, Harker își așeză o mână pe umărul ei și strânse, un gest mic, nerostit, dar nu din bunătate, ci de atenționare. Apoi se dădu la o parte să privească.

— Ce e asta? scuipă Machaiul înlănțuit. Lași un *copil* să mă omoare?

— Îmi las fiica, răspunse calm Harker. Și dacă ai impresia că e un gest milos, nu o cunoști destul de bine.

Kate zâmbi la această laudă, chiar dacă pentru el nu fusese decât o parte din rolul său. Avea să-i demonstreze. Putea să fie puternică. Putea să fie vicleană. Putea să fie rece.

— Adu-mi o fată, zise Malchaiul, și ți-o voi da înapoi cadavru.

Kate se păstră cu urechea cea bună spre monstru, dar se prefăcu că nu auzi. Se uită la masă, cu spatele la mulțime. Degetele ei dansau peste obiecte în timp ce-și imagina placa osoasă și fină de pe pieptul unui Malchai, acolo unde ar fi trebuit să fie sternul și

coastele. Își făcuse temele. Cei care nu știau încercau să *străpungă* placa de os, să o găurească cu un glonț sau cu o lamă.

— Oricând, Katherine cea mică, zise Malchaiul, și amintirea cuvintele lui Sloan o străbătu ca un fior.

Vei fi întotdeauna Katherine a noastră.

Kate strânse un levier în pumn. Pentru asta avea nevoie de mai multă putere decât cu un cuțit, dar lungimea îi era favorabilă. Îl ridică de un capăt și-l târî pe masă, zgâriind-o, metal pe metal, lungind momentul așa cum ar fi făcut-o și Harker.

Mai ridică și un cuțit, apoi se apropie de monstru.

A patra școală la care fusese, Pennington, avusese o politică de toleranță zero în ceea ce privea bătăile, dar celelalte școli au meritat. La Fischer făcuse karate, la Leighton kendo, scrimă la Dalloway și kickboxing la Wild Prior. La St. Agnes nu exista așa ceva, dar puneau preț pe calmarea minții pentru a face loc lui Dumnezeu. Sau, în cazul lui Kate, concentrării.

Kate roti levierul prin aer. În beci se așternu liniștea.

— Apleacă-te frumos, drăguță, zise Malchaiul, arată-mi gât...

Kate înfipse mânerul cuțitului printre dinții monstrului și împinse levierul pe sub coaste. Un sunet umed se auzi, apoi metalul se frecă de os. Malchaiul tremură oribil, vomită un pumn de sânge negru pe cămașa ei și se prăbuși. Kate îl așeză pe spate și ochii săi roșii se holbau la ea, seci și morți. Eliberă levierul cu un râcâit scurt, apoi se întoarse la masă, așezând armele cu grijă la locurile lor și lăsând o dâră de sânge în urmă.

Apoi întâlni privirea tatălui ei. Și zâmbi.

— Mulțumesc, zise ea. Aveam nevoie de asta.

Tatăl ei ridică o sprânceană și Kate crezu că observă un licăr mic de respect pe chipul său, înainte să arate spre beci și să întrebe:

— Vrei să-ți mai găsesc unul?

Kate cântări sala încă aglomerată cu chipuri tăcute, șocate, ochi arzători și umbre ferite.

— Mulțumesc, zise, ștergându-și mâinile. Dar am teme de făcut.

Și, spunând asta, se întoarse și ieși din beci.

Când se închiseră ușile de oțel ale liftului, își văzu reflexia. Era încă în uniforma școlară. Chipul îi era pătat de stropi de sânge negru, pieptul și mâinile îmbibate în el. Își întâlni propria privire – rece, albastră – și o susținu cât urcă spre Harker Hall, etaj după etaj, până ajunse la ultimul.

Sloan nu era de găsit, iar Kate se plimbă încet prin apartament până în dormitor și închise ușa în urma ei. Mâinile îi tremurau când aprinse radioul și dădu volumul tare, tare, tare până ce sunetul vibra din pereții camerei, înecând totul.

Și apoi, doar apoi, în siguranță, acolo, pe sub zgomot, Kate se prăbuși la podea, trăgându-și răsuflarea.

Prima dată când August a ucis un om a fost din greșeală.

Sosise în acea școală – se născuse, se manifestase –, cu acei saci negri de cadavre și alături de femeia îngrijorată care îi ferea privirea în timp ce-i așeza haina pe umerii săi înguști și-l împingea în mașină. Mașina l-a dus până la o clădire unde alte familii veneau să-și recupereze copiii. Dar el nu avea o familie și știa cu certitudine profundă că nu trebuia să fie acolo, așa că a ieșit pe ușa din spate și a pășit în stradă.

Atunci a auzit muzica – primul lucru frumos într-o lume urâtă, cum obișnuia să spună Ilsa. Melodia era subțire, fluctuantă, dar destul de tare pentru a o urma și, în scurt timp, August i-a găsit sursa: un bărbat slab pe o ladă de marfă, înfășurat într-o pătură jegoasă. Meșterea la instrumentul său, iar August și-a croit drum până la el, mirându-se de umbra bărbatului ce se întindea în spatele lui, pe perete, mișcându-se chiar și când omul stătea nemișcat.

Umbra avea prea multe brațe și prea mulți dinți.

Apoi omul de sub umbră a ridicat instrumentul în lumină.

— Cine aruncă o vioară la gunoi? a murmurat, dând din cap.

În clădire, îi dăduseră un pachet de biscuiți și o cutie cu suc. Mâncarea se simțise ca un zgomot surd pe limbă, așa că vârâse restul în buzunarele paltonului femeii. Le-a scos și le-a oferit străinului. Pesemne că pentru acesta aveau un gust mai bun, pentru că le-a devorat îndată, apoi s-a uitat la cer. S-a uitat și August. Se înnopta.

— Ar fi bine să pleci acasă, a zis omul. Orașul de Sud nu e sigur pe timp de noapte.

— Nu pot să merg acasă, a răspuns.

— Nici eu, a zis bărbatul, lăsând vioara să-i cadă din mâini.

A scos un sunet oribil când a atins pământul, dar nu s-a spart.

— Am făcut un lucru rău, a șoptit în timp ce umbra lui se zvârcolea pe perete. Am făcut un lucru atât de rău...

August a îngenuncheat să ridice instrumentul.

— O să fie bine, a zis, înfășurându-și degetele în jurul lemnului.

Nu își amintea ce s-a petrecut mai departe. Sau, mai degrabă, își amintea, dar nu era decât un set de fotografii, nu un film, instantanee fără spațiu între ele. Ținea vioara, plimbându-și degetul mare peste corzi. Era lumină. Era întuneric. Era muzică. Era pace.

Apoi, un cadavru. Ceva mai târziu – Leo, care l-a găsit stând picior peste picior pe lada de marfă, jucându-se cu corzile, în timp ce cadavrul zăcea la tălpile sale, cu gura larg deschisă și ochii carbonizați. Lui August i-a luat multă vreme pentru a înțelege lucrul vital ce se petrecuse în spațiile goale ale memoriei sale.

— Domnule Osinger? strigă, pășind în apartamentul dezordonat.

Cutia viorii sale se agăță de un teanc de hârtii, împrăștiindu-i-se în urmă. În partea cealaltă a camerei, Albert Osinger se străduia să urce o scară îngustă atât de plină de gunoaie, încât abia putea trece. August nu se obosi să-l urmărească. În schimb își dădu cutia jos de pe umăr și o deschise. Scoase cu ușurință studiată vioara dinăuntru și o cuibări sub bărbie, degetele sale anticipând.

Expiră, duse arcușul la corzi și eliberă prima notă.

În clipa în care August începu să cânte, totul deveni mai ușor. Durerea de cap îl lăsă, iar febra se mai calmă, tensiunea îi părăsi membrele și, când melodia se scurse din vioară și se înnodă în jurul camerei, sunetul focurilor de armă, ce devenise deja un zgomot de fond constant, încetă. Muzica nu era tare, dar August știa că avea să-și atingă ținta. Dincolo de acorduri auzea pașii de deasupra lui, Osinger oprindu-se, apoi întorcându-se, nu pași agitați, ci molcomi și egali. August continuă să cânte în timp ce Osinger coborî scările cu pași măsurați, muzica adunându-se ghem în el.

Melodia coborî și urcă și spirală, iar August își putea imagina oamenii împrăștiați prin clădire, îi vedea cum, auzind muzica, se opreau din ce făceau, sufletele lor ridicându-se la suprafață, strălucitoare, dar de neatins. August încă își ținea ochii închiși, însă îl simțea pe Osinger în cameră; încă nu voia să se oprească, voia să termine cântecul – niciodată nu ajungea să-l termine –, și totuși greața nu-l slăbea, așa că lăsă melodia să se stingă, sunetul murind pe arcuș în timp ce-și ridica privirea. Albert Osinger stătea în fața lui. Umbra lui era nemișcată, iar sufletul îi strălucea ca o lumină pe sub piele.

Era roșu, mânjit.

August coborî vioara. O așeză pe un scaun, sub privirile lui Osinger, ochi largi și goi. Iar apoi omul vorbi:

— Prima dată când s-a întâmplat, eram falit, se confesă încet. Eram drogat. Nu mai ținusem niciodată un pistol în mână.

Cuvintele ieșeau din el nestingherite, iar August le lăsă.

— Nu voiam decât banii. Nici măcar nu-mi amintesc să-i fi împușcat. Acum, a doua oară..., zise omul și zâmbi feroce, ei bine, știam ce fac, de la început și până la numărul de gloanțe folosite. Mi-am ținut ochii deschiși când am apăsat pe trăgaci, dar, după, am tremurat ca un copil.

Zâmbetul se lărgi bolnăvicios în lumina roșie.

— A treia oară – cu noroc. Știi cum se zice: devine mai ușor. Să trăiești nu, dar să omori da. Aș face-o din nou. Poate că o voi mai face.

Când termină, căzu în tăcere. Așteptând.

Poate că Leo obișnuia să țină vreun discurs, dar August nu zicea niciodată nimic.

Pur și simplu se apropie de el, călcând peste și prin obstacole, și-și apăsă mâna pe gâtul bărbatului, acolo unde era deschisă cămașa, dezvelind carne îmbătrânită. În clipa în care degetele lui August întâlniră pielea strălucitoare a bărbatului, din Osinger țâșni lumina roșie. Gura bărbatului se căscă și August inhală, sugându-i respirația în timp ce energia trecea prin el, răcindu-i corpul și hrănindu-i venele flămânde. Era sânge și aer, apă și viață. August bău tot și, pentru o clipă, se simți ușor.

Pace.

O senzație de calm glorioasă, învăluindu-l. De echilibru.

Apoi lumina dispăru.

Brațele lui August căzură de-o parte și de alta a corpului, iar trupul lui Albert Osinger se prăbuși la podea, fără viață. O carcasă. O coajă fără lumină, fără umbre, cu ochii carbonizați.

August rămase nemișcat cât timp energia omului îi străbătu corpul. Se simțea electrizat, dar nu-l droga cu putere. De fapt îl făcea să se simtă... *real*. Furia și sila și oboseala dispărură, ca luate de ape, iar August se simțea pur și simplu *întreg*.

Oare asta însemna să fii om?

Apoi s-a uitat în jos la cadavrul bărbatului și o tristețe tăcută îl străbătu ca un fior. Dintr-o dată, normalitatea părea atât de îndepărtată. Faptul că se simte uman doar după ce face ceva monstruos e un truc nemilos al universului, gândi August. Ceea ce îl determina să se întrebe dacă acea brumă de umanitate simțită era cu adevărat doar o iluzie, un ecou al vieții smulse. O senzație impostoare.

Vocea lui Leo răsună în el, simplă și fermă.

Asta este ceea ce faci. Ceea ce ești.

Vocea Ilsei se ridică și ea.

Caută binele din tot ce ți se întâmplă.

August inspiră adânc și puse vioara înapoi în cutie. Poate că nu era uman, dar era viu. Foamea dispăruse. Febra cedase, pielea îi era rece și mintea îi era din nou limpede. Mai câștigase câteva zile. Câteva însemne pe braț. Și împărțise dreptate. Făcuse din lume un loc ceva mai bun, sau, cel puțin, o împiedicase să devină mai rea. Ăsta era scopul lui. Rostul lui.

Cineva avea să vină după cadavru.

Era pe punctul de a pleca când auzi foială în colțul încăperii. O cutie căzu, o conservă se rostogoli pe podea, iar August se uită în spate, dar nu văzu nimic. Apoi, din umbra de sub un scaun vechi – o pereche de ochi incandescenți.

August se încordă, însă, pe când creatura avansă spre el, pricepu că nu era un monstru.

Era o *pisică*. Neagră, cu excepția unei pete albe deasupra unei perechi de ochi de un verde deschis. Ocoli cu grație de felină obiectele din cameră, apoi se opri la câțiva metri de August. Se uită la ea. Ea îl privi înapoi. El aruncă o privire spre podea, către corpul stăpânului pisicii. Pisica făcu la fel.

— Îmi pare rău, zise cu voce tare.

Văzuse animale dezlănțuindu-se sălbatic împotriva monștrilor (de obicei nu se termina bine pentru animal), dar pisica nu sâsâi și nici nu îl atacă. Ocoli cadavrul și se frecă de piciorul lui August. El își mută cutia pe umăr și îngenunche precaut să mângâie animalul și, spre surprinderea lui, pisica îi toarse în palmă. Nu știa ce să facă. Se ridică și deschise geamul ce dădea spre ieșirea de urgență.

— Hai, mergi, zise, dar pisica îl privea, doar.

Nu era proastă. Nu erau prea multe animale libere prin oraș. Corsaii aveai grijă de asta.

Fără prea mare tragere de inimă, August își croi drum până la ușă. De data asta pisica îl urmă.

— Stai, șopti.

Se strecură în hol și închise ușa înainte ca pisica să poată ieși în urma lui.

Porni pe scări în jos, dar auzi pisica plângând de partea cealaltă a ușii, zgâriind ușa ca să scape. August se opri, sperând ca sunetul să înceteze, dar mieunatul jalnic continuă, și, după o clipă îndelungată, oftă și se întoarse după ea.

Harris stătea pe colțul străzii, sprijinindu-se de unul dintre stâlpii de iluminat ce nu funcționa prea bine și fredonând încet ceva doar pentru sine.

Monștri, monștri, mari și mici.

Încetă când îl văzu pe August apropiindu-se.

— Hei!

— Hei! repetă August.

— Care-i treaba cu pisica? întrebă Harris.

August își îndesase creatura în jachetă; capul i se ivea prin deschizătură.

— N-am putut să o las așa acolo, zise. Nu după ce...

Își întoarse privirea spre clădire.

Harris ridică din umeri.

— Treaba ta. Dar, doar ca fapt divers – nu la asta m-am referit când am zis că ar fi cazul să-ți mai extinzi parametrii.

August râse ostenit.

— Acasă?

August dădu din cap că da.

— Acasă.

Ridică privirea, sperând să poată vedea stelele, apoi auziră sunetul ghetelor lui Phillip, care alerga spre ei.

— Suntem bine?

— Rezolvat, zise Harris.

— Atunci trebuie să plecăm, zise Phillip. Tocmai am aflat prin stație de un incident în apropierea Cusăturii.

— Să mergem să ajutăm? întrebă August, îndreptându-se.

— Nu, mai zise Phillip, privirea alunecându-i pe pisica din geaca lui August; nici măcar nu întrebă. Trebuie să te ducem înapoi.

August începu să protesteze, dar era zadarnic. Phillip și Harris își aveau ordinele – dacă era nevoie, aveau să-l *târască* înapoi în complex – așa că August trase fermoarul peste capul pisicii și porni la pas cu ceilalți.

Henry era în bucătărie când August intră în casă, un plan desfășurat pe tejghea, o stație bâzâind în mână. De partea cealaltă a receptorului pârâia vocea lui Leo.

— *Sub control...*

Henry ridică stația în dreptul buzelor.

— Victime?

— *Două... nu putem ignora... semnele...*

— Întoarce-te acasă.

— *Henry...*

— Nu acum.

Henry închise stația și o aruncă într-o parte. Își plimbă o mână prin părul ce-i încărunțise pe la tâmple.

August își târî picioarele, iar Henry ridică privirea. Pentru câteva clipe, chipul îi deveni un ghem de uimire și furie, frustrare și teamă. Dar apoi trăsăturile se înmuiară, umbrele împinse la loc în adâncuri.

— Hei, zise, te simți mai bine?

— Mult mai bine, răspunse August, îndreptându-se spre camera lui.

— Atunci de ce ți se mișcă burta?

August se opri și privi în jos la jacheta sa BIF, care chiar începuse să prindă cute și să se zvârcolească.

— Ah, făcu, asta!

August desfăcu fermoarul doar un pic, și un cap mic și păros se ivi prin deschizătură.

Ochii lui Henry se lărgiră.

— Asta ce mai e?

— E o pisică, zise August.

— Da, zise Henry, frecându-și gâtul. Le-am mai văzut. Dar ce caută în geaca ta?

— I-a aparținut lui Osinger, explică August și eliberă pisica din geacă. M-am simțit responsabil – am *fost* responsabil – și nu am putut să... Am încercat să plec, dar...

— *August*.

Schimbă tactica.

— Tu ai adus acasă o grămadă de vagabonzi, zise. Lasă-mă și pe mine să o aduc pe ea.

Vorbele îi câștigară un zâmbet împăciuitor.

— Cine va avea grijă de ea? întrebă Henry.

Chiar atunci cineva scoase un sunet – ceva între un icnit și un chițăit încântat –, iar Ilsa apăru lângă ei, ridicând în brațe micuța creatură. August făcu semn cu capul către Henry, ca și cum ar fi spus că *știe el pe cineva căreia i-ar face plăcere să aibă grijă de pisică*. Henry oftă doar, dădu din cap și ieși din cameră.

Ilsa își apropie pisica la doi centimetri de față și o privi în ochi. Aceasta răspunse prin a întinde o singură lăbuță neagră și a i-o așeza pe nas. Pisica părea hipnotizată de Ilsa. Majoritatea erau.

— Cum o cheamă? șopti.

— Nu știu, zise August.

— Cu toții avem nevoie de un nume, gânguri, așezându-se turcește pe podeaua bucătăriei. Cu toții meritățm unul.

— Atunci dă-i nume, zise August.

Ilsa cântări din priviri pisica mică și neagră. O ridică la ureche.

— Allegro, anunță.

August zâmbi.

— Îmi place, zise el și se așeză în fața ei.

Întinse mâna și scărpină urechile pisicii. Torsul ei vibra sub degetele lui.

— Te place, zise ea. Pot face diferența dintre omul bun și cel rău, știi? La fel ca noi.

Allegro încercă să i se urce în păr, dar Ilsa îl trase blând înapoi în poala ei.

— O să ai grijă de ea cât sunt la școală?

Ilsa îmbrățișă pisica și șopti:

— Sigur. O să avem grijă una de cealaltă.

Erau încă pe podea cu Allegro când s-a întors Leo, cu o chitară de oțel în spate și cu un fir de sânge – nu al său – pe obraz. Aruncă o singură privire spre Allegro și se încruntă. Allegro aruncă și ea o singură privire spre el și-și lipi urechile de creștet. Ilsa bufni într-un râs dulce ca niște clopoței, iar August știu, chiar atunci, că aveau să păstreze pisica.

Kate rămase pe podeaua dormitorului ei până se opri muzica.

Mâinile încă îi mai tremurau în timp ce-și aprindea țigara; trase un fum adânc în plămâni, își sprijini capul de ușă și privi în jur. Camera ei, ca restul apartamentului, era elegantă și sobră, compusă din muchii ascuțite și linii dure. Nu era nicio urmă a copilăriei sale, însemnele înălțării trupului pe tocurile ușilor, animale de pluș sau haine vechi, reclame de modă sau postere. Niciun câmp dincolo de ferestre.

La doisprezece ani, îi părea sterilă, rece, dar acum încercă să îmbrățișeze austeritatea încăperii. Să o *incorporeze*. Pereții goi, calmul de nestrămutat.

Unul dintre puținele obiecte decorative era o ramă rabatabilă cu două fotografii. O ridică de pe masă. În prima poză, o Kate în vârstă de cinci ani stătea cu un braț aruncat pe după umărul tatălui ei, celălalt în jurul mamei. Pe deasupra capului ei, Callum îi săruta mama pe tâmplă. Alice Harker fusese frumoasă – nu doar pentru că fiecare copil gândește așa despre părinții săi –, ci concret și de netăgăduit *superbă*, cu păr ca sărutat de soare și ochi mari, castanii, ce se aprindeau de fiecare dată când zâmbea. Poza fusese făcută cu două luni înainte de Fenomen.

A doua poză era o reconstituire a primei, făcută în ziua în care s-au întors în V-City după armistițiu. Din nou împreună. O familie reunită, reîntregită. Își plimbă degetul peste chipuri. O Kate de unsprezece ani cu brațele în jurul părinților săi, reuniți după șase ani de despărțire. Șase ani de haos și lupte. Șase ani de liniște și pace.

Pe fiecare dintre ei se puteau citi schimbările. Kate nu mai era o fată cu chip rotund, ci o adolescentă pistruiată. Mama ei avea mici riduri, din acelea pe care oamenii le fac din cauza râsului. Iar tatăl ei încă se uita la Alice, privea-i intensă, de parcă s-ar fi temut, dacă și-ar fi luat privirea de pe ea, să nu dispară din nou.

Ceea ce s-a și întâmplat.

— *Trezește-te, Kate. Trebuie să plecăm.*

Sloan se înșelase. Kate își dorise să se întoarcă în V-City, dorise să rămână.

— *Vreau să merg acasă, a șoptit. Vreau să merg acasă, a implorat.*

Mama ei era cea care nu s-a putut obișnui. Mama ei care a târât-o din pat în toiul nopții, cu ochii roșii și rujul întins pe obraz.

— *Șșșșș, trebuie să facem liniște.*

Mama ei care a îndesat-o într-o mașină.

— *Unde mergem?*

Mama ei care a condus pe contrasens.

Mama ei care a condus mașina spre gardul de beton.

Mama ei care a murit cu capul pe volan.

Și, după accident, cel care nu a vrut să o mai privească în ochi a fost *tatăl* ei. Plutea prin somn, se trezea și-l vedea stând în pragul ușii, doar pentru a-și da seama că nici măcar nu era el, ci doar un monstru cu oase negre și ochi roșii și un zâmbet prea ascuțit.

Iar apoi, când a început să se simtă mai bine, tatăl ei a fost cel care a trimis-o de acasă. Cel care i-a îngropat mama, apoi pe ea. Nu în pământ, ci la Fischer. La Dalloway. La Leighton și Pennington și Wild Prior și St. Agnes.

La început s-a rugat și a implorat să plece acasă și să rămână acolo, dar, cu timpul, a încetat. Nu pentru că a încetat să mai vrea asta, ci pentru că a învățat că imploratul nu funcționa pentru Callum Harker. Imploratul era un semn al slăbiciunii. Așa că a învățat să-și îngroape slăbiciunile. Cele care o făceau să fie ca mama ei.

Kate așează poza la loc pe noptiera de lângă pat și își privi palmele. Plămânii o dureau de la fumat, dar mâinile încetaseră a mai tremura, și se gândi la sângele negru ce-i mânjea degetele, dar nu cu groază, ci cu o macabră înverșunare.

Era fiica tatălui ei. Era o Harker.

Și avea să facă orice era necesar pentru a o demonstra.

VERSUL 2

MONSTRUL VEDE, MONSTRUL FACE

1

— Valor, Prosperity, Fortitude, Verity, recită profesorul, un bărbat la vârsta a doua pe nume domnul Brody, ciocănind în cele patru teritorii ale hărții.

Împreună acopereau mai mult de jumătate din hartă, cele șase teritorii rămase umplând pământul de-o parte și de alta.

— Acestea sunt, desigur, cele mai mari patru dintre cele Zece Teritorii, cu populații cuprinse între douăzeci și trei și douăzeci și șase de milioane. Poate să-mi spună cineva care este cel mai mic teritoriu?

Grace, gândi August, scrijelind o hartă brută în caiet, în care notă cele zece teritorii, la fel ca pe tablă.

— Fortune? întrebă o fată, arătând spre colțul din nord-vest.

— Vorbesc despre populație, nu suprafață, deci nu. Fortune are aproape șaptesprezece milioane.

Și mai avea și *munți*. August privi pe fereastră și încercă să-și imagineze ceața albăstrie a crestelor munților în depărtare. Nu putea.

— Charity? ghici un băiat din spatele clasei, arătând cu degetul spre colțul sud-estic, unde oceane se învecinau cu două laturi ale teritoriului.

Munți. Oceane. Tot ce avea Verity erau câmpii, întrerupte pe alocuri de dealuri, care nu erau nimic mai mult decât ondulări pe harta topografică.

— Nouă virgulă trei milioane. Ne apropiem.

— Grace? se avântă o fată din față, arătând spre o suprafață de pe coasta de nord-est.

— *Asta* e corect. Îmi poate spune cineva cât de mulți...

— Șase milioane trei sute cincisprezece mii, la ultimul recensământ, zise Kate fără să ridice mâna.

Stătea la o bancă distanță de el.

Dintre toate orele pe care le-ar fi putut avea împreună, s-au întâlnit la Istorie. August gustă ironia.

— Foarte bine, domnișoară Harker, zise domnul Brody cu un rânjet de mâncător de căcat (un termen pe care August îl învățase de la Harris). Din fericire pentru restul dintre voi, cursul acesta se va ocupa în principal cu ilustrul nostru teritoriu...

August ar fi putut considera situația în care se afla de-a dreptul amuzantă – fiind în aceeași cameră cu fiica dușmanului, învățând despre echilibrul puterii și al politicii din Verity – dacă nu trebuia să-și folosească fiecare gram de energie să-și țină gura, în timp ce profesorul insista pe capitala lor *stimată*, trecând peste orice mențiune despre monștrii care o conduceau pe timp de ziuă, sau despre cei care-i străbăteau noaptea

străzile. Nu era ca și cum s-ar fi așteptat ca ora de curs să fie obiectivă, dar tot era dificil să asculte narațiunea aceea atât de părtinitoare. De fiecare dată când profesorul numea orașul V-City în loc de Orașul de Nord, de parcă partea sudică nu merita menționată, de parcă dincolo de Cusătură nu exista nimic, August simțea o strângere în piept. Oamenii nu aveau cum să fie chiar atât de ușor de amăgit, nu-i așa?

Ora de curs nu era singurul lucru care îl tensionase; auzise de dimineață o conversație între Leo și Henry. Vorbeau – aprins – despre ultimele incidente de la Cusătură. O mână de Corsai descoperiseră o crăpătură și pătrunseseră prin ea, și nimeni nu știa dacă monștrii fuseseră trimiși de Harker sau dacă creaturile de pe acea parte deveneau neliniștite. August se învârtise prin fața biroului pentru a asculta mai bine.

— *Nu contează de ce au venit,* spunea Leo. *Nu contează cine i-a trimis. Fie i-a trimis Harker, caz în care încalcă în mod activ armistițiul, fie s-au răsculat, caz în care Harker a eșuat în a-i controla și armistițiul e anulat.*

— *Am avansat atât de mult,* a zis Henry. *Nu voi trece orașul prin încă un război.*

— *Am făcut o promisiune...,* a zis Leo.

— O amenințare.

— *... că dacă Harker își încalcă legământul, vom avea grijă să-i* demolăm *imperiul.*

— *Astea au fost cuvintele tale, Leo, nu ale mele.*

— *Trebuie să-i amintim de armele de care dispunem.*

— *Oameni vor muri,* l-a contrat Henry.

— *Oameni mor mereu.*

Pe August l-au trecut fiorii la auzul detașării reci din vocea fratelui său.

În fața clasei, domnul Brody mormăia neîncetat:

— ...marcat patruzeci de ani de la dizolvarea guvernului federal – ar trebui să știți asta – ca o consecință a războiului din..., făcu o pauză, așteptând un răspuns.

— Vietnam, anunță un băiat.

— Exact, zise profesorul. Revolte naționale, o economie pusă la încercare și moralul secat au dus la colapsul federal și reconstrucția ulterioară a fostelor State Unite.

Ciocăni în mijlocul hărții.

— Acum, știe cineva să-mi spună câte dintre statele vechi compun acum Verity? Cine?

August continua să hașureze mapa din caiet, numele statelor plutind prin mintea sa: *Kentucky, Missouri, Illinois, Iowa*. Păreau cuvinte fără noimă.

— Și ca urmare a acestor evenimente tumultoase?

August însemnase deja jumătate din hartă când simți o pereche de ochi ațintiți asupra lui și ridică privirea pentru a o surprinde pe Kate cum se uita la foaia din fața lui. Încă nu mâzgălise teritoriile, dar începuse o listă în colțul paginii, în care adunase nume mai potrivite pentru fiecare stat.

Greed, Malice, Gluttony, Violence.

Kate se încruntă ușor. August își ținu respirația. În jurul lor ora continua gălăgioasă, dar pentru el sala se îndepărta, lăsându-i doar pe ei doi în centrul atenției sale.

— ...alipindu-se pentru a forma mai puține state independente, spuse o fată din primele rânduri.

— Bine, zise domnul Brody și se întoarse să scrie răspunsul pe tablă, iar Kate întinse mâna.

August se încordă, întrebându-se ce avea de gând să facă, chiar când ea așeză vârful pixului pe hârtia lui și desenă un al doilea V în fața cuvântului *Verity*. El se încruntă confuz.

Până să se întoarcă profesorul spre clasă, mâinile ei era deja la locul lor, împreunate deasupra băncii sale.

— Și mai ce?

— Statele au început să se guverneze singure, adăugă un băiat.

— Apoi s-au adunat în cele Zece Teritorii.

— Cu puterea concentrată în capitale.

— La fel și oamenii.

De fiecare dată când cineva răspundea, profesorul se întorcea la tablă, și, atunci când o făcea, Kate se apleca și mai adăuga un simbol pe foaia acestuia – o linie în zig-zag, un cerc, două puncte. A durat cam jumătate de oră până ce August să înțeleagă despre ce era vorba, dar apoi, între o mâzgălitură și alta, s-a prins.

Corpul. Gura. Ghearele.

Kate transformase statul Verity într-un monstru.

Se uită la ea și nu se putu abține.

Îi zâmbi.

11

Kate savura fărâma de pauză dintre ore, cele cinci minute acordate de Colton pentru a ajunge de la *A* la *B*. Orele îi păreau obositoare: jumătate dintre profesori se purtau cu ea ca și cum ar avea un pistol încărcat asupra ei, cealaltă jumătate ca și cum ținea o coroană pe cap. În timpul acelei plimbări își avea singurul răgaz, așa că se simți ceva mai mult decât enervată când una dintre fetele cu care avea Istorie o luă de braț în drum spre sala de sport.

— Bună, începu fata cu un glas prea strident pentru zece dimineața. Sunt Rachel.

Kate nu încetini, dar nici nu zise nimic.

— Am auzit ce i-ai făcut lui Charlotte Chapel.

— Nu i-am făcut nimic lui Charlotte.

Încă.

— Hei, mi se pare că e grozav, zise veselă. Târfa aia chiar și-a meritat-o.

Kate oftă.

— Ce vrei?

Zâmbetul fetei urcă la voltaj maxim.

— Vreau să te ajut, zise. Știu că ești nouă pe aici și m-am gândit că nu ți-ar strica o prietenă.

Kate ridică o singură sprânceană. Să fie plăcută de cineva era un moft, nu o necesitate. Se gândea că ar fi putut adopta o tactică diferită, să încerce să se conformeze, să candideze pentru regina balului, să pună bazele unei popularități mai tradiționale, dar toate astea păreau atât de... copilărești. Încă mai putea simți sângele sub unghii. Cum putea cuiva să-i mai pese atât de mult cu cine stătea la masă, când în zona roșie Malchaii își tăiau gâturile? Bine, de aia și locuiau în Orașul de Nord. Pentru asta plăteau părinții lor. Ignoranță.

— Nu vrei să fii prietena mea, Rachel.

Buna dispoziție a fetei se răci cu câteva grade, deveni mai calculată.

— Uite, Katie.

— *Kate*.

— Oricine are nevoie de un aliat. Te poți preface că ești invincibilă, dar sunt dispusă să pariez că ai prefera să fii plăcută.

— Chiar așa? întrebă sec.

Rachel dădu din cap solemn.

— Știm cu toții cine e tatăl tău, dar nu trebuie să fii ca el.

O prinse pe Kate de umeri și o privi direct în ochi, de parcă avea de gând să-i spună

ceva de-o importanță crucială.

— *Nu* ești tatăl tău.

Kate se încordă imperceptibil, apoi izbuti să schițeze un zâmbet mic și crud.

— Pot să-ți spun un secret?

— Sigur, zise Rachel.

Kate se aplecă și-și apropie buzele de urechea fetei.

— Sunt mult mai rea decât el.

Se retrase și-și îngădui un moment pentru a savura expresia lui Rachel înainte de a se îndepărta.

În prima săptămână, la ora de sport, trebuia să meargă la un modul de autoapărare – Kate avea probleme cu interpretarea acestui cuvânt la Colton. Prima – și cea mai mare – problemă era că nu existau arme. Kate nu-și putea imagina pe cineva suficient de prost încât să se plimbe prin V-City fără să poarte măcar un cuțit la el, dar Colton insista asupra unui mediu *sigur* (începea să urască termenul ăsta).

Ar fi putut să chiulească, dar i se părea mai interesant să vadă elevi apărându-se – prost – de atacatori imaginari, așa că se așeză în tribună, cu restul clasei, prefăcându-se că era atentă.

— Cine îmi poate spune de la ce vine B-T-N-V? întrebă unul dintre instructori.

— Bâtânâvî? se oferi o fată ce mesteca gumă.

Câțiva chicotiră. Kate spera ca fata să fi glumit, dar se temea că nu.

— Ăhm, da, tărăgănă profesorul, dar voiam să știu de la ce vin *literele*.

Burtă. Tibie. Nas. Vintre.

Un băiat musculos ridică mâna.

— Burtă, tibie, nas, vintre?

— Foarte bine!

Kate vru să le atragă atenția că Corsaii nu aveau burți, tibii, nas *sau* vintre, și, dacă te apropiai destul de mult pentru a putea lovi un Malchai, cel mai probabil că ți-ar fi smuls capul. Dar păstră observațiile pentru ea și se concentră pe *al doilea* cel mai frustrant lucru la așa-zisul curs de autoapărare, acela că profesorii predau *greșit*.

Mișcările pe care le demonstrau probabil că nu puteau opri nici măcar un om, ca să nu mai vorbim despre un monstru. Execuțiile erau greșite, de parcă nu ar fi vrut să-i învețe pe elevii de la Colton cum să se lupte cu adevărat. Nu era decât un spectacol, totul pentru mascaradă, ceva să-i facă pe copii – sau probabil pe părinți – să se simtă mai în siguranță.

La cinci dintre cele șase școli la care fusese Kate – St. Agnes făcea excepție – se predau cursuri de autoapărare, de vreme ce mulți dintre elevii înmatriculați erau fii și fiice ale unor oameni influenți – ambasadori ai teritoriilor, patroni de companii majore, vechi bogătași și proaspăt îmbogățiți – genul de oameni ai căror copii sunt ținte perfecte. Nimeni nu a avut vreodată curajul să o răpească pe Kate, dar de-a lungul timpului a adunat un întreg arsenal de tehnici defensive – ca, de alfel, și câteva ofensive – care făceau ca actuala reprezentație de impotență să fie și mai enervantă.

Când unul dintre profesori demonstră cum să dezarmeze un atacator, o făcu atât de încet și de neîndemânatic, încât pe Kate o bușii râsul. Nu tare, dar sala de sport era ca o încăpere amplificată și sunetul călători suficient de mult pentru ca un instructor să o poată auzi.

— E ceva de râs? o întrebă, trecând cu privirea peste elevi.

Instructorul nu ar fi avut cum să știe că fusese ea, dacă cei din jurul ei nu se feriră. Kate oftă.

— Nu. Dar execuția dumneavoastră a fost greșită.

— Păi atunci, domnișoară, zise profesorul, arătând spre ea, de ce nu coborâți să ne faceți o demonstrație corectă?

Un murmur străbătu sala. În mod cert, instructorul nu știa cu cine avea de-a face. Unul dintre profesorii mai vechi îi aruncă o privire bărbatului, dar Kate zâmbi și se ridică.

Zece minute mai târziu, Kate stătea în biroul psihologului. Nu pentru că a râs de instructor, ci pentru că i-a rupt clavicula. Nu a *încercat* să-l rănească. Nu prea rău, oricum. Nu era vina ei că bărbatul avea o poziție greșită și o încredere exagerată în propriile abilități.

— Domnișoară Harker, zise psihologul, un bărbat rotunjor pe nume doctor Landry, cu ochelari și chelie avansată. Aici, la Colton, încercăm să oferim educației un cadru *sigur*.

Din nou acel cuvânt.

— Avem o politică de toleranță zero când vine vorba despre violență.

Kate înăbuși un nou puseu de râs. Landry își țugui buzele. Ea tuși, înghiți.

— Era un modul de autoapărare, zise ea. Iar dânsul m-a rugat să particip.

— Ați fost rugată să demonstrați o manevră de autoapărare și în cursul acesteia i-ați fracturat *în mod accidental* clavicula instructorului?

— Corect.

Landry oftă.

— V-am citit dosarul, domnișoară Harker. Nu e un incident izolat.

Kate se lăsă pe spate, aproape așteptând ca el să înșire lista delictelor, așa cum văzuse în filme, dar bărbatul nu o făcu. În schimb își dădu jos ochelarii și începu să-i curețe.

— De unde credeți că vine agresivitatea asta? o întrebă.

Kate îi întâlni privirea.

— E o glumă?

Dar Landy nu părea a fi genul glumeț. Ba din contră, părea dureros de sincer. Deschise sertarul și îi întinse peste masă un flacon cu pilule mici și albe. Kate nu se întinse după ele.

— Pentru ce sunt astea?

— Anxietate.

Kate se îndreptă de spate, asigurându-se că umerii îi erau drepți, expresia chipului

plată.

— Nu sufăr de anxietate, zise rigid.

Landry o privi cu încărcătură stranie.

— Domnișoară Harker, bateți din degete pe genunchi de când v-ați așezat.

Kate își presă palmele de pulpe.

— Sunteți încordată. Irascibilă. Defensivă. Inten-ționat distantă.

Kate îi oferi un zâmbet foarte rece.

— Trăiesc într-o lume în care umbrele au dinți. Nu e un mediu deosebit de relaxant.

— Știu cine este tatăl dumneavoastră...

— Toată lumea știe.

— ...și am citit despre mama dumneavoastră. Despre accident.

Chipul mamei îi apăru prin fața ochilor, iluminat de mașina ce se apropia, acei ochi castanii largi, scârțâitul cauciucurilor, scrâșnitul metalului – Kate își înfipse unghiile în pantaloni și se opuse impulsului de a-l lăsa să-i vorbească în urechea bolnavă.

— Și?

— Și știu că trebuie să fie greu. Să treci prin suferința unei asemenea pierderi. Alienarea ulterioară. Iar acum asta: o școală nouă, un nou început, dar și ceea ce trebuie să fie și un nivel sporit de stres.

Făcu semn către pilule.

— Nu trebuie să le folosiți. Dar luați-le cu dumneavoastră. Sunt mai puțin dăunătoare decât țigările și, nu aveți de unde să știți, poate chiar vă pot ajuta.

Kate se gândi la flacon. Oare câți dintre elevi erau pe asemenea pastile? Oare câți locuitori ai Orașului de Nord? Oare calmul indus medical îi oprea de la a aținta flăcările violenței? Îi ajuta să se prefacă că lumea era *sigură*? Îi ținea uniți? Îi ajuta să doarmă?

Kate se încruntă, dar se întinse către pastile. Se îndoia că ceva ar fi putut-o ajuta, dar dacă gestul acesta avea să-l ia pe bunul domn doctor Landry de pe capul ei și să sprijine ca incidentul să nu apară în condica școlară (și, deci, pe radarul tatălui ei), merita.

— Sunt liberă să plec? întrebă.

Landry încuviință și Kate scăpă de sub privirile sale, ieșind pe holul gol.

Vărsă o pastilă albă în palmă. Se uită la pilulă, ezitând.

Unde ești? se întrebă.

Departe. Întreagă. Sănătoasă. Fericită. Zeci de diferite Kate cu zeci de diferite vieți, dar ea nu trăia niciuna dintre ele. Ea trebuia să fie aici. Trebuia să fie puternică. Iar dacă doctorul Landry îi vedea conturul destrămându-se, cu siguranță o vedea și tatăl ei.

Kate înghiți tableta, fără apă.

Se uită în jur la holul gol. Era prea târziu pentru a se întoarce la ore. Prea devreme pentru a merge oriunde altundeva. Prin ușile din apropiere vedea băncile de afară, înmuiate în soare, invitând-o. Băgă pastilele în buzunar și ieși să ia o gură de aer.

III

August o auzi apropiindu-se.

Oamenii sunt compuși din fragmente – de aspect și de miros, desigur, dar și de sunet. Tot ce ținea de Emily Flynn era în crescendo. Tot ce ținea de Henry era fluid. Pașii lui Leo erau ritmici ca pulsul. Părul Ilsei flutura asemenea foielii între pături.

Iar Kate? Asemenea unghiilor vopsite, în răpăit de ritm constant.

August tocmai se sprijinea de metalul cald al băncilor, bărbia ridicată spre soare, când ea se așeză pe rândul din spatele lui. Banca se zgudui sub greutatea bruscă, și, chiar dacă nu ar fi scos vreun sunet, August tot și-ar fi dat seama că era ea. Avea un fel al ei propriu de a ocupa spațiile. Îi putea simți apăsarea blândă a privirii, dar își păstră ochii închiși. O briză ușoară își plimba degete prin părul lui, și-și îngădui un zâmbet, unul mic, aproape firesc. O umbră trecu prin strălucirea alb-roșiatică a soarelui, și ochii i se deschiseră și iat-o – uitându-se în jos la el. Din unghiul acela, trăsăturile ei aveau o anumită moliciune, ochii o calitate distantă, ca nori îngrămădindu-se pe un cer de-un albastru înțepător.

— Bună, zise el.

— Bună, zise și ea, apoi continuă absentă: Unde ai fost?

El miji ochii.

— Poftim?

Dar Kate deja scutura din cap, muchiile trăsăturilor ascuțindu-se.

— Nimic.

August se ridică, întorcându-se încet spre ea.

— Spune-mi..., zise, regretând cuvintele chiar în clipa în care le rostise.

Îi vedea privirea pierdută, răspunsul urcându-i până pe buze.

— Sau nu, adăugă el grăbit. Nu trebuie să-mi spui, dacă nu vrei.

Kate clipi, privirea adunându-se din nou într-un singur punct. Dar apoi zise:

— E doar un joc pe care-l joc uneori. Când vreau să fiu în altă parte.

— Cum ar fi?

O cută mică i se ivi între sprâncene.

— Nu știu. Dar vrei să-mi zici că, dacă ai putea să fii oriunde acum, ai fi aici pe băncile de la Colton?

August zâmbi.

— E destul de simpatic aici.

Arătă spre câmp și spre linia îndepărtată a copacilor.

— Și, desigur, mai e și priveliștea.

Ea își dădu ochii peste cap. De aproape erau albaștri. Nu albastru deschis ca cerul, ci închis, aceeași nuanță ca tricoul ei de la Colton. Avea părul împletit după un umăr și August văzu din nou cicatricea în formă de lacrimă din colțul ochiului ei, linia argintie ce trasa o dungă de la scalp la maxilar. Se întrebă oare câți oameni se puteau apropia de ea suficient pentru a observa. Apoi, înainte să o întrebe, Kate se lăsă pe spate, întinzându-și picioarele pe bănci.

— N-ar trebui să fii la ore? întrebă ea.

— Am liber la sala de studiu, zise el, deși, în mod evident, nu era nici acolo. Dar tu?

— Sport, răspunse, dar am fost dată afară pentru *purtare neglijentă*.

August ridică ambele sprâncene, așa cum văzuse la Colin când mima mirarea.

— Știai că te învață autoapărare aici? continuă ea. E o glumă. Adică, tactici B-T-N-V, pe bune? Din câte știu, un șut în vintre nu oprește un Corsai care vrea să te rupă în bucăți.

— Așa e, zise el, odihnindu-și coturile pe banca din spatele lui. Dar mai sunt și mulți oameni răi pe lume.

Ca tatăl tău.

— Și, ai fost dată afară că i-ai răspuns profului?

— Și mai tare, zise ea, plimbându-și o mână prin părul nisipiu. M-au dat afară pentru că i-am rupt clavicula.

Ceva ca un râs ușor, fără suflu, scăpă gâtului lui August. Sunetul îl luă prin surprindere.

— Conform psihologului, continuă Kate, am o problemă cu violența.

— N-are toată lumea?

Niciunul dintre ei nu menționă harta mâzgălită sau monstrul desenat peste Verity, și, la scurt timp după, o liniște blândă se lăsă peste bănci, întreruptă doar de unghiile lui Kate, pe care le ciocănea într-un ritm lent și constant pe banca de fier. Nu așa trebuia să se simtă, se gândi August. Stătea la un metru de fiica unui tiran însângerat, urmașa Orașului de Nord. Ar fi trebuit să se simtă dezgustat, îngrețoșat. Cel puțin neliniștit. Dar nu.

Nu era sigur *cum* se simțea. Frecvență. Consonanță. Două corzi lovite împreună.

Nu o alunga, îi zicea o voce, în timp ce o alta îl avertiza: *Nu te apropia prea mult*. Cum se aștepta să le facă pe ambele?

— Și, Freddie, zise ea, ridicându-se, ce te aduce la Colton?

— Am făcut școala acasă, răspunse, apoi încercă să găsească cuvinte care să nu sune a minciuni. Cred că ai mei au crezut că... că a sosit timpul să mai socializez.

— Ha! Și totuși, de fiecare dată când te văd, ești singur.

August dădu din umeri.

— Cred că nu sunt o persoană prea sociabilă. Tu?

Ochii ei se căscară a falsă mirare.

— N-ai auzit? Am dat foc unei școli. Sau m-am drogat. Sau m-am culcat cu un prof. Sau am omorât un puști. Chiar depinde pe cine întrebi.

— E vreuna dintre variante adevărată?

— Am dat foc unei școli, zise ea. De fapt, unei părți ale unei școli. O capelă. Dar n-a fost nimic personal. Nu voiam decât să mă întorc acasă.

August se încruntă.

— Ai ieșit din V-City.

Nu era o reușită minoră, cu acele orașe învecinate închise și Pustia între ele.

— De ce să vrei să te întorci?

Kate nu răspunse imediat. Ceea ce era straniu – în majoritatea timpului nu putea *opri* oamenii din a vorbi –, dar ea își lăsă capul pe spate și se uită la cer. Era o zi fără nori, iar pentru o secundă păruse pierdută, de parcă s-ar fi așteptat să vadă ceva acolo sus, ceva ce nu i se mai arătă.

— E tot ce mi-a mai rămas.

Cuvintele ieșiră ușor, ca o confesiune, dar nu părea să fi observat. Privirea îi alunecă înapoi pe pământ.

— Sunt adevărate?

August privi în jos și observă că mânecile i se ridicaseră destul cât să-i dezvelească rândul de jos al răbojului. Patru sute și nouăsprezece.

— Da, zise cu adevărul pe buze încă înainte de a se gândi să-l oprească.

— Ce semnifică?

De data asta August se abținu și-și plimbă un deget peste cele mai vechi dungi.

— Câte unul... pentru fiecare zi supraviețuită fără să calc strâmb.

Ochii întunecați ai lui Kate se căscară a mirare sinceră, de data asta.

— Nu-mi pari un dependent.

— Păi, zise el îngândurat, ție nu ți-am părut nici ca un Freddie.

Ea zâmbi.

— Și, care ți-e otrava?

El oftă dramatic și lăsă adevărul să se rostogolească pe buze.

— Viața.

— Ah, zise ea cu jale. Asta te omoară.

— Nu la fel de repede ca țigările.

— Touché, zise ea, dar...

Fu întreruptă de un țipăt. August se încordă, iar Kate își duse mâinile direct la ghiozdan, dar nu fusese decât un elev de pe teren punând piedică prietenei sale. Fata chicoti din nou, strălucitoare în fuga ei.

August oftă grav. Nu avea să priceapă niciodată de ce oamenii țipau la distracție.

— Ești ok? întrebă Kate, iar August își dădu seama că strângea marginea băncii în pumni, nodurile degetelor albite.

Focuri de armă pocneau ca fundal în adâncurile minții sale. Își eliberă degetele.

— Mda. Nu sunt un fan al zgomotelor puternice.

Ea își strâmbă buzele, îi aruncă o privire ce părea a spune *ce drăguț*, apoi arătă spre cutia de la picioarele lui.

— Vioară?

August privi în jos și încuviință din cap. Furișase de dimineață instrumentul din complex, ieșind înainte ca Leo să-l poată opri. Îl mâncau degetele să cânte din nou. Mersese la sala de repetiții pentru a afla că un card de identitate nu era chiar tot ce îi trebuia pentru a folosi camera. Intrase pe jumătate, când o fată și-a dres glasul în spatele lui.

— Scuze, a zis, dar sala e a mea.

August nu pricepea.

— A ta?

Ea arătă spre un tabel de pe perete. Era o listă de înscrieri.

— Timpul meu, i-a explicat ea.

August s-a întristat. A ținut ușa deschisă și a lăsat-o să treacă, apoi a examinat lista cu nume și ore. Era miercuri și sala era închiriată complet până vineri după-masă. August nu avea voie să stea după ore – Henry insistase, dorindu-l dincolo de Cusătură înainte de închiderea porților, chiar dacă *nu* se folosea de ele pentru a se întoarce –, dar, într-o clipă rară de sfidare, s-a înscris pe listă.

— Mereu mi-a plăcut muzica, zise Kate, ciupindu-și oja metalică de pe unghii.

August așteptă să continue, dar clopoțelul sună, iar ea își scutură capul, aranjându-și părul peste ochi.

— Te pricepi?

— Da, zise el fără ezitare.

— O să-mi cânți?

August dădu din cap că nu, iar expresia ei îi dădea limpede de înțeles că nu era obișnuită cu refuzuri.

— Emoții? întrebă. Hai.

Se uită la el printre șuvițele blonde, așteptând, dar el nu avea cum să-i spună că le cânta doar păcătoșilor. Înghiți în sec și se strădui să găsească o minciună tangențială adevărului.

— Hai, insistă ea. Promit să nu...

— Freddie! strigă cineva, iar August se întoarse și-l văzu pe Colin făcându-i cu mâna spre cantină.

Se ridică bucuros.

— Ar fi mai bine să plec, zise el, ridicându-și cutia cât mai firesc cu putință.

— O să te fac eu să-mi cânți, zise ea în timp ce el cobora scările de metal. Într-un fel sau altul.

August tăcu. Nu îndrăzni să privească în urmă în timp ce alerga spre Colin, care îl privea sec. Când ajunse pe trotuar, băiatul îl pipăi.

— Trăiește! anunță cu șoc prefăcut în glas.

August îi dădu cu tifla, iar Colin rămase ușor în urmă.

— Nu, pe bune, Freddie, zise aruncând o privire înapoi spre bănci – spre Kate. Vrei să mori? Pentru că sunt destul de sigur că există căi mai rapide și mai puțin dureroase...

IIII

Kate reuși să supraviețuiască restul zilei fără a răni pe cineva, ceea ce era mare lucru. Nu știa dacă fusese noroc, șansă sau, poate, Freddie. Deși îl șicanase, existase un moment acolo, pe bănci, în care răspunsul la întrebarea *Unde ești?* chiar fusese *Aici*. Nu știa precis de ce, știa doar că – pentru prima dată după multă vreme, stând în acea liniște stranie, dar confortabilă – se simțise ca și cum chiar era ea însăși. Nu Kate cea care rânjea la zvonuri, sau cea care ținea un cuțit la gâtul unei fete sau care înfigea un levier în inima unui monstru.

Kate care fusese *înainte*. Versiunea aceea a ei care făcea glume în loc de amenințări. Cea care nu zâmbea fals.

Dar asta nu era lumea potrivită pentru Kate.

Aruncă geanta pe pat, iar flaconul doctorului Landry se rostogoli din ea.

Poate că pastilele îi rotunjiseră colțurile. Poate... Dar tot era ceva cu Freddie. Ceva... dezarmant, infecțios, familiar. Într-un auditoriu plin de priviri, a lui fusese cea pe care o simțise. Într-o clasă plină cu elevi mincinoși, el scrijelise adevărul pe marginea unui caiet. Într-o școală ce se agăța de iluzia siguranței, el nu se ferea să vorbească despre violență. El nu aparținea lor, așa cum nici *ea* nu o făcea, iar această alienare împărtășită o determina să creadă că-l cunoștea.

Dar *nu* îl cunoștea.

Încă nu.

Se așeză la birou, deschise computerul și intră pe pagina de internet a Academiei Colton.

Cine ești, domnule Gallagher? se întrebă cu voce tare, accesând fișierul elevilor și căutând printre profiluri până îl găsi pe cel dorit. Apăsă pe pagina lui Frederick Gallagher. Pe partea stângă erau listate informațiile –înălțime, vârstă, adresă etc. –, dar fotografia din partea dreaptă era ciudată. Lui Kate îi făcuseră șase fotografii, câte una pentru fiecare școală, și mereu insistaseră în a sta drept și centrat, cu privirea înainte, zâmbet larg. Dar băiatul de pe ecran nici măcar nu se uita la ea.

Îți ținea capul în lateral, privirea în jos, marginile obturate, iar gura deschisă de parcă ar fi fost prins în miezul respirației și al mișcării. Dacă nu ar fi zărit urma mică a unui rând de tatuaje în dreptul manșetei, nu ar fi putut fi sigură că era el.

De ce nu refăcuseră poza cei de la oficiu?

Era ceva enervant în poza aceea mișcată, iar Kate se descoperi tânjind după o fotografie mai bună. După luxul de a se uita la cineva fără ca acel cineva să se uite la ea. Deschise o nouă fereastră în motorul de căutare de pe partiția orașului, intră pe un site

de socializare pe care îl foloseau toți elevii și îi căută numele.

Două rezultate apărură pentru zona orașului V-City, dar niciunul dintre ele nu avea de-a face cu Freddie pe care îl cunoscuse. Ceea ce era ciudat, deși Freddie menționase că făcuse școala acasă. Poate că nu se înscrisese niciodată pe site. Deschise o a treia fereastră și îi scrise numele în motorul de căutare. Ateriză pe vreo șase rezultate – un mecanic, un bancher, un sinucigaș, un farmacist, dar nicio potrivire cu Freddie *al ei*.

Kate se lăsă pe spătar și-și ciocăni dinții cu o unghie metalică.

În ziua de astăzi *oricine* lasă o urmă digitală. Toată ziua, în fiecare zi, la Colton oamenii făceau poze, înregistrând orice moment cotidian de parcă ar fi meritat să fie păstrat, menținut în memorie. El unde era?

Ceva îi străfulgeră mintea. Poate că era paranoică, căutând un răspuns complicat când cel mai simplu – că era acel gen de adolescent rar, care prefera să stea retras – era cel adevărat.

Probabil. Dar totul se simțea ca o mâncărime, iar ea tocmai acum începuse să se scarpine...

Partiția publică nu era singurul loc pe care erau salvate informații, nu în Orașul de Nord. Se logă pe partiția privată a tatălui ei și apăsă pe arhiva intitulată *om*. Ecranul se umplu cu mii de icoane, fiecare cu un nume și o dată. Freddie nu era precum ceilalți copii de la Colton și poate că ea nu fusese singura care observase. Îi scrise numele în căsuța de căutare, aproape sperând să-i apară numele legat de vreo etichetă a unui incident, chiar și numai a unei anomalii, dar – nimic.

Se întoarse exasperată pe site-ul școlii și cântări din nou fotografia din priviri, holbându-se la ea pentru câteva minute lungi, de parcă l-ar fi putut învia, completând arcul mișcării, întâlnindu-i ochii. Când nu se întâmplă, Kate îi cercetă profilul, își notă adresa și se ridică.

Mai era un loc în care încă nu căutase.

— Hei? strigă în timp ce traversa apartamentul.

Niciun răspuns. Făcu o tură rapidă prin spațiul deschis. Nicio urmă de Sloan sau de Harker. Ușa biroului tatălui ei era încuiată, dar, când își lipi de lemn urechea sănătoasă, nu auzi huruitul sistemului de izolație fonică pe care Harker îl activa de fiecare dată când era înăuntru. Introduse codul – instalase o cameră în a doua zi, ghicise mișcarea degetelor tatălui ei – și, o secundă mai târziu, ușa se deschise.

Luminile se aprinseră automat.

Biroul lui Callum Harker era masiv și straniu de clasic, cu un birou lat, întunecat, un perete cu rafturi de cărți și un rând de ferestre ce dădeau spre oraș. Merse la rafturi și își plimbă mâna peste cărțile mari și negre de pe perete. Condici.

Harker era un om precaut; păstra copii ale informațiilor legate de cetățenii săi atât în format fizic, cât și digital. Computerul era blocat – Kate nu reușise să spargă codul de acces –, dar partea bună a cărților e faptul că oricine le poate deschide. Condicile erau rânduite alfabetic și transcrise anual. Când, în cursul unui an, oamenii pierdeau protecția lui Harker, numele lor erau tăiate. Dacă *câștigau* protecția acestuia, numele

lor erau adăugate la finalul volumelor.

Kate scoase condica pentru litera G și o deschise pe masă, apoi frunzări până găsi numele: Gallagher.

Erau unsprezece Gallaghar sub protecția lui Harker în Orașul de Nord, și până și o Paris Gallagher a cărei adresă corespundea celei de pe profilul lui Freddie, însă nu exista nicio mențiune despre Freddie. Dar Kate *văzuse* pandantivul din jurul gâtului său. Se întoarse la finalul condicii, sperând să-i găsească numele printre cele adăugate.

Nu era acolo.

— Unde ești? șopti, chiar înainte ca cineva să-și dreagă vocea.

Ridică privirea. Tatăl ei stătea în prag, ștergându-și mâinile pe un pătrat negru de mătase.

— Ce faci, Katherine?

Aerul se blocase în plămânii lui Kate. Îl împinse cu forță, sperând să poată mima un oftat exasperat.

— Caut un nume, zise, sprijinindu-se de birou, ca și cum ar fi avut tot dreptul de a fi acolo. E o fată la școală care mă înnebunește. Are o medalie și speram să fie furată sau expirată, dar, iată, zise, închizând condica, încă mai e sub protecția ta.

Ochii întunecați ai lui Harker zăboveau. Ea încercă să ignore sângele uscat de pe manșetele lui.

— Scuze, adăugă, ar fi trebuit să aștept să te întorci acasă, dar nu știam când vei veni.

— Nu cred că am lăsat ușa descuiată.

— Nu ai lăsat-o, zise Kate cu răceală, împingându-se în birou și plecând.

Răsuflă ușurată că nu o urmă.

Înapoi în camera ei, se trânti pe scaun; profilul de elev al lui Freddie era încă pe ecran. Avea chiar mai puțină noimă acum, o poză mișcată lângă un nume care, conform registrelor tatălui ei, nu exista. Să folosească oare un pseudonim? Dar *de ce*?

Singurii oameni care se ascund sunt cei care au ceva de ascuns.

Deci Frederick Gallagher ce avea de ascuns?

August detesta sângele – detesta aspectul, detesta mirosul, detesta consistența groasă, lipicioasă –, ceea ce era păcat, de vreme ce – acum – era *acoperit* cu el.

Nu era al lui, desigur.

Era al lui Phillip. Membrul BIF cu zâmbetul cald și cu freza periuță, cel care îl trata pe August ca pe un prieten și îi arunca priviri lui Harris de fiecare dată când acesta folosea cuvântul *monstru*.

— Ține-l nemișcat, ordonă Henry. Trebuie să curăț rana.

Umărul lui Phillip fusese smuls din încheietură. Vizibil. Echipamentul său BIF fusese făcut ferfeniță, iar August ar fi putut întinde mâna și pipăi urmele ghearelor Corsaiului – sau urmele colților? Întotdeauna era greu de spus; doar dacă Phillip nu s-ar fi zvârcolit atât de tare pe masa de metal.

August era în bucătărie, făcându-și temele, iar Allegro se juca cu șireturile sale când au primit apelul. Încă un atac. Dar acesta nu era la Cusătură. Și nu era aleatoriu. Fusese o ambuscadă. Monștrii lui Harker știau cu exactitate unde urma să patruleze brigada lui Flynn – și când. Cineva le *spusese*. Iar acum patru membri BIF erau morți, iar Phillip părea hotărât să se stingă și el într-o explozie de obscenități și sânge.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ține-l *nemișcat*!

Leo și August îl țintuiau pe Phillip, în timp ce Henry avansa cu mișcări atente, dar decisive, prin rană. Harris, partenerul său, stătea deoparte, cu sânge pe față, amorțit de șoc, în timp ce Emily cosea o rană pe bicepsul său. Nu avea grația chirurgicală a lui Henry, dar mâinile îi erau la fel de sigure.

Henry umplu o siringă cu morfină și înfipse acul în brațul întreg al lui Phillip. Înjurăturile acestuia încetară și capul îi căzu pe o parte, durerea și tensiunea scurgându-se în sfârșit din el.

— Așa nu se mai poate, Henry, zise Leo, mânjit pe bărbie cu sângele lui Phillip. Am suportat destule jigniri. E timpul să...

— *Nu acum*! se răsti Henry în timp ce-și trăgea peste mâini un set de mănuși chirurgicale.

Se puse pe treabă. August se uită în jos la epava umărului lui Phillip, balta grețoasă de sânge întinzându-se pe masa de metal, și i se făcu rău. Sub strălucirea luminilor, Phillip părea dintr-o dată tânăr, delicat. Oamenii erau prea fragili pentru o asemenea luptă, dar Sunaii erau prea puțini pentru a se descurca singuri, și, chiar dacă trei dintre ei ar fi *putut* să pornească un război împotriva miilor, Malchaii și Corsaii nu erau destul de proști să se apropie, alegându-și în schimb o pradă pe care o puteau prinde și ucide.

Așa că Sunaii se concentrau pe a ataca păcătoși cu scopul de a stârpi evoluția violenței, iar uciderea monștrilor cădea pe umerii oamenilor, iar oamenii cădeau – invariabil – în brațele lor. Un ciclu de văitări și lovituri, oribile începuturi și sângeroase finaluri.

August își plimbă privirea peste urmele ghearelor. Neglijent. Brutal. Asta chiar fusese munca unui *monstru*. Mirosul lipicios al Corsaiului – aer fetid, fum stătut și moarte, întotdeauna moarte – încă atârna de carnea smulsă și îi întorcea stomacul pe dos. Leo avea dreptate. August nu era *deloc* ca acea creatură care făcuse așa ceva. Nu putea fi.

— August, zise Henry un minut mai târziu. Poți să-i dai drumul acum.

Se uită în jos și observă că încă mai apăsa corpul moale al lui Phillip. Mâinile i se desprinseră și merse să le spele într-o chiuvetă din apropiere cât timp Henry lucra mai departe.

Sângele se scurse în chiuvetă, iar August privi în altă parte, încercând să găsească ceva – orice – pe care să se concentreze, dar sângele era peste tot, pe pereți, pe tejghea, pe podea, o dâră ducând prin uși până la lifturile de oțel având numărul 19.

Etajul al nouăsprezecelea al complexului lui Flynn fusese poreclit Morga de cei mai morbizi dintre membrii BIF. Deși era al doilea cel mai înalt etaj al clădirii, chiar sub apartamentul lui Flynn, nu exista nicio priveliște în afară. Ferestrele fuseseră zidite, mobila îndepărtată în favoarea unui spațiu steril. Etajul al nouăsprezecelea găzduia două lucruri esențiale: o cameră pentru interogări private (restul fiind în nivelurile subterane, lângă celule) și o sală medicală de urgențe.

— Unde e? întrebă Henry, ridicând privirea de pe ruina umărului lui Phillip.

Se referea la trădător. Omul care vânduse informația lui Harker. Era un văr al cuiva din BIF și, după ce i-a trădat, a încercat să evadeze peste Cusătură și să caute un soi de sanctuar în Orașul de Nord. Dar Harker nu păstra șobolani, așa că l-a aruncat înapoi. O brigadă l-a vânat și l-a recuperat, dar nu înainte ca acesta să vâre două gloanțe în căpitanul grupului. După două minute alături de Leo, a mărturisit totul.

Leo stătea în fața unei oglinzi, ștergându-și petele de sânge de pe față. Ochii săi negri căzură pe cicatricea ce secționa sprânceana și se uită în altă parte, așa cum făcuse August la văzul sângelui, de parcă ceea ce vedea îl dezgusta.

— Celula A, răspunse Harris sec, orice urmă a umorului băiețesc scursă din el – smulsă din el.

— E vinovat, adăugă plat Leo, și cu toții știau la ce se referea.

Un suflet roșu. Un seceriș.

— Bine, Henry dădu din cap spre soția lui. Du-te și adu-o pe Ilsa.

Bărbatul din Celula A arăta zguduit.

Avea nasul spart, brațele îi erau legate la spate și era culcat pe-o parte, pieptul smucindu-se dureros. August stătea nemișcat și se uita la el, încercând să priceapă ce îi determina pe oameni să se frângă în halul acesta. Nu într-un fel fizic – corpurile umane erau fragile –, ci în inimă și-n suflet; ce îi făcea să sară, să cadă, chiar și atunci când știau că nu există pământ sub ei.

Simți o briză și căldura moale a mâinii Ilsei în pumnul său în timp ce se uita prin plexiglasul din ușa celulei.

— Simți? întrebă ea cu tristețe. Are sufletul atât de greu... Cine știe cât îl va mai ține podeaua?...

Mâna îi alunecă, iar Ilsa intră desculță în celulă. August închise ușa în urma ei, dar nu plecă. Rar putea vedea un alt Sunai secerând o viață. Iar Ilsa avea un fel doar al ei de a face totul să arate frumos. Chiar și moartea.

Auzi pași în spatele lui, grei și egali. Leo.

— Henry e un prost că nu o lasă să iasă.

August se încruntă.

— Pe cine? Pe Ilsa?

Leo ridică o mână și se sprijini de ușă.

— Sora noastră, îngerul morții. Știi ce e ea? Ce poate *face*?

— Îmi pot închipui, zise August sec.

— Nu, nu poți, frățioare.

În celulă, Ilsa îngenunche lângă trădător.

— Henry te-ar ține în beznă, dar eu cred că meriți să știi ce e Ilsa, ce ai putea fi și tu, poate, dacă ți-ai îngădui.

— Despre ce vorbești, Leo?

— Sora noastră are două jumătăți, zise el, care nu se întâlnesc niciodată.

Suna ca o ghicitoare, dar Leo nu era genul care să vorbească în dodii.

— Ce...

— Știi câte stele are?

August dădu din cap că nu. Leo își întinse și-și depărtă degetele.

— Două mii o sută șaizeci și doi.

August începu să calculeze, apoi se opri. Șase ani. Șase ani de când Ilsa se întunecase. Șase ani de când *ceva* pusese capăt luptelor teritoriale.

August pricepu și Leo pesemne că observase. Desenă un cerc cu degetul arătător.

— Cine crezi că a dat naștere Ținutului Sterp, frățioare?

Dincolo de ușă, trădătorul mărturisea tot, în șoapte frânte. Ilsa îi luă chipul în palme și îl ghidă pe bărbat pe podeaua de beton. După care se așeză pe-o parte, mângâindu-i părul.

Undeva în oraș era un loc în care nimic nu creștea.

— Nu se poate, șopti August.

Ultima dată când s-a întunecat August, a luat cu el o cameră plină de oameni. Ilsa să poată nivela un întreg cartier?... Să lase o cicatrice pe suprafața pământului? Dacă era adevărat, nu era de mirare că Henry nu voia ca armistițiul să se dizolve. BIF credea că Flynn avea o bombă.

Și avea dreptate.

Dincoace de ochi, pe interior, August văzu întinderea de pământ pârlit din mijlocul orașului. A vrut ea... A vrut ea să facă așa ceva? Sigur că nu – nici el nu a vrut să facă rău

nimănui în acea zi –, dar lucrurile se pierdeau în întuneric. Când Sunai se întunecă, vieți pier. Nu existau reguli, nici limite: vinovații și inocenții, monștrii și oamenii – cu toții mureau.

O *exterminare*, așa o numea Leo.

Oare câți muriseră în acea zi în piață? Câte vieți nevinovate pierdute printre cele ale vinovaților? Nu se va mai ajunge la asta. Nu se putea. Trebuia să existe o altă soluție.

— Izolarea ei face parte din armistițiu, continuă Leo. Dar memoriile sunt scurte și se pare că jumătatea noastră nordică are nevoie să i se amintească.

Pe August îl înfiora felul în care Leo vorbea despre ea.

— Leo, nu e o *unealtă*.

Fratele său se uită la el cu acei ochi negri, terifianți, suprafețele lor prea plate, prea netede.

— Toți suntem unelte, August.

În celulă, Ilsa începu să fredoneze. Sunetul abia ajungea la el, un sunet înfundat care totuși trimitea un tremur prin oasele sale. Spre deosebire de August, care se baza pe vioară, sau Leo, care putea să facă muzică aproape din orice, instrumentul Ilsei era vocea.

August privea, o foame surdă rostogolindu-se prin el în timp ce lumina roșie se ridica la suprafața pielii omului și contamina pielea Ilsei, ca o îmbujorare. Tocmai ce mâncase, și tot îl durea constanta sa necesitate, un gol de care se temea că va dispărea doar *odată* cu el.

Tendoane gemene de fum se ridicară din ochii scobiți ai omului în timp ce ultima frântură a vieții sale scăpa din el. Cadavrul se stinse.

— Într-o zi, vei vedea, zise Leo calm. Vocea adevărată a surorii noastre este un lucru superb și teribil.

În spatele plexiglasului și al oțelului, Ilsa își plimba palma pe părul bărbatului, ca o mamă ce-și culca pruncul.

Lui August i se făcu rău. Se retrase, se întoarse și își reconstitui pașii spre aripa medicală, de unde Harris nu se mișcase și unde Henry încă mai muncea la umărul lui Phillip, iar Phillip părea la jumătatea drumului spre moarte. Dintr-o dată, August se simți insuportabil de *obosit*.

Aproape că întrebă dacă era adevărat tot ce auzise despre Ilsa, dar deja știa.

În schimb spuse:

— Trebuie să facem ceva.

Henry ridică extenuat privirea de pe masă.

— Nu și tu.

— Ceva să *împiedicăm* ruperea armistițiului, zise August. Ceva care să împiedice un nou război.

Henry își frecă fața cu antebrațul, dar nu zise nimic. Nici Harris nu zicea nimic. Leo, acum stând în pragul ușii, tăcea.

— Tată...

— August.

Emily așează o mână pe umărul său, iar August își dădu seama că tremura. Când vorbi, femeia o făcu pe o voce joasă și netedă:

— E târziu, zise, ștergându-i o pată de sânge de pe obraz. Mai bine ai merge în cameră. Totuși, adăugă, mâine ai ore.

Un sunet strangulat încerca să i se târască pe gât în sus.

Vru să râdă în fața absurdității vieții, cu toate farsele sale. Vru să-și ridice vioara și să cânte, să cânte și să cânte până ce toată foamea dispărea din el, până ce nu se mai simțea ca un monstru. Vru să strige, dar apoi se gândi la vocea surorii sale transformând orașul în cenușă și își mușcă limba până ce durerea îi umplu gura în locul sângelui.

— Hai, mergi, îl îndemnă Emily, împingându-l spre lift.

Și merse, ieșind pe ușă, urmărind dâra de sânge ca pe firimituri de pâine.

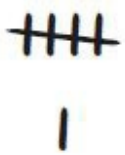

— Noapte grea? întrebă Kate săltându-se pe bănci.

Freddie era aplecat asupra unei cărți, dar Kate îi observase umbrele de sub ochi, tensiunea din maxilar. El nu ridică privirea.

— E atât de evident?

Lăsă să-i cadă geanta.

— Arăți ca dracu'.

— Păi, mulțumesc, zise sec, trecându-și o mână prin părul încă umed.

Își păstră ochii pe carte, dar nu dădu pagina.

Întrebări pluteau prin mintea ei, fiecare încercând să iasă la suprafață, dar Kate le păstră scufundate. Începu să bată ritmul cu degetele în bancă, dar apoi își aminti de observațiile doctorului Landry și se forță să se oprească. Se gândi să menționeze vioara, însă nu o avea la el azi. Încercă să vadă ce citea, sau ce se prefăcea că citea, dar cuvintele erau prea mici, așa că rămase acolo, încercând să recreeze sentimentul pe care îl avusese în urmă cu o zi, liniștea confortabilă pe care o împărtășiseră. Totuși, Kate nu putu sta nemișcată. Își scoase exasperată căștile și era aproape să și le înfigă în ureche, când Freddie vorbi:

— Ce ai făcut? o întrebă, dând pagina.

Kate se încordă o clipă, fericită că el nu putuse observa.

— La ce te referi?

În cele din urmă, așeză cartea deoparte. Platon. Ce băiat din clasa a unsprezecea citește filosofie de plăcere?

— Ca să te dea din nou afară de la sport?

— Ah, zise, atingându-și abdomenul. Am o durere de burtă groaznică.

În ochii săi gri sclipea acum buna dispoziție.

— Chiar așa?

— Mda, sper că nu mă îmbolnăvesc, zise, întinzându-se pe bănci, cu un rânjet. Dar știi ce se zice.

— Ce se zice?

— Aerul curat e cel mai bun medicament.

Expresia lui nu era chiar un zâmbet, dar era suficient de blândă. Ea își împinse părul pe după ureche și îi simți privirea urcându-i direct pe cicatrice. Nu era prima dată când observase, dar era prima dată când întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Slăbiciunea face loc lamei. Dar cuvintele ieșiră înainte să le poată opri:

— Accident de mașină.

Freddie nu zise automat că *îi părea rău,* ca și cum ar fi fost vina lui. (Ea ura când oamenii făceau asta.) Doar dădu din cap și-și plimbă un deget peste liniile de pe încheietura mâinii.

— Cu toții avem semnele noastre, bănuiesc.

Ea întinse mâna și îi atinse cu buricele degetelor cel mai apropiat tatuaj, simțindu-l încordându-se sub atingerea ei.

— Câte zile fără?

El se retrase cu blândețe.

— Destule, zise, trăgând de manșetă pentru a-și acoperi pielea.

Întrebările răsunau zgomotos în miezul capului ei.

Cine ești?

Ce ascunzi?

De ce te ascunzi?

Întrebările încercau să iasă, iar ea era pe punctul de a le lăsa, când Freddie întrebă:

— Pot să îți zic un secret?

Kate se aplecă spre el.

— Da.

Cuvântul ieșise mai repede decât planificase, dar el nu păru să observe. Ochii lui îi găsiră pe ai ei și ceva greu atârna în privirea lui. De parcă ar fi simțit cum îl apăsa.

— Ce e? insistă.

Se aplecă și el spre ea.

— N-am văzut niciodată o pădure de aproape.

Apoi, înainte ca ea să poată spune ceva, o luă de mână și porniră spre copaci.

— Miros a lumânări, zise Freddie, stârnind frunze.

— Sunt aproape sigură că lumânările miros ca *ei,* zise Kate. Ce tip n-a mai văzut niciodată copaci?

El ridică o frunză înroșită, o învârti între degete.

— Un tip care trăiește în zona roșie, zise, lăsând să-i cadă frunza, și care are părinți foarte protectori.

Pulsul lui Kate crescu când auzi menționându-și familia, dar își păstră calmul din voce.

— Povestește-mi despre ei.

Freddie ridică din umeri.

— Sunt oameni buni. Au cele mai bune intenții.

Cum îi cheamă? ar fi vrut să-l întrebe.

— Cu ce se ocupă?

— Tatăl meu e chirurg, zise el sărind peste un buștean căzut. Mama a crescut în Fortune. Doar că tocmai se afla pe partea greșită a graniței când s-a închis.

— Groaznic, zise Kate și chiar asta simțea.

Era destul de rău că cetățenii din Verity erau închiși înăuntru; deseori uita de străini. Locul nepotrivit, timpul nepotrivit, o viață ștearsă din cauza neșansei.

— Nu lasă să se arate, zise el absent. Dar știu că o apasă.

Mențiunea greutății o duse pe Kate cu gândul la pandantivul de fier și la codicele negre.

De unde ai medalionul?

Ea înghiți.

— Deci ești singur la părinți?

— Inchizitor? răspunse și apoi, spre ușurința ei, zise: Mezin. Tu?

Kate îi plăcu că o întrebase, deși ar fi trebuit să știe.

— Singură, răspunse.

În depărtare se auzi soneria pauzei de prânz, iar Kate ezită, dar Freddie nu dădu semne că ar fi vrut să se întoarcă. În schimb, se trânti la rădăcina unui copac, cu spatele lipit de trunchi. Kate se trânti și ea sub copacul vecin, ca o reflexie a poziției sale. Freddie scoase un măr verde, proaspăt, din geantă și i-l oferi.

Cine ești?

Ea întinse mâna spre fruct, atingându-i degetele dinadins, și savură din nou micul fior ce-l străbătu, de parcă contactul fusese ceva străin, ceva nou.

Luă o mușcătură și înapoie mărul. El îl rostogoli între palme.

Ce ascunzi?

— Mi-ar plăcea ca restul orașului să fie așa, zise el ușor.

— Gol? Verde?

— Pașnic, răspunse, dându-i mărul.

Freddie nu mușcase deloc.

Ea își plimbă degetele pe urmele propriei mușcături din coaja fructului.

— Ai văzut vreodată un monstru de aproape?

Freddie își mușcă buza.

— Da. Tu?

Kate ridică o sprânceană.

— Tatăl meu ține un Malchai ca pe un animal de casă.

El își miji ochii, dar nu spuse decât:

— Prefer pisicile.

Kate pufni și îi aruncă mărul înapoi.

— Și eu.

Tăcură și, pentru o secundă, se împlini: acea urmă de liniște ușoară. O pală de vânt zăpăci crengile de deasupra lor, scuturând un șuvoi de frunze muribunde, și acolo, între fructul din mână și ochii incolori și frunzele aurii prinse în buclele sale negre, Freddie arăta mai mult a tablou, decât a băiat.

Cine ești? vru să-l întrebe.

În schimb se întinse după măr și mai mușcă o dată din el.

Întrebările o măcinaseră toată după-amiaza. Cu cât au stat mai mult în pădure, cu atât mai mari erau dubiile. Legate de el. Legate de ea. Poate că răspunsul la întrebarea despre pseudonimul său era unul simplu. Poate că nu avusese de ales. Poate că uneori oamenii au motive bune pentru a se ascunde. Pentru a minți.

Dar Kate voia să știe adevărul.

Era la jumătatea drumului când a auzit vioara.

Ieșise de la testul din ultima oră cu câteva minute mai devreme și pierdea vremea până la clopoțelul de final de cursuri. Încetini pasul în timp ce asculta, presupunând – sperând – că era Freddie. O licărire de adevăr printre atâtea mistere. Muzica venea dintr-o clasă îndepărtată; deschise ușa și se opri, urmată de scârțâitul scaunelor și al echipamentelor. Trase cu ochiul prin geamul de sticlă și văzu elevii din orchestră strângându-și lucrurile. Clopoțelul sună și, în timp ce aceștia dădeau buzna afară din clasă, ea scrută sala în căutarea lui Freddie, dar nu-l văzu.

— Hei, spuse unui tip ce căra ceva ce părea a fi un violoncel.

Băiatul păli un pic pricepând că vorbea cu el.

— E vreun Gallagher în clasa voastră?

— Cine?

— Freddie Gallagher, zise ea. Înalt, slab, păr negru, cântă la vioară?

Tipul ridică din umeri.

— Scuze, nu l-am văzut niciodată.

Kate înjură încet, iar violoncelistul profită de ocazie pentru a scăpa.

Lumea de pe holuri se împuținа și Kate se întoarse la dulapuri chiar la timp pentru a-l vedea pe Freddie strângându-și geanta. Aruncă o privire dură elevei de lângă și puștoaica dispăru. Kate se sprijini în umăr de ușa metalică.

— Hei.

— Hei, răspunse el, frunzărind prin cărți. Încă mai găsesc bucăți din pădure lipite de haine.

— Eu m-am scuturat, zise ea. N-aș vrea să intre oamenii la bănuieli.

Se uită la ea cu o privire goală.

— Ce vrei să zici?

Ea se holbă la el. El la ea. Apoi o pată de culoare îi înțepă obrazul:

— Ah!

Kate își dădu ochii peste cap, apoi își aminti scopul ei și făcu semn spre dulap.

— Fără vioară?

— E acasă.

— Am crezut că ești în orchestră.

Freddie se îndreptă.

— N-am zis niciodată că aș fi.

— Atunci de ce o aduci?

— Poftim?

Ea ridică din umeri.

— De ce aduci vioara la școală, dacă nu ești în orchestră?

Freddie închise dulapul, nu cu o bubuitură, cum făceau ceilalți, ci cu un *clic* blând, dar decisiv.

— Dacă vrei să știi neapărat, nu pot cânta acasă, pentru că pereții sunt prea subțiri. Colton are săli de repetiție izolate fonic. De aia o aduc.

Kate simți cum îi dispăreau argumentele.

— Ok, zise, încercând să-și păstreze vocea ușoară, tachinând. Dar dacă nu ești în orchestră, când ar trebui să te pot asculta cântând?

În spatele ochilor lui Freddie se ridică un zid.

— Nu ar trebui.

Cuvintele căzură ca o lovitură.

— De ce nu? întrebă, simțind cum îi creștea tensiunea.

El își aruncă geanta pe umăr.

— Ți-am spus, Kate. Nu cânt pentru *nimeni*.

— Eu nu sunt *nimeni*, se răsti, înroșindu-se jignită. Eu sunt o Harker.

Freddie îi aruncă o privire ofensată.

— Și ce dacă?

— Așa că mie nu-mi spui *nu*, nu așa.

El râse – un sunet scurt, rece – și clătină din cap.

— Chiar crezi ce zici, nu? Că tot orașul se învârte în jurul a ceea ce vrei tu, pentru că ai bani și putere și toți se tem să-ți spună *nu*.

Se aplecă spre ea.

— Știu că e greu de crezut, Kate, dar nu totul pe lumea asta se învârte în jurul *tău*.

Se retrase.

— Sincer, am crezut că ești mai bună de atât. Bănuiesc că m-am înșelat.

Kate se retrase și ea, înmărmurită. Fața îi ardea și furia se aprindea înlăuntru, fierbinte ca niște cărbuni. Freddie se întoarse să plece, dar pumnul ei izbi dulapul în dreptul capului său, blocându-i calea.

— Cine ești?

Pe chipul său se împrăștia confuzia.

— Ce?

— Cine – ești?

El încercă să-i dea mâna la o parte, dar ea îi prinse încheietura și-l trânti cu fața de dulap. Se săturase. Gata cu jocurile. Gata cu ocolișurile.

— Știi la ce mă refer, Freddie.

Își duse unghia poleită metalic la pandantivul de pe cămașa sa.

— Chiar nu arăți ca un Freddie. Sau un Frederick. Sau un Gallagher.

El se încruntă.

— Dă-mi drumul, Kate.

Se aplecă spre el.

— Oricine ai fi, îi șopti, o să aflu.

Chiar atunci un alt corp se izbi de el, cu un braț apucând de umărul lui Freddie.

— Aici erai! strigă băiatul. Te-am căutat peste tot.

Puștiul îi aruncă un zâmbet lui Kate, părând să-și ceară scuze, în timp ce-l trăgea din prinsoarea ei. Ea își coborî mâna.

— O să întârziem. La chestia aia. Știi tu, petrecerea aia.

Trase de Freddie și porniră pe hol în jos.

— N-ai uitat, nu? Hai...

Celălalt băiat flutură mâna a salut, fără să se uite în urmă, dar Freddie îi aruncă o ultimă privire de nedescifrat înainte de a dispărea după colț.

Kate dădu buzna afară din școală, cu furia clocotind.

Scoase o nouă pastilă din fiola pe care i-o dăduse doctorul Landry și o înghiți, reproșându-și că îl lăsase chiar pe Freddie, dintre toți oamenii, să-i spulbere calmul. Proastă, proastă, proastă! – dar crezuse că o plăcea, crezuse că o *înțelegea*, îl lăsase să i se strecoare pe sub piele. Idioată. Dacă a învățat *ceva* de la tatăl ei, era că a fi calm însemna a fi în control. Chiar dacă nu era decât o iluzie.

Știu că e greu de crezut, dar nu totul pe lumea asta se învârte în jurul tău.

Furia se aprindea în carne.

Am crezut că ești mai bună de atât.

Cine se credea?

Bănuiesc că m-am înșelat.

Cine era?

Kate intră în parcare, însă limuzina neagră nu ajunsese încă. Păși în sus și-n jos și încercă în zadar să inspire câteva guri de aer care să o liniștească. Își simțea nervii zornăind ca niște monede în miezul pieptului său. Se urcă pe o bancă și scoase o țigară din cutia din geantă, vârând filtrul între buze în timp ce se uita la elevii ce se scurgeau de pe holurile școlii asemenea furnicilor.

— Domnișoară Harker! o strigă unul dintre administratori, în timp ce ea se întindea după brichetă. Avem o politică strictă de interzicere a fumatului în campus.

Kate se uită la bărbat. Era în toane pentru o ceartă, dar partea mai logică a ei recunoscu că asta nu era cearta potrivită.

— Lăsați-mă să ghicesc, zise punând țigara înapoi în cutie. E un risc pentru...

Vru să spună *sănătate*, dar ceva îi captă atenția.

Freddie, băiatul acela scund și o fată pe care nu o cunoștea se plimbau pe gazon. Băiatul și fata zâmbeau, iar Freddie făcea acel lucru pe care îl fac oamenii când vor să crezi că sunt atenți, dar nu sunt: rânjetul fugar și datul din cap.

Apoi Kate văzu cum fata schiță câțiva pași grăbiți în față și se întoarse spre ei, ridicând telefonul pentru a le face băieților o poză. În ultima clipă, Freddie ridică mâna și o duse în fața chipului său. O făcu zâmbind, dar era ceva în acel gest, iar când fata îl necăji încercând din nou, Freddie închise ochii și își întoarse capul în altă parte. Ca în poza pentru școală.

Era un lucru mărunt, de fapt.

Dar, în timp ce se uita la el cum evita, un spectru al panicii o străbătu și un singur cuvânt îi trecu prin minte.

Monstru.

Era ridicol – absurd, paranoic –, dar era acolo, și brusc gândurile ei reveniră la poza mișcată de pe pagina Academiei Colton, la lipsa pozelor din orice loc de pe partiția orașului, la numele fals, la cuvintele scrijelite pe margini de caiet, la părinții protectori și medalia furată și la refuzul să cânte pentru ea, la sfidarea lui și la felul în care se uitase la ea, ca și cum ar fi împărtășit un secret. Sau ca și cum păstra unul.

Sunai, Sunai, ochii ca tăciunele,

Îți vor cânta și-ți vor fura sufletul.

Kate își căută telefonul. Fata renunță la a mai încerca să facă poze, iar Freddie se eliberă din strânsoarea celuilalt băiat, îi salută și se îndepărtă. Kate nu ezită. Aprinse camera din telefonul mobil și ținu butonul apăsat, prinzând o serie de fotografii înainte ca Freddie să dispară.

O mașină claxonă în spatele ei. Era limuzina neagră.

Kate se urcă, inima bătându-i cu putere, degetele strânse în jurul telefonului. Nu se uită, încă nu. Așteptă până când mașina se îndepărtă de Colton, până ce lumea se începoșă dincolo de geamuri.

Abia apoi, încet, privi telefonul.

Era o teorie nebună, știa, și trecu prin poze așteptându-se să nu vadă nimic altceva în afară de fața lui Freddie holbându-se la ea. În primele fotografii, băiatul deja privise în altă parte, iar ea trecu prin album cu degetele emoționate, până în clipa în care capul lui era întors spre ea suficient de mult pentru a-i vedea chipul.

Ochii ei se plimbau peste imagine, trecând peste pantalonii uniformei și tricoul de la Colton, până la geanta de pe umăr și la părul negru ce îi atârna peste obraji și ochi... dar acolo iluzia luă sfârșit. Pentru că ochii nu aveau acel gri obișnuit.

Nu erau decât o pată neagră, o dâră de beznă pe care aparatul nu reuși să o prindă.

Ai văzut vreodată un monstru de aproape?

Kate se lăsă pe spate.

Freddie Gallagher nu era un elev obișnuit.

Nu era nici măcar om.

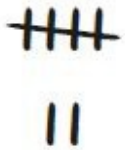

Cine ești?

Vocea lui Kate îl urmări până la metrou.

Nu arăți a Freddie.

Îl urmă prin oraș.

O să aflu.

Era în spatele lui pe străzi.

August răsuflă ușurat când ajunse la ultimul etaj al complexului lui Flynn și găsi apartamentul gol. Își aruncă geanta pe pat lângă Allegro și se prăbuși pe scaun, gândurile amețindu-l.

Știu că e greu de crezut, dar nu totul pe lumea asta se învârte în jurul tău.

De ce a zis-o?

Am crezut că ești mai bună de atât.

Ce a făcut?

Nu cu o explozie, ci cu un scâncet.

O întrebare.

Cine ești?

Oricine ai fi...

Voi afla.

Își smulse medalionul și-l izbi de perete destul de tare încât să lase o urmă în tencuială înainte de a se rostogoli pe podea. August își luă capul între mâini.

Cine ești?

Cine ești?

Cine ești?

Un ciocănit în ușă și își ridică privirea. Leo era pe prag, umplând tocul cu trupul său masiv.

— Ia-ți haina, zise. Ieșim.

August aruncă o privire pe geam și fu șocat să vadă că soarele apusese deja.

— Unde? întrebă.

Leo ridică o bucată de hârtie.

— Unde crezi?

August își frecă ochii.

— Nu mi-e foame.

— Nu-mi pasă. Phillip e în stare critică și Harris nu e funcțional, deci în seara asta suntem doar tu și eu.

Nu știa ce făcuse pentru a merita atenția fratelui său, dar nu o voia, nu acum, nu așa. Când venea vorba despre vânat, Leo avea o reputație aparte.

— Toți îți cunosc chipul, zise August chinuit. Dacă merg cu tine...

— Vor presupune că ești un subordonat. Acum *ridică-te*.

August înghiți în sec și se ridică. Întinse mâna spre cutia viorii, dar Leo îl opri.

— Las-o.

August clipi.

— Nu price...

— Nu vei avea nevoie de ea în seara asta.

Ezită. Nici fratele său nu avea niciunul dintre instrumentele sale la el.

— Leo...

— Vino, ordonă fratele său.

Mâna lui August alunecă de pe cutie. Privea în jur în timp ce-l urma pe Leo prin apartament, sperând să îi zărească pe Henry sau pe Emily, un semn de viață, cineva care să-i oprească. Dar părinții săi nu erau de găsit nicăieri, iar ușa Ilsei era închisă.

Nu întrebă unde mergeau. Mai departe de Cusătură și de centrul orașului, asta era clar, adânc în rețea, în hățiș de străzi întunecate, clădiri dărăpănate niciodată renovate. Un loc în care dependenții de droguri și foștii criminali se ascundeau de BIF și de Sunai.

— Ești tăcut, observă fratele său în timp ce pășeau pe stradă. La ce te gândești?

August ura felul în care Leo formula întrebările, lăsând prea puțin loc pentru ezitări. Mintea îi era vraiște și ultima persoană pe care ar fi vrut să o audă era fratele său cel mare, dar, totuși, răspunsul îi alunecă de pe buze:

— Kate Harker.

— Ce e cu ea?

O întrebare și mai dificil de răspuns, pentru că nu era sigur. Totul decursese bine. Apoi ceva, undeva, a căzut, balanța a fost tulburată, ba chiar balanța a fost cea care a căzut. De ce toți oamenii tulbură liniștea cu întrebări? Adevărul era dezastruos.

— August, insistă Leo.

— Știe că am un secret.

Leo își mută privirea pe el.

— Dar nu știe ce e?

August ezită.

— Încă nu.

— Bine, adăugă cu glasul său enervant de calm.

— Cum e bine?

— Toți avem secrete. E normal.

— *Niciunul* dintre secretele mele nu e normal, Leo.

Își vârî mâinile în buzunare.

— Cred că ar trebui să mă retrag de la Colton.

— Nu.

— Dar...

Leo se opri.

— Dacă te retragi brusc de la școală, își vor da seama de ce. Identitatea îți va fi pusă la îndoială. Nu sunt dispus să schimb posibilitatea problemelor cu certitudinea acestora.

— Nu se va opri din căutat, zise August.

Leo porni din nou.

— Dacă va afla adevărul, îți vei da seama. Îți va spune chiar ea. Până atunci, mergi la școală.

— Și dacă se prinde? Ce facem atunci?

— Atunci ne ocupăm de asta.

Felul în care o spuse îl neliniști pe August.

— E o inocentă.

Leo îi aruncă o privire întunecată.

— Nu, zise, e o *Harker*.

Kate nu mai dădu drumul la muzică după ce intră în casă.

De data asta nu voia să-și înece gândurile. Avea nevoie să fie puternică și limpede. Merse direct la ea în cameră și încuie ușa. Așeză telefonul cu ecranul în jos, scoase tableta din geantă și accesă partiția.

Sunai, Sunai, ochii ca tăciunele.

Pe toată durata drumului spre casă, mintea îi zăbovise doar asupra puținelor lucruri pe care le știa despre cea de-a treia specie de monștri.

Puținul știut de *oricine*.

Sunai – cuvântul în sine părea să irite celelalte creaturi și să îl enerveze pe tatăl ei. Dar era mai mult de atât. Sunaii erau *rari* – mult mai rari decât Corsaii și Malchaii –, dar tot îl neliniștea pe Harker. Trebuia să fie din cauza catalizatorilor. Corsaii păreau a se trage din acte violente, totuși neletale, iar Malchaii proveneau din crime, dar Sunaii, se credea, se nășteau din cele mai teribile crime: atentate cu bombă, atacuri armate, masacre, evenimente ce luau nu numai o viață, ci *multe*, toată acea durere și moarte coagulându-se în ceva cu adevărat îngrozitor; în cazul în care catalizatorul unui monstru avea ceva de spus despre natura sa, atunci Sunaii erau cei mai răi dintre cei care bântuiau bezna.

Nu era de niciun ajutor că, cel mai probabil, Orașul de Sud hrănea moara zvonurilor. Unii spuneau că Flynn ținea Sunaii ca pe câini turbați. Alții spuneau că îi trata ca pe familia sa. Ba chiar unii spuneau că Sunaii sunt integrați în rândurile celor din Brigada de Intervenție Flynn. O altă teorie, mult mai frustrantă, zicea că erau capabili să-și schimbe înfățișarea. Să controleze minți. Să-i facă pe oameni să uite că i-am întâlnit... Asta dacă acei oameni mai trăiau pentru a povesti ceva.

Sunaii erau sadici. Sunaii erau demonici. Sunaii erau invincibili.

Și, ca și cum nu ar fi fost suficient, Sunaii *luau înfățișare umană*.

Tot ce știau Harker și oamenii lui despre Sunai –puține – provenea de la un singur

monstru. Singurul pe care reușiseră vreodată să-l prindă pe camerele de supraveghere.

Kate se conectă la partiția privată a tatălui ei și tastă numele în căsuța de căutare.

LEO.

A făcut parte din bătălia inițială, mâna dreaptă a lui Flynn pe când Harker a încercat să recapete orașul în urmă cu doisprezece ani. Și nu era timid. Kate trecu peste cel puțin zece icoane de pe ecran, toate datând de dinainte de armistițiu. Erau împărțite în două categorii.

Leo_Muzică

Leo_Tortură

Își mușcă buza, ezitând pentru o clipă înainte de a apăsa pe unul dintre clipuri numite *Muzică*. Filmarea era mai veche de un deceniu și era captată de o cameră de supraveghere aflată într-un unghi straniu, dar creatura era acolo, în ramă, nu bântuind prin umbre sau prin vreo alee îngustă, ci cocoțat pe un scaun, sub un bec. Leo stătea pe scenă în ceea ce părea a fi fost un bar, cu un picior ridicat și o chitară electrică balansată pe genunchi. Chiar și din acel unghi Kate își putea da seama că era înalt, blond și chipeș, și, exceptând ochii, care brăzdau linii negre pe cameră de fiecare dată când ridica privirea, nu părea deloc a fi un monstru.

Kate bănui că tocmai asta era ceea ce îl făcea atât de periculos.

Filmarea nu avea sunet, dar când creatura a început să cânte pe ecran, Kate s-a surprins că a întors totuși capul cu urechea sănătoasă spre ecran, *dorindu-și* să audă cântecul. Și, chiar și cu filmarea neclară și camera întunecată, putea vedea publicul înclinat spre el.

Doar că încăperea nu mai era atât de întunecată ca la început. Crezuse că luminile se aprinseseră, dar, uitându-se mai departe, pricepu că însuși publicul începuse să strălucească. Oamenii nu păreau a observa lumina, nu păreau a observa nimic. Stăteau atât de nemișcați, încât Kate crezu că filmarea înghețase. Dar nu avea cum, pentru că degetele lui Leo încă mai ciupeau corzile chitarei.

Ochii îi prinseră mișcarea, doi oameni se ridicau de pe scaunele lor, nu repede, ci încet, de parcă ar fi plutit prin apă. Lumina ce urca prin pielea acestora era diferită, bolnăvicioasă, iar amândoi mergeau spre scenă cu pașii simpli și egali ai celor prinși în transă, buzele lor mișcându-se, dar expresiile fețelor goale.

Când au ajuns aproape de scenă, Leo s-a oprit din cântat.

S-a ridicat de pe scaun, a așezat chitara deoparte și a coborât de pe platformă pentru a saluta ca pe niște fani cele două siluete strălucitoare.

Apoi și-a strâns pumnii în jurul gâturilor lor.

Nu au ripostat, nu s-au zvârcolit, nici măcar atunci când i-a ridicat atât de sus încât doar vârfurile papucilor mai atingeau podeaua. Kate se uită la ei în timp ce lumina de sub pielea acestora licărea, apoi începea să se scurgă din corpurile lor în cel al lui Leo, infuzându-l cu acea stranie strălucire. Se uită cum ultima pală de lumină se stingea, se uită cum li se stafidiseră ochii în orbite, dar Leo tot nu le dădea drumul. Stătea acolo, cu ochii închiși și capul lăsat pe spate, arătând aproape împăcat în timp ce oamenii se

înmuiau, preschimbați din ființe vii în carcase goale. În cele din urmă a lăsat trupurile să cadă și s-a întors pe scenă, de unde și-a ridicat chitara și a ieșit.

Strălucirea publicului s-a stins și, unul câte unul, au început să se miște din nou, de parcă ar fi scuturat somnul de pe ei, mai încet la început, apoi din ce în ce mai agitați după ce au descoperit cadavrele de pe jos.

Kate rămase nemișcată, înfrigurată. Nu actul crimei o deranja – atât monștrii, cât și oamenii o fac – și nici măcar seninătatea înfiorătoare de pe chipul Sunaiului, ci faptul că îi ucisese cu un *sunet*. Acei oameni muriseră încă din clipa în care Leo începuse să cânte. Controlați ca păpușile pe sfoară.

Se gândi la vioara lui Freddie, mulțumită dintr-o dată că acesta refuzase să cânte, chiar dacă nu știa precis de ce. Voia să o cruțe? Sau doar aștepta semnalul lui Flynn?

Atenția îi fu din nou atrasă pe ecran. Ea nu era ca acei oameni din public, pășind drept în mâinile morții. Nu, Kate avea un avantaj, cunoștea chipul monstrului, îi știa arma. Acum tot ce mai rămânea de făcut era să-i afle slăbiciunea.

Închise filmarea și era cât pe ce să părăsească pagina, când își aminti de a doua fereastră.

Tortură.

Dacă un Sunai se folosea de muzică pentru a-și momi prada, atunci asta ce era?

Își dădu părul pe spate, aprinse o țigară și deschise următorul clip.

— Pe cine vânăm? întrebă August.

Stăteau pe veranda unei case cu ferestrele baricadate, tencuiala scorojită. Pe ușă fusese scris cu vopsea roșie: *NU TE APROPIA*.

De parcă acolo cuvintele ar fi avut vreo putere.

— Doi bărbați, zise Leo, suflecându-și mânecile, dezvelind șirurile de cruci negre ce îi încingeau ambele antebrațe, ca manșetele.

Însemnele erau prea puține, ștergându-se de fiecare dată când Leo se întuneca. Dar Leo nu se întuneca pentru că-i lipsea controlul – avea din belșug –, ci pur și simplu pentru că îi *plăcea* cum se simte. *Ca și cum ar fi lepădat o haină pe o zi caniculară*. Pe August gândul acesta îl înfioră.

— Frați, continuă Leo. Vinovați de șase crime. Politici de bandă. Droguri. Mă aștept să fie înarmați.

— Și m-ai pus să-mi las vioara acasă?

Leo își vârî mâna în geacă. August bănui că urma să scoată unul dintre instrumentele sale. În schimb, scoase un cuțit lung și subțire și i-l dădu lui August.

— Ăsta pentru ce e? întrebă.

Leo nu răspunse. Se uită în jos la mâna lui goală, iar August văzu cum bezna începea să-i ciupească din degete și să-i urce în palmă. August se feri instinctiv, dar numai mâna i se înnegri ca o umbră. Asta – să treacă dintr-o formă în alta – era posibil doar pentru că Leo dărâmase zidurile dintre ele. August încercă să-și imagineze cum fusese Leo înainte de a-și incendia umanitatea, dar nu reuși. Îl privi cum își întinse mâna umbrită și cum prinse clanța ruginită. Sub atingerea sa, metalul se fărâmiță ca hârtia arsă și se spulberă. Ușa se deschise.

— Fă cum îți spun, frățioare, zise încet, cu glasul mai straniu, rezonant.

— De unde știi că sunt aici? șopti August.

— Pot mirosi sângele de pe mâinile lor, zise Leo, bezna retrăgându-i-se din piele și vocea revenindu-i la normal.

Păși înăuntru, iar August îl urmă, închizând încet ușa în urma lor.

Casa era întunecată și mirosea a fum stătut și a alcool, și, când se mișcau, podeaua pocnea sub tălpile lor. August tresări. Leo, nu. Ajunseră în mijlocul odăii și se opriră. Leo își îndreptă capul și ascultă. Iar apoi auzi și August. Podeaua scârțâi din nou. Se opriră amândoi.

Primul tip ieși parcă de nicăieri. Se năpusti asupra lui Leo, dar acesta fu prea rapid; îl smulse pe om din aer și îl trânti de podeaua râncedă atât de tare, încât lemnul plezni. Bărbatul se zvârcoli și înjură, dar Leo îngenunche lângă el, încet ca o pisică țintuind un șoarece, însă fără încântarea jucăușă a unei feline.

— Cum te numești? îl întrebă și aerul vibră în miezul voinței sale.

— Foster, scuipă golanul.

Umbra acestuia se scofâlci sub el, zgâriind podeaua ruptă.

— Foster, repetă Leo. Ești singur?

Omul se zbătea, tușea. Răspunse:

— Nu.

Mâna lui August se încordă din reflex pe mânerul cuțitului, dar fratele său îl ridică neabătut pe Foster în picioare și-l întoarse în așa fel încât spatele acestuia să apese pe pieptul lui Leo.

— Fii atent, August. Există mai multe feluri prin care poți aduce un suflet la suprafață.

Zicând asta, Leo smuci mâna lui Foster la spate, iar omul se văită. August se feri, dar Leo rămase calm, neimpresionat. Continuă să răsucească brațul până când August auzi ruperea ligamentelor, iar omul lăsă să-i iasă un țipăt dintre dinți.

— De ce faci asta? întrebă August.

— Pentru a te educa, zise Leo simplu.

Răsuci și mai tare, iar Foster căzu din nou în genunchi. Oase se frânseră zgomotos, iar August privi oripilat cum sudoarea se ivi pe chipul omului, apoi cum roșeața strălucitoare puse stăpânire pe pielea acestuia. Lumina urcă la suprafață, asemenea sângelui, și începu să treacă din trupul lui Foster în cel al lui Leo.

— Îmi pare rău, oftă omul, confesându-se prin respirația sacadată. Îmi pare rău. Am făcut ce trebuia să fac. Dacă nu îi omoram, mă omorau *ei* pe mine.

Leo răsuci mai departe și omul începu să plângă printre pocniturile osului frânt. Sunetul îl îngrețoșă pe August.

— Oprește-te, Leo, zise August. De ce-l faci să sufere?

Lacrimi curgeau pe fața lui Foster în timp ce viața se scurgea din el.

— Îmi pare rău, plângea. Te rog, îmi pare rău...

Leo era impasibil.

— De ce să *nu* sufere? contră, întâlnind privirea lui August printre vaietele bărbatului. Ăștia sunt oameni răi, frățioare. Fac lucruri rele. Rănesc și ucid și pătează lumea asta cu sânge și întuneric și răutate.

Fu nevoit să-și ridice glasul peste strigătele lui Foster.

— De ce să plece dintre noi cu *blândețe*? De ce să nu sufere pentru păcatele lor?

— Îmi pare rău...

Vocea lui Foster slăbea împreună cu lumina de sub piele. Ochii îi luară foc, scurgându-se pe interiorul orbitelor.

— Scopul nostru *nu* este să facem pace, zise Leo, lăsând trupul frânt să cadă pe

podea. Ci să pedepsim.

August deschise gura pentru a protesta, însă Leo strigă:

— Ai grijă!

Dar se întâmplă prea repede. Un al doilea bărbat se năpusti asupra lui August pe la spate. Nu avu vreme să se gândească, să se oprească, să dea drumul armei și să sară într-o parte. Se întoarse chiar la timp pentru a adânci șișul în stomacul atacatorului. August se uită în jos, cu un amestec de șoc și groază, spre lama ce dispărea între coastele omului în timp ce bărbatul scoase un sunet sufocat de durere. Viața îi țâșni la suprafață și August inspiră, când energia îl izbi ca o găleată de apă înghețată, neașteptată, luminoasă și dureros de rece. Degetele i se încordară pe mâner și omul încercă să-l prindă de gât, dar mâinile nu izbutiră, căzură pe gulerul lui August, unghii săpând zadarnic în piele.

— Au meritat-o, tuși omul, sângele pătându-i buzele.

Picioarele îi cedară, dar August îl sprijini, viața acestuia străbătându-l ascuțită și electrizantă.

— Toți au meritat-o. Lumea asta... ratată... cu toții o să...

Cuvintele bărbatului se dezintegrară, și omul căzu mort, iar August rămase acolo pe întuneric, tremurând de atâta putere, simțindu-se ca și cum i-ar fi luat omului nu doar viața, ci și răutatea. Era opusul păcii. Se simțea viu – atât de viu – dar pătat, simțurile urlând, mintea un ghem încurcat de gânduri negre și sentimente și putere și se îneca și tremura și ardea de viu. Trebui să-și închidă ochii și să împingă aer în plămâni până ce îi amorțiră senzațiile și mintea se opri din vârtej, putând astfel să și-o adune la loc în cap, în piele. Când camera căpătă din nou formă în jurul său, primul lucru pe care îl văzu fu cuțitul acoperit cu sânge. Simți o mână pe umăr și îl văzu pe Leo acolo lângă el, privindu-l cu mândrie.

Iar asta îl făcu pe August să se simtă și mai prost.

— O să fie mai ușor cu timpul, promise Leo ridicând cuțitul.

Dar August se uită în jos, la cadavre, cu ale lor umbre nemișcate și trupuri frânte.

— Ar trebui?

Kate privi ecranul, unde corpul unui bărbat zăcea strâmb pe podea, un cadavru însângerat și contorsionat. Îi luase mult timp să moară. Sau, mai degrabă, lui Leo îi luase mult timp să-l omoare. Nu folosise decât mâinile, ceea ce însemna că nu aveau nevoie de muzică pentru a fura un suflet. Cum era vorba aia? Sunt mai multe feluri de a jupui o pisică.

Niciodată nu pricepuse fraza asta cu adevărat.

Până acum.

Singurul lucru pe care nu îl înțelegea erau urmele. Și Leo le avea, benzi înguste de cruci încercuindu-i brațul.

Una pentru fiecare zi, asta zisese Freddie. Ceea ce, evident, nu fusese tot adevărul, dar nici nu putea fi o minciună. Monștrii nu mint.

— Kate a noastră, mereu o visătoare.

Tresări și îl văzu pe Sloan stând în ușă cu un zâmbet pervers pe fața lui bolnăvicioasă. Nu știa de cât timp era acolo – sau, de fapt, de cât timp era ea acolo, holbându-se la imaginea înghețată cu Leo aflat în miezul acelei ruine și gândindu-se la Freddie. Părăsi partiția și așeză tableta deoparte.

— Ce e? întrebă ea.

El trecu absent cu unghia ascuțită pe tocul ușii, iscând un scârțâit. Kate se opuse instinctului de a atinge cicatricea pe care chiar el i-o făcuse pe obraz.

— Tatăl tău nu se va întoarce acasă în seara asta.

Mâna i se încleștă pe scaun.

— Ah?

Gândul de a rămâne singură cu Malchaiul o înfioră, dar știa că nu trebuia să i-o arate. Dacă Sloan ar fi știut cât de inconfortabil o făcea să se simtă, ar fi chinuit-o și mai mult.

— Bănuiesc că nu-i nimic prea serios, nu?

— Nimic ce să nu-i poată face față, zise Sloan.

Îl urmări plecând, ezită, apoi își luă telefonul și țâșni după el.

— Hei, strigă, luându-se după Malchai.

Dar Sloan nu mai era.

— Sloan?

Nimic. Apoi o respirație rece în ceafă.

— Da, Kate? zise o voce de lângă urechea ei surdă.

Nu tresări, ci se întoarse, făcând cu grijă un pas înapoi. Se concentră mai mult pe H-ul gravat în carne, decât pe ochii roșii, amintindu-și că acea creatură aparținea tatălui ei. Aparținea *ei*.

— Vreau să te întreb ceva.

Buzele moarte ale lui Sloan se strâmbară a dezgust.

— Aș prefera să nu, zise sec.

— Ce știi despre Sunai?

Malchaiul tăcu. O umbră trecu peste trăsăturile chipului său înainte de a dispărea. Își lăsă capul pe-o parte, uitându-se la ea. Dar nu putea minți.

— Sunt altfel decât *noi*, zise, pentru că noi suntem din Corsai.

Nasul parcă i se șifonă când vorbi despre creaturile umbrei.

— Pot părea umani, dar asta nu este adevărata lor formă.

Kate se încruntă. Nu existau fișiere sau filmări cu monștrii luând altă formă. Cum arătau Sunaii pe sub piele?

— E adevărat că se hrănesc cu suflete?

— Se hrănesc cu *energia vieții*.

— Cum poți omorî unul?

— Nu poți, zise Sloan simplu. Sunaii par a fi indestructibili.

— Nu există așa ceva, zise Kate. Orice își are slăbiciunea.

— Bănuiesc că da, încuviință, dar, dacă au o slăbiciune, aceasta nu se arată.

— De aia ceilalți monștri se tem de ei?

— Nu e o chestiune de *teamă*, mârâi Sloan. Îi evităm pentru că nu putem să ne hrănim cu ei. Așa cum ei nu se pot hrăni cu noi.

— Dar *tu* poți fi ucis.

Ochii săi roșii se micșorară, dar tăcu și Kate continuă:

— Câți sunt?

Malchaiul oftă, în mod clar plictisit de interogatoriu.

— Din câte știm, sunt trei.

Singur la părinți?

Mezin.

— Primul, Leo, e cunoscut tuturor, zise Sloan. Se consideră judecător, jurat și călău.

— L-ai întâlnit? întrebă Kate.

Expresia lui Sloan se întunecă.

— Căile noastre s-au întretăiat.

Își deschise nasturele de la guler, trase de cămașă pentru a dezvălui bolnăvicioasa piele alb-albăstrie brăzdată de cicatrici, de parcă cineva încercase să-și croiască drum cu ghearele prin platoșa de os a pieptului său.

— Se pare că a câștigat, zise Kate.

— Probabil.

Un rictus ca un rânjet se împrăștie pe chipul lui Sloan și creatura se atinse deasupra ochiului cu o singură unghie ascuțită.

— Dar mi-am lăsat urma.

Kate văzuse o poză recentă cu Leo, observase cicatricea îngustă ce-i tăia sprânceana ca un ciob pe o statuie, singurul cusur al unui chip de altfel ireproșabil.

— Și ceilalți doi?

— Al doilea Sunai a dat naștere Tărâmului Sterp.

Kate căscă ochii. Văzuse spațiul mort din centrul orașului, auzise despre catastrofă, sutele de vieți pierdute, dar presupusese că era vorba despre rezultatul unei forțe, unei arme masive, nu unui singur monstru.

— E obligată de armistițiu să stea în turn. Al treilea, continuă Sloan, e un mister.

Nu și pentru mine, gândi Kate, strângând în pumn telefonul.

Vedea și ea că armistițiul ceda, știa că era doar o chestiune de timp până să se dizolve. Monștrii erau neobosiți, iar tatăl ei dădea din nou atenție Cusăturii. Sunaii au fost întotdeauna cea mai bună armă a lui Flynn. Dacă ar fi putut fi vânați, dacă ar fi putut fi *omorâți*, chiar capturați, Orașul de Sud nu ar mai fi avut nicio șansă.

Sloan încă se uita la ea.

— Ești foarte curioasă în seara asta, micuță Katherine.

Ea îi întâlni privirea.

— Cu cât știi mai multe..., zise ca pe un fapt divers și luă ceva de băut cu ea înainte de a se retrage la ea în cameră.

Se retrase la ea în cameră, încuie ușa și se gândi la pozele de pe telefon.

Asta era ceva ce putea să-i ofere tatălui ei – identitatea celui de-al treilea Sunai... sau putea să-i ofere ceva chiar mai bun de atât. Putea să i-l ofere pe Freddie Gallagher.

Să-i arate că e o Harker până în măduva oaselor.

Cuvintele lui Sloan îi răsunau în ureche.

Vei fi mereu micuța noastră Katherine.

Kate apăsă lung pe telefon și urmări pozele dispărând, una câte una.

Nu și de acum încolo.

August voia să scape din propria-i piele.

Se întorseseră la complex în tăcere... Adică el se întorsese la complex *în tăcere*. Leo propovăduia. Așa numea August acele momentele în care fratele lui își ținea predica despre ordinea naturală a lumii. De parcă ar fi fost ceva natural în ei doi. În ceea ce tocmai făcuseră. Simțea sângele bărbatului uscându-se pe degetele sale. Simțea sufletul bărbatului plutindu-i prin minte.

— Problema ta, August, este că te opui curenților. Te lupți împotriva mareei în loc să o lași să te poarte...

Ochii negri ai lui Leo erau înrămați de lumină și aprinși de zel. Dar, atunci când se purta așa, măcar nu îl mai forța pe August să răspundă la întrebări despre foamea lui, despre gândurile lui, despre nevoia sa de a se simți uman.

— Așa cum te lupți și cu focul tău interior. Ai putea arde atât de puternic, frățioare.

August tremura; rece până în oase.

— Nu... vreau..., zise, clănțănind din dinți.

Ăsta era opusul foamei. Era mai rău decât foamea.

— Nu mai fi egoist, zise Leo. Nu am fost făcuți pentru *a vrea*. Nu e loc de așa ceva în noi.

Nu e loc pentru așa ceva în tine, vru să spună August, *pentru că l-ai ars pe tot.*

Ajunseră la complex, trecură de gărzi și intrară în lift. August strânse din dinți la urcare, temându-se că, dacă și-ar fi deschis gura, ceva nedorit i-ar fi putut scăpa printre ei. Poate un suspin, sau un strigăt. Viața bărbatului bâzâia în el ca un roi de albine.

Ce mi-ai făcut?

Ce m-ai pus să fac?

În clipa în care ușile liftului se deschiseră, dădu buzna afară, țâșnind spre camera sa.

— Voi doi unde ați fost? întrebă Henry.

— Ăla e sânge? adăugă Emily.

August nu se opri.

— Leo?

— I-am oferit o lecție.

— Ce...

— Nu te îngrijora, Henry. O să fie bine...

August închise ușa și se rezemă de ea. Nu avea încuietoare, așa că rămase nemișcat până fu sigur că nimeni nu venea după el, apoi expiră tremurând și smulse jacheta BIF de pe el. Lăsă luminile stinse și se prăbuși pe pat. Degetele îi săpau în coaste, încercând să oprească bâzâitul, dar nu reuși, iar, îndată ce-și închise ochii, bâzâitul deveni strigăt. Se foi în cearșafurile mototolite, găsi player-ul și își vârî căștile în urechi.

Ceva ateriză pe pat și August se rostogoli pentru a se uita la Allegro pășind spre el, dar pisica se opri la mai mult de un braț distanță, cu ochi strălucitori îngustându-se a suspiciune, iar când merse să-l mângâie, pisica se feri și sări de pe pat.

Pot face diferența, știi, între un om bun și un om rău.

— Îmi pare rău, șopti spre întuneric. Nu am avut de ales.

Cuvintele îi lăsară un gust amar în gură. De câte ori nu auzise vorbele astea de la alții? Nu a contat niciodată. O mărturisire nu desființează o crimă, nimic nu poate să o facă, așa că August se ghemui și dădu muzica mai tare, până ce sunetul înecă totul.

Era miezul nopții, dar nu putea dormi.

Bâzâitul încetase în cele din urmă, dar nervii îi erau slăbiți. Își târî picioarele până în bucătărie și își turnă un pahar cu apă. Nu îi era sete, dar era ceva în acel gest care îl calma, care îl făcea să se simtă normal.

Atenția îi alunecă pe un teanc de dosare de pe masă și se pregătea să întindă mână spre ele când auzi un râcâit în întuneric. August lăsă paharul deoparte, fără să fi băut nici măcar o gură de apă, și găsi pisica dând târcoale ușii Ilsei.

Ciocăni, dar ușa nu era închisă de tot și se deschise sub atingerea sa. Înăuntru lumina era stinsă și primul lucru pe care îl văzu fură stelele. Fiecare suprafață a camerei Ilsei era acoperită de ele, mici puncte de lumină de fibră optică împrăștiată pe tavan și pereți și podea. Sora lui stătea în fața geamului, părul ei roșiatic, liber, straniu de ușor, fluturându-i prin fața ochilor. Degetele îi erau întinse pe sticla geamului și, pe sub tricoul ei fără mâneci, micile ei stele de pe piele urcau pe umeri și coborau în jos pe brațe.

Două mii o sută șaizeci și trei.

August nu putea concilia imaginea Ilsei din fața lui – blândă și bună – cu cea a monstrului a cărui voce reușise cumva să niveleze o bucată de lume cu tot cu oamenii din ea.

Sora noastră, Îngerul Morții.

Vru să o întrebe despre acea zi. Voia să știe ce s-a întâmplat, cum s-a simțit, cum era să trăiești cu atât de multă moarte. Vru să o facă, dar nu izbuti.

Allegro porni spre pat, și August fu pe punctul de a se retrage, când sora lui vorbi atât de încet, încât aproape că nu o auzi:

— Se dezintegrează, șopti ea.

Degetele ei ciupiră sticla. August păși spre ea cu grijă, încet.

— Prăbușindu-se, continuă Ilsa. Nu cenușă la cenușă și praf la praf, cum ar trebui să fie, ci strâmb, ca atunci când o crăpătură se ivește adânc într-o piatră, apoi se împrăștie, se împrăștie, se împrăștie, până când, într-o zi...

Se lipi de geam, reflexia liniilor părului iscând pânze de păianjen pe sticlă. August întinse mâna pentru a o odihni pe umărul surorii sale.

— Simt crăpăturile. Dar nu pot ști...

Strânse tare din pleoape, apoi deschise ochii larg.

— Nu pot ști dacă sunt acolo, afară, sau în mine, sau în ambele locuri. E egoist din partea mea, August? Să sper că fisurile sunt acolo, afară?

— Nu, șopti el.

Stătură în liniște pentru o vreme. Când vorbi din nou, vocea ei era mai stăpână pe sine:

— Treisprezece. Douăzeci și șase. Două sute șaptesprezece.

August se încruntă.

— Ce e asta?

— Treisprezece Malchai. Douăzeci și șase Corsai. Două sute șaptesprezece oameni. Atâția au murit în Lyle Square.

August se încordă, nu-și dădu seama că încă o mai ținea de mână decât atunci când Ilsa își dezlipi palma de pe geam.

— Așa se numea înainte de a i se spune Tărâmul Sterp. Organizaseră o manifestație, de aia erau atât de mulți acolo. Nu am vrut, August. Dar trebuia să fac ceva. Leo nu era acolo și mulțimea se agita din ce în ce mai tare și... nu am vrut decât să ajut. Până atunci nu mă întunecasem niciodată. Nu știam ce avea să se întâmple. Leo o face să pară atât de simplu, am crezut că toți ardem la fel, dar fratele nostru arde ca o torță, iar...

Iar Ilsa ardea ca un incendiu.

Și August?

Ai putea arde atât de puternic, îi zicea Leo. *Dacă ți-ai îngădui.*

— Era noapte, șopti Ilsa, însă toți aveau umbre.

Când îi întâlni privirea, ochii îi erau bântuiți, întunecați.

— Nu vreau să mai ard, August, dar dacă se anulează armistițiul va trebui să o fac, și vor muri și mai mulți oameni, zise Ilsa și un fior o străbătu. Nu vreau să moară din cauza mea.

— Știu, șopti el, îndepărtând-o de sticla crăpată. Vom găsi o altă cale.

Dacă se ajunge la război, se gândi August, câți ar trebui să omoare pentru a o scuti pe ea de asta? Cât de puternic ar putea arde *el*? Se gândi la cuțit, la viața străină ce se târa prin el, la silă și la promisiunea lui Leo că avea să fie mai bine. Mai ușor.

Ilsa se scufundă în pat. Allegro sări și se cuibări lângă ea, dar Ilsa nu observă.

— Rămân cu tine până adormi, zise August.

Ilsa se ghemui pe partea ei a patului, el se așeză pe podea, cu capul lăsat pe spate, sprijinit de pat. Degetele ei tricotau absent prin părul lui.

— Simt fisurile, șopti ea.

— E ok, șopti și el.

Allegro coborî, se uită la el cu ochii săi verzi, apoi se încolăci în poalele lui. Pieptul său se înmuie cu recunoștință.

— Toate se frâng..., murmură sora lui.
— Șșșș, Ilsa, zise August, privind în sus spre stelele de pe tavan.
— ...se fărâmițează...
— Șșșșș...
Astfel adormi, înconjurat de glasul Ilsei și de corpul lui Allegro și de sute de stele.

Kate își împrăștie uneltele pe pat.

Bandă adezivă (utilitatea acesteia chiar nu putea fi trecută cu vederea), șase bride de plastic cu fir de cupru și un set de pironi mari cât antebrațul ei (măcar să-l încetinească). Se gândi la selecția sărăcăcioasă, simțindu-se ca și cum ar fi pornit la luptă cu o scobitoare, apoi își împachetă ustensilele în rucsac și ieși.

Era la jumătatea bucătăriei, îmbrăcând jacheta de la Colton, când îl observă pe Callum Harker pe canapea.

Aproape că nu-l văzuse deloc pe tatăl ei de la procesele din pivniță, dar acum iată-l cu brațele întinse pe spătarul canapelei de piele. Făcu un pas spre el și observă că nu era singur: Sloan era îngenuncheat lângă el, cu capul plecat și împietrit ca o statuie, ca un cadavru. Harker vorbea încet Malchaiului – Kate nu putea deslușI cuvintele –, iar ea ezită, simțindu-se ca un intrus. Dar asta era și casa *ei*. Își adusese o cană și turnă cafea, nefăcând niciun efort de a fi silențioasă. Harker auzi. Făcu un gest scurt din cap și Sloan se retrase și merse lângă fereastră. Lumina dimineții bătea în pielea sa alb-albăstrie, părând să treacă prin ea.

— Bună dimineața, Katherine, zise tatăl ei, ceva mai tare.

Kate sorbi îndelung din cafea, ignorând felul în care o ardea pe gât.

— ‘Neața.

Și-l imagină întrebând-o cum îi merge, se imaginase spunându-i că nu are nevoie să fie verificată de Sloan. Poate chiar să o întrebe despre școală, ar fi putut să-i spună că întâlnise un băiat și că plănuia să-l aducă acasă. Dar, desigur, nu a întrebat-o despre niciunul dintre acele lucruri, așa că nu avu ce să răspundă. În schimb, Harker zise:

— Am stat treaz toată noaptea.

Brațele îi alunecară de pe canapea în timp ce se ridică.

— M-am gândit să mai stau puțin, pentru a te conduce.

O cuprinse un licăr de speranță, urmat îndeaproape de neîncredere.

— Pentru ce? contră, suflând în cafea.

Harker străbătu încăperea, călcând cu pașii siguri ai cuiva care se așteaptă ca întotdeauna lumea să i se dea din cale.

— Sunt tatăl tău, zise, de parcă asta ar fi fost o explicație. În plus, am vrut să îți dau ceva.

Întinse mâna.

— Ceva mai potrivit pentru o Harker.

Kate coborî privirea și văzu un nou pandantiv strălucindu-i în palmă. Arăta ca o monedă mare la capătul unui lanț subțire, V-ul în relief îmbogățit cu nouă granate, fiecare strălucind ca o picătură de sânge.

— Este argint, zise el. E mai delicat decât fierul, dar tot pur.

Kate încercă să deslușească sensul gestului. Capcana.

— A fost al mamei?

— Nu, zise tatăl ei cu asprime. A fost al meu. Iar acum e al tău.

Păși în spatele ei și îi dădu părul la o parte pentru a-i scoate medalia aceea obișnuită de la gât.

— Iar într-o zi..., zise, așezându-i pandantivul de argint după gât, poate vei avea mai mult decât doar medalia mea.

Se întoarse spre el, spre acest om care îi dăruise ochii, părul și nu prea mult altceva, tatăl ei care fusese întotdeauna o umbră la marginea vieții sale, mai mult legendă, decât realitate. Cavaler într-o poveste, puternic și stoic și mereu altundeva. El era acum tot ce mai avea. Oare și ea era tot ce mai avea el?

În spatele tatălui, Kate întâlni ochii roșii ai lui Sloan.

— Știu, zise, țintuind privirea Malchaiului, că nu mă vrei aici.

Așteptă, fiind aproape sigură că Harker avea să nege, dar nu o făcu.

— Niciun tată nu-și vrea fata în calea pericolului, zise el. Katherine, deja am pierdut-o pe mama ta. Nu vreau să te pierd și pe tine.

Ai pierdut-o pe mama mea în fața fricii, vru să spună ea. *În fața propriilor ei monștri, nu a celor care te urmează pe tine.*

— Dar, continuă Harker, meriți o șansă. Asta vrei, nu? Să demonstrezi că aparții acestui loc. Mie.

Ochii cei roșii ai Malchaiului se îngustară.

— Am nevoie de o șansă să-ți arăt că sunt fiica *ta*, zise ea, căutând privirea tatălui.

Harker zâmbi. Fără dinți, doar un ușor arabesc al buzelor.

— E timpul să pleci, zise. Altfel întârzii la școală.

Liftul o aștepta. Când se închiseră ușile, Kate se uită la reflexia ei și își duse degetele la pandantivul de argint.

Și eu am ceva pentru tine, se gândi, strângând medalionul în pumn.

Abia aștepta să vadă expresia de pe chipul tatălui ei, când avea să-i așeze un Sunai la picioare. Atunci avea să știe – fără dubiu – că era o Harker.

— Hei, te duc acasă?

Aerul dimineții atârna greu și rânced, iar August stătea pe treptele din fața casei lui Paris, încercând să îndese haina de la Colton în ghiozdan, când ridică privirea și văzu limuzina neagră parcată la colțul străzii, Kate Harker sprijinindu-se de ea. Degetele i se strânseră pe mânerul cutiei.

— Păi..., spuse și privi spre clădirea lui Paris. De unde știi unde locuiesc?

Îi aruncă o căutătură ce părea a zice *Sunt o Harker*, după care deschise portiera.

— Hai. Urcă.

Dar August îi răspunse printr-un pas în *spate*. Nu unul mare, ar fi putut fi confundat cu o simplă fâțâială, o mutate a greutății corpului de pe un picior pe celălalt, dar tot se mustră în gând.

— Ah, dădu din umeri. E ok, nu am nevoie să...

— Nu fi ridicol, i-o tăie. Mergem în același loc. De ce să suporți metroul, când ai la dispoziție o mașină bună?

Pentru că mașina bună vine cu o fată rea, se gândi, dar reuși să tacă. Ezită, nesigur pe deciziile sale. Puteau fi camere de supraveghere în mașină. Putea fi o capcană. Putea fi...

— Doamne ferește, Freddie! E doar un drum până la școală.

Se întoarse și intră în mașină fără să închidă portiera, o invitație evidentă – sau poate un ordin – de a o urma.

Idee proastă idee proastă idee proastă îi bubuia inima în timp ce August se apropia de limuzină. Zăbovi în fața portierei deschise, apoi luă o gură de aer, se aplecă și intră, închizând ușa în urma lui cu un *clic* ce-i stârni o nouă panică în piept.

Tu ești monstrul, se gândi, urmat imediat apoi, din reflex, de *Nu ești un monstru*, apoi, din disperare, de *Rămâi calm! Rămâi calm!*, pentru că observă cum gândurile erau în pericol de a se împrăștia mult prea mult.

Mașina avea două banchete, una cu fața în direcția de mers, cealaltă înapoi, iar Kate deja se urcase pe cea din spate, așa că el se așeză pe cealaltă. A sta cu spatele la șofer îl neliniștea *aproape* la fel de mult ca a sta cu fața spre Kate, dar, înainte de a spune ceva, de a face ceva, mașina intră în trafic și, câteva clipe mai târziu, clădirea lui Paris dispăru în depărtare. O simțea pe Kate privindu-l, însă, când încercă să-i întâlnească privirile, află că zăboveau pe cămașa lui.

— Nu îți porți medalia, zise ea.

Pulsul lui August se bâlbâi. Știu chiar înainte de a se uita în jos că avea dreptate. Nu simțea furnicăturile fierului, greutatea, pentru că medalionul său era încă pe podeaua camerei sale, acolo unde îl aruncase cu o seară înainte.

Mârâi și lăsă capul pe spate.

— O să mă omoare taică-meu, bolborosi.

Kate ridică din umeri.

— E ok, zise, arătându-i o umbră a unui zâmbet. Dar ai grijă să fii acasă înainte să se întunece.

Nu-și putu da seama dacă glumea.

Mașina străbătea străzile, o pată de viteză, orașul îngustându-se ca într-un tunel în spatele lui Kate. Unghiile ei, care de obicei ciocăneau ritmul ei sacadat, metalic, erau acum strânse în pumn.

Dacă va afla adevărul, vei și ti.

Se uită la ea, văzu cum i se ridica pieptul, cum se deschideau buzele.

O să îți spună chiar ea.

August se pregăti, dar Kate nu zise decât:

— Vreau să îți cer scuze.

— Pentru ce? întrebă August, iar Kate îi aruncă o privire nu prea surprinsă. Ah, zise, că m-ai hărțuit pe hol?

Kate dădu din cap, deschise gura, apoi o închise la loc. El se încordă. Ea părea să se lupte pentru a găsi cuvintele potrivite. Voia oare să se abțină? Putea oare? O privea cum se juca cu medalionul din jurul gâtului. Era nou, din argint lustruit, cu pietre roșii ca sângele.

— Uite care e chestia, zise ea în cele din urmă, să crești așa cum am crescut eu... devii o persoană...

— Paranoică?

Ochii ei se micșorară.

— Voiam să zic precaută. Și da, ok, un pic paranoică.

Mâna ei alunecă de pe argint.

— În familia mea nu exista prea multă încredere. Nu mă aștept să înțelegi.

August vru să spună că o înțelegea, dar nu reuși, pentru că pur și simplu nu era adevărat. În ciuda contrelor dintre ei, Ilsa și Leo erau ca o familie pentru el, la fel și cei doi Flynni. Avea încredere în ei.

— Din clipa în care te-am cunoscut, continuă, am știut că ești diferit.

August își înfipse degetele în genunchi, rugându-se în sinea lui să nu-i spună mai multe, să nu i se confeseze.

— Așa sunt și eu, adăugă Kate.

August își ținu gura, concentrându-se pe respirație.

— Noi doi nu ne potrivim cu ceilalți, continuă ea. Nu doar pentru că suntem de curând aici. Dar noi vedem lumea așa cum e ea. Alții nu o văd la fel.

— Sau poate că o văd, interveni el, dar se tem prea tare de tine pentru a o spune.

Kate îi oferi un zâmbet trecător și dădu din cap.

— Îi fac să se simtă inconfortabil pentru că le reamintesc faptul că nimic nu e real. Că totul nu e decât... poleială, zise fluturându-și degetele cu vârfurile lor metalice. Cu toții ar prefera să închidă ochii și să se prefacă. Dar ochii noștri..., se opri, cu o privire apăsătoare. Ochii noștri sunt deschiși.

Îi oferi un zâmbet straniu, cumva intim, și August se întoarse din nou la amintirea întâmplărilor din acel coridor.

Oricine ai fi... îmi voi da seama.

August ameți. Lucrurile pe care le spunea Kate erau adevărate, trebuia să fie, și totuși sunau ca vorbe spuse pentru a-l momi. Erau prea ordonate și prea dezordonate în același timp. Flirta cu el? Sau încerca să-i spună că *știa*? Spunea ceea ce credea el că spune, sau altceva? August se simțea rătăcit, în timp ce mașina se umplea din nou cu tăcere.

— Ai dreptate, spuse el în cele din urmă, cu gâtul uscat. În legătură cu noi... că suntem diferiți... Dar aș prefera să pot vedea adevărul, decât să trăiesc într-o minciună.

— Ceea ce face din tine singura persoană suportabilă din toată școala, zise și zâmbetul ei se lărgi, transformându-se în acel rânjet sincer, contagios.

A te uita la ea era ca și cum te-ai fi uitat la o imagine schimbătoare, două versiuni ce treceau una într-alta în funcție de unghiul din care priveai. August o așteptă să se confeseze, dar nu se întâmplă.

— Mă gândeam, zise ea ciocănind cu o unghie metalică în pandantiv, la tatuajele tale.

August înghiți și își frecă încheietura.

— Ce e cu ele?

— Spuneai că sunt pentru lupta împotriva dependenței, dar sunt permanente.

— Mda. Și?

Își îndreptă capul, dezvelind muchia argintie a cicatricei.

— Și ce se întâmplă dacă cedezi și te apuci din nou?

Se uită la ea fără să clipească.

— Păi, asta ar fi de rahat.

Kate râse, dar continuă să fie atentă la el – nu avea să se mulțumească doar cu atât –, așa că August înghiți în sec, încercând să găsească o cale pentru a spune adevărul.

— Dacă aș putea pur și simplu să le șterg la finalul zilei, zise, nu ar mai însemna nimic. Nu ar mai conta. Și contează. Cândva am fost într-un loc întunecat și nu mai vreau să mă întorc niciodată acolo. Aș prefera să mor, decât să o iau de la început.

Ea se holbă la el, un șanț mic între sprâncene, iar August își imagină ce probabil gândea Kate, anume *că așa arată el când spune adevărul*. Iar el își spuse *că așa arată ea când te crede*.

Ceea ce era aproape amuzant, ținând cont că el nu mințise niciodată, dar îl și speria, pentru că era pentru prima dată când Kate îi văzuse acea expresie pe chip, celelalte expresii ale sale părând acum comparativ mai goale.

Știi? Știi? Știi?

Ar fi putut să o întrebe. Să o oblige să-i răspundă. Dar întrebarea l-ar fi condamnat, mașina era prea mică, iar el nu știa precis ce ar fi trebuit să facă dacă ea răspundea da.

Vioara și cutia ei erau jos, la picioarele lui. Leo avusese dreptate – dacă încerca, putea mirosi sângele de pe mâinile șoferului, dar nu și pe ale lui Kate. Totuși, ea nici nu avea o umbră neliniștită și...

— Freddie?

El clipi. Ea îl privea încordată, aștepta ceva. Mașina se oprise în fața academiei Colton.

— Scuze, spuse el.

Ieși primul și ținu portiera deschisă pentru Kate. În ultimul moment, îi oferi mâna pentru a o ajuta să iasă din limuzină, și, spre surprinderea lui, chiar o acceptă. Îl trecu un fior în clipa în care unghiile ei îi atinseră pielea.

— Hei, Marcus, zise ea și se aplecă înapoi în mașină. Am o oră cu psihologul, deci s-ar putea să întârzii un pic.

Șoferul nu făcu decât să încuviințeze din cap, apoi plecă.

Kate porni spre poarta principală, uitându-se înapoi când observă că el nu era în urma ei.

— Vii?

— Ne vedem pe-aici, zise el, arătând la nimereală înspre un grup de elevi, ca și cum i-ar fi fost prieteni.

Din nou, muchia unui zâmbet, o sprânceană ridicată, alura precaută care – acum știa – venea odată cu senzația neîncrederii.

— Mă bucur că am vorbit, Freddie, zise Kate, vocea alunecându-i lin peste numele lui.

— Și eu, spuse el și scoase telefonul mobil chiar în clipa în care Kate se întoarse să plece.

Formă numărul lui Henry, dar Leo fu cel care răspunse.

— Unde e tata? întrebă.

— Flynn coase pe cineva. Ce e?

— Știe.

— Ce știe? insistă Leo.

— Ceva. Totul. Nu știu. Dar *știe*, Leo.

Vocea fratelui său era încleștată, nerăbdătoare.

— Ce s-a schimbat?

— Nu știu, însă ieri m-a trântit de un dulap, iar azi vrea să fie prietena mea. Nu e ok, ceva nu e în regulă, iar modul în care mi-a pronunțat numele – adică nu numele meu, al lui Freddie – e straniu. Mă uit la ea și văd doi oameni și nu știu care e real și care...

— Stai pe poziții, August.

— Dar...

— Stai. Pe. Poziții.

August își înfipse unghiile în palme.

— Mi-am uitat pandantivul.

Un oftat.

— Păi, zise Leo încet, încearcă să te ții departe de monștri. Între timp...

— Leo...

— Te lași zăpăcit prea ușor. Dacă ar fi știut Kate Harker cine ești, s-ar fi simțit tentată să-ți spună.

— Știu, dar...

August închise ochii. Dar i-a *spus*. Nu-i așa? Ce încercase Kate să-i zică?

— Am un sentiment rău. Poți, te rog, să-l rogi pe Henry să mă sune când termină? Trebuie să vorbesc cu el.

— Bine, zise Leo. Dar între timp, frățioare, inspiră adânc și încearcă să nu-ți pierzi mințile.

— Ok, o să..., *încerc*, dar Leo deja închisese.

Kate plezni cu putere chiuveta.

Se uită la imaginea ei în oglindă.

— Ce *dracu'* e cu tine? își vorbi.

O fată din spatele ei tresări și zise:

— Hmmm, nimic.

Apoi ieși din baie. După ce se închise ușa băii, Kate respiră adânc și se ghemui, odihnindu-și fruntea de faianța rece.

— La naiba, la naiba, la naiba...

Nu a făcut-o.

Fusese chiar acolo, în fața ei, dar de fiecare dată când se gândise să treacă pe bancheta lui, să pună mâna pe bridele din buzunar, își dăduse seama că nu putea. Încercase să și-l imagineze pe Leo, cel cu ochii negri, torturându-l pe acel om până ce viața îi urca la suprafață ca sângele, dar nu-l văzuse decât pe Freddie stând acolo, prăbușit în el, de parcă *ea* ar fi fost monstrul.

Imaginile nu se potriveau.

Dar *văzuse* fotografia din telefon, *știa* ce era, știa că acea chestie din fața ei nu era decât un truc al luminii, o fațadă.

Freddie putea părea inocent, dar nu era.

Era un Sunai.

Însă el nu avea de unde să știe că ea aflase deja. Încă mai avea avantajul acesta – surpriza. Dar pentru cât timp?

Era bine. Se pregătise pentru asta, își mai păstrase o șansă. Kate avea să-i mai ofere să-l ducă acasă. De fapt nu avea nicio ședință după ore, dar îi văzuse numele pe foaia de programare a sălii de muzică, scris cu litere cursive, delicate: *Frederick Gallagher. 4 pm.*

— *Ce faci*? se auzi o voce, cuvintele smiorcăite.

Rachel.

Fata care o încolțise în drum spre sala de sport.

Kate se forță să-și descleștеze degetele de pe marginea chiuvetei.

— Mă rog, răspunse, îndreptându-se ușor, recompunându-și trăsăturile chipului.

Rachel arcui o sprânceană.

— Pentru ce?

— Iertare, zise Kate. Pentru ceea ce îți voi face *dacă nu dispari din calea mea.*

Rachel avu bunul simț să se dea la o parte și să o lase să treacă fără a mai scoate o vorbă.

Până la finalul zilei, August începuse să creadă că exagerase în legătură cu Kate. Stătuse lângă el în ora de istorie, mâzgălind monștri pe marginea caietului ei, nu pe al lui. Se întâlniseră pe hol, schimbaseră câteva gesturi și un zâmbet jenat, un *salut* murmurat și cam atât. O așteptase la băncile din curte în timpul orei de studiu – descoperind că *voia* să apară –, dar ea nu mai venise. Pe la prânz, August i-a trimis lui Leo un mesaj care spunea simplu *Mă simt mai bine,* și primi răspuns un singur cuvânt: *Bine*.

În ultima oră fu bucuros că nu plecase – venise, în sfârșit, vremea lui în sala de repetiții. De îndată ce sună clopoțelul, își luă vioara din dulap și porni direct spre sală. Până să ajungă, inima îi fusese încleștată în teama de a nu descoperi ușa încuiată sau sala ocupată; dar nu: ultimul nume aflat pe listă era al lui.

Știa că trebuia să plece acasă, să vorbească cu Henry, și *ar fi făcut-o*, dar Leo probabil că avea dreptate când zicea că exagerează, iar ocazia de a cânta – de a cânta *cu adevărat* – era prea ispititoare. În plus, cu cât stătea mai mult la școală, cu atât șansele de a se întâlni cu Kate la ieșire erau mai mici. Avea numai de câștigat, își zise. Și credea în ce își spunea.

August își folosi cardul de identitate, iar ușa scoase un scurt *bip*, lăsându-l să intre. Sala de repetiții era un cub atât de alb, încât își înghițea colțurile și îl făcea pe August să se simtă de parcă ar fi fost suspendat în vid, golul întrerupt doar de un scaun negru, un scrin, o bancă. Când ușa se închise în urma lui, încuiată, mai degrabă simți, decât auzi sistemul de izolare fonică pornind – o vibrație subtilă urmată de o bruscă și absolută liniște.

Desigur, niciodată nu era liniște în mintea sa. După o bătaie sau două a inimii, împușcăturile reîncepură, distante, dar neobosite, iar August abia aștepta să le acopere. Așeză cutia pe banca pianului și își scoase telefonul, setând cronometrul la patruzeci și cinci de minute – avea timp suficient pentru a ajunge acasă înainte de înserat. Cutia viorii se deschise cu un *clic* la atingerea sa, sunetul scurt, un staccato în liniște. Scoase instrumentul și arcușul, apoi se așeză pe scaun.

August duse vioara sub bărbie, inhalând adânc, așeză arcușul pe corzi și... ezită. Nu mai făcuse asta niciodată. Fuseseră atât de multe zile în care tânjise după vioară, pentru

a cânta, pur și simplu *a cânta*. Dar nu putuse niciodată. În mâinile unui Sunai muzica nu era inofensivă. Era o armă, paralizând pe oricine atingea.

I-ar fi plăcut un loc ca acesta la complex, dar resursele erau mereu prea puține, fiecare centimetru de spațiu era oferit celor din BIF – cazărmi, zone de antrenament, depozite –, iar Leo pretindea că el *nu* avea nevoie de repetiții; dacă voia ocazii pentru a cânta, tot ce trebuia să facă era să vâneze mai des. O dată sau de două ori, August visase cu ochii deschiși cum ar putea să fure o mașină. Să conducă până dincolo de zonele roșii, verzi și galbene, adânc în Pustia cea cu întinderile sale goale, cu spațiul său deschis. Să parcheze la marginea drumului și să meargă până undeva unde să fie sigur că nu l-ar putea auzi nimeni.

Însă visarea venea cu propriile pericole. Să nu-l audă nimeni ar fi însemnat să nu existe suflete în jur, și calculase cât timp i-ar trebui ca să ajungă atât de departe și înapoi. Știa că era prea riscant.

— Ia-ți pachet la tine, obișnuia să-i zică Leo, desconsiderându-i reveriile.

August și-ar fi dorit să-i poată răspundă cu ceva, ceva deloc politicos.

Dar acum...

Acum erau doar el și pereții albi și vioara. August închise ochii și începu să cânte.

Kate zăbovi după școală, urmărind cum se golea campusul. Elevii plecau în valuri, îndreptându-se către metrou sau împrăștiindu-se de parcă se fugăreau cu întunericul, ceea ce nu era prea departe de adevăr. Interdicția de a umbla pe străzi începea practic odată cu apusul soarelui – adică, în acea zi, la 7:23, conform unui tabel din fața cancelariei –, dar nimeni niciodată nu aștepta atât de mult, nici măcar profesorii. Câtă vreme aveau un medalion, erau în siguranță – asta era ideea –, însă nimeni nu părea dornic să verifice teoria, și, la doar douăzeci de minute după clopoțelul de la ora patru, singurii oameni din campus mai erau doar o mână de liceeni restanțieri, o pereche ce trândăvea prin parcare și monstrul din sala de muzică.

Kate se așeză pe o bancă de lângă poartă, așteptând limuzina neagră. Bridele cu fir de cupru o înțepau prin buzunarul de la spate, o insistentă aducere-aminte a ceea ce trebuia să facă. Privi spre școală – mașina ar fi trebuit să ajungă înainte să apară Freddie.

La treizeci de minute după ce s-a sunat, nici urmă nici de unul, nici de celălalt.

Kate lovi cu unghiile în lemnul băncii. Îi spusese lui Marcus că urma să întârzie și încercase să-și potolească furnicăturile nervoase din piept, dar, după un sfert de oră, academia scufundându-se în liniștea din jurul ei și nicio limuzină la orizont, Kate cedă și își sună șoferul.

Nu răspunse.

Frica se aprinse brusc – ascuțită – în mijlocul ei.

Era aproape ora cinci.

Lumina deja slăbea. Kate se ridică și începu să pășească agitată dintr-o parte în alta. Se gândi să-și sune tatăl, dar se abținu. Nu mai era un copil. Freddie era încă înăuntru, iar fără mașină oricum nu avea nicio șansă de a-l convinge să vină cu ea.

Abandonându-și misiunea, își ridică ghiozdanul în spinare și porni spre intrarea la metrou, aflată în fața campusului.

Dar, când ajunse acolo, observă că porțile erau încuiate.

Prinse barele metalice în pumn și pulsul i-o luă razna.

Ceva nu era în regulă. Liniile de metrou trebuiau să fie deschise până la apusul soarelui, însă poarta din fața intrării fusese deja încuiată. Ca de fiecare dată când inima îi bătea prea tare, un țârâit i se porni în urechea surdă. Închise ochii pentru o clipă, încercând să își potolească bătăile inimii, dar aceasta o îndemna repetat să *fugă*.

Nu. Kate închise ochii, inspiră adânc. Gândește-te, *gândește-te*. Dădu drumul gratiilor și se întoarse către școală, scoțându-și telefonul din buzunar și sunând la un taxi.

Șoferul nu voia să preia comanda, iar ea nu-l putea judeca prea aspru, era trecut deja de ora cinci și soarele cobora tot mai mult; Kate nu avea nicio intenție să rămână captivă în campus după lăsarea serii, singură cu un monstru.

— Numele meu este Kate *Harker*, izbucni. Zi-mi un preț. Doar să ajungi aici repede.

Închise și scoase piroanele din ghiozdan, sunetul de metal pe metal fiind o aducere-aminte a cât de tăcut devenise Coltonul. Împinse unul dintre ele în șosetă și-l agăță pe celălalt de vârful teșit, îndreptat spre în afară.

Merse la intrarea principală a școlii, dar ușile erau încuiate; încercă să-și folosească cardul de identitate, dar nu se întâmplă nimic. Zgudui clanța, doar ca să fie sigură, apoi, privind prin geam, văzu cadavrul.

Zăcea contorsionat pe podea, capul întors la spate atât cât să-i poată vedea chipul.

Era domnul Brody, profesorul de istorie, cu gâtul rupt și ochii carbonizați.

Parcă după secole întregi, August își termină cântecul.

Iar apoi îl mai cântă o dată.

Și încă o dată.

Melodia – acel lucru incredibil, straniu, ce sosise la el în prima zi în acea alee și care nu-l mai părăsise niciodată, nu-i dăduse drumul niciodată, răsuna în capul său pe sub zgomotul focurilor de armă, așteptând mereu să se elibereze. Acum curgea din el prin piele și arcuș și coardă. Bubuia prin mușchi și os, țesea prin inimă și venă, și îl făcea să se simtă uman și întreg și *plin* de viață.

Poate că nu se hrănea cu suflete.

Poate asta era.

Fiecare acord atârna în aer, strălucind asemenea prafului prins în raze de soare, iar când se sfârși cântecul a treia oară și melodia se pierdu în aer, August rămase nemișcat, savurând momentul acela perfect.

Cronometrul scoase un sunet strident ce spulberă ultimele note care încă mai pluteau în jur și îl smulse pe August înapoi în lume, cu toate necazurile ce așteptau în ea. Oftă și ridică telefonul, oprind alarma, apoi se încruntă. Îi trimisese un mesaj lui Henry să îl anunțe că urma să ajungă mai târziu acasă, dar nu primise niciun răspuns. Nici măcar de la Leo.

Tot atunci observă că nu mai avea semnal. La naiba! Așează șovăitor vioara în cutie, își luă geanta pe umăr și porni spre ușă.

Nu se deschise.

August încercă să se împingă în ea, dar ușa nu era doar blocată.

Era *încuiată*.

Se uită în jur, căutând un sistem de deschidere pentru cardul său de identitate, dar nu găsi nimic. Panoul de acces era pe partea cealaltă. Panica mușcă din el, însă August își presă fața de geamul ușii, străduindu-se să vadă ceva – orice –, iar ce văzu fu panoul de acces spart, cu măruntaiele firelor tăiate atârnând din perete.

Era captiv.

Kate se îndepărtă de ușa încuiată, ochii negri, goi, ai cadavrului holbându-se la ea. Se luptă cu un fior și încercă să se gândească. Trei Sunai. Logica îi spunea că era vorba despre Freddie. Dar dacă *era* Freddie, cum reușise să iasă și să încuie poarta de la metrou fără ca ea să îl vadă? Și dacă *nu* era Freddie și cel de-al doilea Sunai nu părăsise niciodată complexul, însemna că era... Leo.

Mai mulți Sunai în preajmă, încercuind-o ca rechinii. Pieptul o strânse, dar nu avea voie să se panicheze. Panica nu servește la nimic. Panica doar tulbură mintea, duce la greșeli fatale. Sunt o Harker, își spuse, strângând pironul în pumn. Avea să găsească o altă cale de scăpare. Porni, hotărâtă să-și înfrâneze instinctul de a fugi, dădu colțul pe lângă școală, îndreptându-se spre poarta din spate, scormonind după telefonul mobil cu mâna liberă și...

Ceva o lovi – *tare*.

Telefonul îi căzu și se împiedică, un pumn de oțel coborându-i din spate spre umăr. Nu ezită, ci înfipse țărușul de metal în creatură, după care împinse. Auzi un hâsâit umed, brațele creaturii înmuindu-se suficient cât să-i permită lui Kate se îngenuncheze și să arunce monstrul peste umăr. Corpul izbi pământul, se rostogoli și sări în picioare cu o grație stranie, pironul încă îngropat în picior.

Kate împietri.

Nu era un Sunai.

Era un Malchai.

O formă scheletică, ochi roșii rotindu-se parcă într-un craniu ce părea negru pe sub pielea subțire și moartă. O jumătate a chipului Malchaiului era o grămadă de linii furioase – H-ul de pe obraz fusese smuls cu ghearele, așa cum făcuse și monstrul pe care îl ucisese în beci. Buzele se adunară într-un rânjet strâmb, vocea un cârâit umed.

— Bună, micuță Harker.

Ea deschise gura pentru a-l asigura că tatăl ei avea să-i taie capul, dar nu mai avu șansa să o facă, pentru că o a doua siluetă sări pe ea, prea rapidă pentru a se feri, ca o pată ce o izbi în piept și o trânti de peretele de cărămidă al școlii. Ceva se crăpă în capul ei, și un țipăt se smulse înainte ca al doilea Malchai să strângă pumnul în jurul gâtului ei, lăsând-o fără aer.

Gura monstrului se desfăcu într-un zâmbet plin de dinți ascuțiți.

— Asta o să fie distractiv.

Fără semnal.

Bineînțeles că nu avea semnal. Vârî telefonul mobil înapoi în buzunar, inspiră adânc și se trânti tare cu umărul în ușă. Nu fu recompensat cu nimic mai mult decât cu un ecou de durere. Doar pentru că nu sângera și nu se frângea ca un om, asta nu însemna că era mai puternic decât oțelul ranforsat. Nu era un berbec de asediu.

Privi în jos la mâinile sale și se gândi la Leo cel din noaptea trecută, la modul în care întunericul i se prelinsese prin degete, clanța fărâmițându-se în pumnul său. Dar August nu poseda genul acela de control. Pentru el era totul sau nimic.

Își frecă răbojul de pe încheietură.

Patru sute douăzeci și unu de zile.

Însă nu se temea pentru pierderea însemnelor.

Trebuia să existe o altă cale. Se retrase în mijlocul sălii, scană pereții, podeaua, tavanul. Neted. Neted. *Panouri*. Urcat pe scaun ar fi fost suficient de înalt pentru a ajunge la materialul izolator de deasupra. Era greu, dar, când apăsă suficient de tare, panoul se ridică și August izbuti să îl dea la o parte. Adulmecă și se strâmbă ușor simțind mirosul rânced al aerului îmbâcsit, apoi își ridică vioara și urcă în beznă.

Degetele din jurul gâtului lui Kate erau reci ca fierul și, înainte de a se putea elibera, fu trântită pe trotuar. Căzu tare, aerul împins din plămâni și palmele arzându-i acolo unde pielea se răzuise de beton. Se ridică în genunchi și sprijinită în brațe, dar Malchaii erau prea rapizi, iar unul dintre ei era deja deasupra ei, sucind-o pe spate.

Umărul îi ardea dureros în timp ce monstrul o țintuia de trotuar.

— Luptătoare minionă, auzi murmurul în timp ce al doilea Malchai își smulse pironul din picior cu un sunet umed și îl aruncă deoparte.

Monstrul care o bloca avea aceleași zgârieturi adânci pe obraz, brăzdând H-ul până la os. Urmele păreau proaspete.

— L-a omorât pe Olivier, zise celălalt, scuturând arsura fierului de pe degete.

— Chiar așa, șopti primul, apropiindu-și buzele de obrazul ei.

Ea își smuci capul și simți respirația rece atingându-i fața când creatura îi șopti ceva în urechea surdă, însă prea încet pentru a deslușI cuvintele. Își implântă genunchiul în vintrele monstrului, dar acesta nu făcu decât să chicotească. Cam atâta de folositoare erau tehnicile de autoapărare de la școală.

Erau puternici, și totuși afară era încă lumină. Dacă ar fi reușit doar să se ridice în picioare, să stea cu spatele la perete...

— Îți aud sângele pulsând, zise Malchaiul de deasupra ei, în timp ce degetele lui Kate căutau pironul din șosetă. Pariez că ești dulce.

Gura monstrului se căscă larg, dezvelind colți argintii, ascuțiți.

— Fără dinți, îl avertiză al doilea, și Malchaiul se încruntă, dar închise gura cu un *clic* zgomotos.

Celălalt scoase o torță mică, portabilă, și o aprinse. Flama hâsâi, și Kate se zbătu în strânsoarea monstrului, până ce unghiile acestuia săpară urme adânci în pielea ei, în

șuvițe de sânge.

— O să... te omor! mârâi ea.

— *Oameni, oameni plini de minciuni*, cântă cel deasupra ei cu ochi roșii pulsând a încântare. Să o omorâm mai întâi?

Malchaiul cu torța păru să se gândească.

— Nu. Nu e nimeni să o audă. Să nu ne grăbim. Cum ar face și el.

Nu era în regulă.

Nu era în regulă, deloc, deloc, deloc.

Mâna ei brăzdă iarba, încercând să ajungă la al doilea piron. Monstrul care se afla deasupra ei zâmbi, iar cel cu torța struni flacăra, concentrând-o într-un vârf ca de cuțit fierbinte.

— Are ochii tatălui ei, zise creatura, și pe Kate o trecură fiorii, amintindu-și de profesorul de pe podea, cu orbitele carbonizate. Ține-o bine!

August sări pe hol dintr-o gură de ventilație, cu uniforma murdară de praf și pânză de păianjen. Tenișii atinseră podeaua lustruită a academiei Colton și, cât se îndreptă, sentimentul de bucurie că era liber se preschimbă rapid în frică. Asta nu era o farsă la nimereală. Cineva își propusese să-l țină închis în acea cameră. Dar cine? Și *de ce*?

Pentru moment, asta nu mai conta la fel de mult cât încercarea sa de a scăpa de acolo. Se îndreptă spre cea mai apropiată ieșire, scoțându-și telefonul din buzunar, dar se opri brusc când observă corpul fetei. Era tânără, un boboc, cu capul întors într-un unghi ciudat, iar chipul îi tăie respirația. Nu avea ochi. Fuseseră arși.

Îl apelă pe Henry în timp ce izbi mânerul de urgență al ușii și ieși din clădire.

— Hai, șopti în timp ce telefonul începu să sune.

Îl lăsă să sune de trei ori, de patru ori, apoi închise și fu pe punctul de a-l suna pe Leo, când auzi țipătul gâtuit.

Nu fusese un strigăt ascuțit, mai mult un urlet înăbușit. August trecu un colț și se opri brusc. Două creaturi stăteau aplecate peste o fată, figurile lor prea lungi și musculoase, pielea lor prea palidă și oasele prea negre. Nu mai văzuse niciodată un Malchai. Nu pe viu. Nu aruncau nicio umbră, dar, uitându-se la ei, observă că aerul din jurul lor tremura, iar dinții le erau vârfuri de argint ascuțite.

Arătau... monstruos.

Iar fata de sub ei – cea care strigase – era Kate.

Pentru o clipă, lumea se scufundă în tăcere, timpul încetini, așa cum se întâmpla înaintea acordurilor sale, clipa lungită asemenea unei note.

Trebuia să o ajute.

Nu trebuia să o ajute.

Dacă o făcea, ea avea să afle ce era cu adevărat.

Dacă nu o făcea, ea avea să moară.

O ucideau pe Kate.

Iar lui îi întindeau o cursă.

Era nevinovată.

Era o Harker.

Apoi, prea repede, clipa se prăbuși, iar August îngenunche. Deschise cutia viorii.

Torța ardea aerul de deasupra feței lui Kate.

Ghearele Malchaiului săpau în maxilarul ei și un sunet ca un văitat îi scăpă din gât. Sunetul, atât de străin, de demn de milă, fu suficient pentru a o zgudui și a o aduce înapoi în simțiri.

Degetele îi atinseră pironul. Apoi auzi.

Muzica.

O singură notă ce răsună în curte și umplu aerul, o notă ce părea să ocupe mai mult spațiu decât i s-ar fi cuvenit. Apoi alta și alta, împletindu-se într-un cântec. Muzica era stranie și obsedantă și frumoasă, iar Kate avu nevoie de toată concentrarea pentru a-și acoperi urechea sănătoasă, dar, cumva, tot o mai putea auzi –limpede ca un cristal. Malchaiul lăsă să-i cadă torța și se clătină ca lovit, iar cel de deasupra ei îngheță și își prinse de durere craniul în pumni, iar ceva înflorea pe pielea sa asemenea unei vânătăi.

Degetele ei găsiră în sfârșit pironul din gheată și împinse fierul adânc în pieptul Malchaiului, dincolo de substanța neagră ce îi ieșea prin piele asemenea sudorii, pe sub placa de os și drept în inimă. Monstrul urlă înfiorător, dar era prea târziu. Țărușul fu împins adânc, până la mânerul teșit, degetele lui Kate lipicioase și mânjite de sângele negru de pe buzele creaturii. Malchaiul se prăbuși peste ea, inert. Kate îl împinse la o parte și se ridică, clătinându-se de durere, gândurile-i începușate în linii muzicale.

Apoi, pe neașteptate, se opri și îl auzi pe Freddie strigând:

— Ai grijă!

Se răsuci însă prea lent și se găsi față în față cu cel de al doilea Malchai. În ciuda beznei uleioase ce i se scurgea prin piele, monstrul o prinse de încheietura brațului și, înainte ca ea să se poată elibera, își înfipse colții ca niște cuțite în umărul ei.

Durerea o străbătu, iar apoi, o clipă mai târziu, colții monstrului dispărură, iar aceasta fu tras în spate. Brațele lui Freddie erau încolăcite în jurul umerilor Malchaiului, una dintre mâini apăsate pe pielea palidă a gâtului creaturii; iar Kate stătea acolo, ametită, gândindu-se la cât de tânăr părea – cât de mic –, înainte de a-și aminti că și el era un monstru. Ochii lui Freddie erau închiși, dinții încleștați cât timp încerca să-l imobilizeze pe Malchai, întunericul scurgându-se din pielea monstrului în a sa, asemenea unei pete.

Kate își reveni în sfârșit și se urni, ridicând pironul și înfigându-l în inima Malchaiului. Acesta nu se mai luptă. Căzuse deja pe pieptul lui Freddie, lumina roșie din ochi pâlpâind chiar înainte ca fierul să-și atingă ținta.

Freddie îi dădu drumul, și monstrul se prăbuși între ei, nimic mai mult decât dinți și oase, iar pentru o secundă se uitară unul la celălalt, acoperiți cu sânge, respirând greu.

Niciunul nu se mișcă.

Privirea lui Freddie străbătu grăbită corpul lui Kate și cadavrele de pe jos, înainte de a se întoarce la vioara aruncată în iarbă. Degetele lui Kate se încordară pe piron.

Fugi, zise o voce din mintea ei.

Dar nu fugi.

Privirile lor se întâlniră și Freddie se legănă un pic pe picioare.

— Ce nai..., începu Kate, dar el se arcui și vomită.

Ce ieși din el fu negru, sclipitor ca petrolul. Încercă să se îndrepte, dar se împiedică și căzu în palme și-n genunchi, vărsând lichidul ca cerneala pe betonul palid al trotuarului.

Nu te apropia, îi spuse vocea, dar ea deja îngenunchease lângă el.

— Ce s-a întâmplat?

El deschise gura, încercând parcă să vorbească, dar se înecă, tot mai multă beznă scurgându-se din el. Când ridică privirea, ochii nu îi mai erau gri, ci negri. Negri și plini de chin. Venele i se umflaseră pe mâini și șerpuiau ca benzi negre peste pielea lui, urcându-i pe gât.

Ce spusese Sloan?

Nu se pot hrăni cu ei. Nu se pot hrăni cu noi.

Atunci de ce? De ce o făcuse? Vru să îl întrebe, dar privirea lui Freddie își pierdea limpezimea, corpul începea să-i tremure. Întinse mâna cu greu după vioară, dar era prea departe, iar câteva clipe mai târziu se prăbuși. Nu se mai mișca. Era mort? Voia să fie mort? se întrebă Kate. O mică parte din ea își spuse că, iată deci, *așa* se ucide un Sunai, dar nu, pieptul său încă se ridica și se cobora în scurte respirații sacadate.

Lui Kate îi sună telefonul. Era încă pe trotuar, unde îi căzuse, și se grăbi să răspundă.

— Alo? întrebă fără suflare.

Dar nu era tatăl ei. Nici Marcus. Era compania de taxi. Mașina aștepta în fața școlii. Taximetrul era pornit.

Kate se uită în jur la distrugerea de pe urma luptei: cele două cadavre de Malchai, torța pârlind o dungă neagră în trotuar, Sunaiul fără cunoștință de la picioarele ei. Era acoperită în sânge ce se usca și pete de zeamă neagră. Înghiți.

— Stați acolo, îi zise taximetristului. Sunt pe drum.

VERSUL TREI

FUGI, MONSTRULE, FUGI!

1

Când se trezi, simți durerea în tot corpul. Durerea fusese întotdeauna ceva trecător, ceva ce plutea uneori pe suprafața simțurilor sale, dar de data asta era adâncă, înnodându-se în jurul fiecărui mușchi și os. Data trecută când se întunecase, îl duruse până în măduva ființei, arsese prin el ca febra, dar chiar și acel chin fusese diferit. Acum se simțea scobit. Îl durea când respira. *A fi* îl durea. Și, pentru prima dată în viață, își dorea să se târască înapoi în bezna viselor sale.

În schimb, August își readuse mintea la suprafață, acolo unde îl aștepta corpul, și deschise ochii.

Zăcea pe o podea de beton, sprijinit de un perete neterminat, în spatele său o învălmășeală de gard metalic și grinzi de lemn. Ochii i se încețoșau, apoi se limpezeau, apoi se încețoșau din nou; încercă să se miște, dar încheieturile îi erau legate cu bride de grilajul de metal.

Kate Harker îl privea din mijlocul podelei de beton, mâinile în jurul genunchilor. Purta bluza lui de la Colton peste tricoul ei mânjit cu sânge. Pe maxilar i se ivise o vânătaie pe care și-o ferea cu brațul, tricoul rupt acolo unde Malchaiul își înfipsese dinții. Părea șocată, dar se încordă când îl observă uitându-se la ea, expresia feței de nedescifrat.

— Bun venit în noul meu birou, zise ea.

Vocea îi era rece, distantă. Poate din cauza șocului. August văzuse așa ceva la cei din BIF după o întâlnire cu moartea.

— Începusem să mă întreb dacă te vei mai trezi vreodată.

August își smulse privirea de pe ea și cercetă în jur. Nu erau singuri. Un bărbat inconștient era trântit într-un colț, cu mâinile legate și gura acoperită cu bandă adezivă. Pe tricoul său scria V-City Taxi.

Ea îi urmări privirea.

— Ești mai greu decât pari, explică. Am avut nevoie de ajutorul lui să te aduc până aici. Apoi... în fine... am zis că n-ar trebui să-l las să plece. Deși l-am plătit bine înainte să... În fine.

August încercă să înghită. Gâtul i se simțea ca plin de nisip.

— Vioara mea.

Kate bătu cu unghiile pe cutia de lângă ea. August răsuflă ușurat, iar ea îi aruncă o privire pe care nu o putu descifra. Atenția ei aluneca spre fereastră, rame goale acoperite cu folii de plastic. Chiar și prin plastic își putea da seama că se întuneca. Ar fi trebuit să fie de mult acasă. Unde îi era telefonul? Nu îl simțea în buzunar. Îl pierduse?

— Unde suntem? întrebă.

— Tatăl meu are ascunzători prin tot orașul.

Un val de panică îl izbi cu greață.

— Și ne-ai dus la una dintre ele. După ce Malchaiul lui...

Kate îi aruncă o privire fugară.

— Nu mai erau ai tatălui meu, zise rece. Dar nu sunt proastă. Suntem într-o clădire ce se renovează lângă una dintre ascunzători. Am multe întrebări, Freddie.

El înghiți din nou.

— August, zise obosit. Numele meu e August.

— *August*, zise și ea, parcă testându-i numele. Ți se potrivește ceva mai bine. August Flynn.

Deci știa.

— De când? întrebă el și ea păru să înțeleagă întrebarea, pentru că răspunse îndată:

— De ieri.

August dădu din cap. Avusese dreptate. Probabil că s-ar fi simțit răzbunat, dacă nu ar fi fost în dureri atât de mari.

— Am crezut că soiul vostru e invincibil.

Ea rosti *soiul* ca pe un cuvânt murdar, iar el se strâmbă.

— Nimic nu e invincibil.

Un zâmbet uscat i se contură pe chip.

— Asta am crezut și eu.

— Kate...

— Nu, i-o reteză ea, încă nu e rândul tău să vorbești.

Tăcu. Simțea cum stă să îi explodeze capul de durere.

Kate își răzui sânge negru de pe unghiile metalice.

— De ce m-ai ajutat?

Întrebarea ieși repede și ascuțită, de parcă asta așteptase.

El închise ochii.

— A fost o cursă. Malchaii aceia nu încercau doar să te ucidă, ci încercau să o facă să pară o execuție a unui Sunai. Ar fi dat vina pe mine – pe familia mea – și s-ar fi folosit de asta pentru a rupe armistițiul.

Deschise din nou ochii – boala se retrăgea în sfârșit, ca plină de milă.

— Ce am zis în pădure e adevărat – faptul că îmi doresc să fie pace.

— Și eu ar trebui să cred că monstrul e un pacifist?

— Nu te-am mințit niciodată.

— Dar nici *adevărul* nu mi l-ai spus.

— Cum aș fi putut? întrebă el. Tu ai fi făcut-o?

Kate nu răspunse. Se uita la podea, suferind vizibil.

— Ești bine? o întrebă el încet.

Ea își ridică violent capul.

— Îți bați joc de mine?

August se retrase în el, confuz.

— Doar între...

— Taci!

Ea se ridică, dezvăluind pironul de metal pe care îl ascunsese sub genunchi.

— Știu de ce este în stare soiul tău. Am văzut filmul, am văzut cum vă jucați cu victima voastră, un joc bolnav de-a șoarecele și pisica...

Filmarea? se gândi August.

— Nu sunt un șoarece, August Flynn. Pricepi? Știu ce ești.

Veni spre el. Bara de metal de care îl legase urca vertical pe perete și el se propti în picioare, cu încheieturile alunecând pe bară în sus, până ce se ridică de tot.

— Ți-am salvat viața, zise el.

Ca răspuns, Kate îi duse vârful pironului la gât. Fierul încă mai era pătat cu sânge de Malchai, iar mirosul îi întoarse stomacul lui August pe dos. Ochii lui Kate erau febrili, dar mâna îi era sigură.

— Un mulțumesc ar fi fost de ajuns, zise el.

— De ce ai venit la Colton? ceru ea.

— M-a trimis tatăl meu.

— Adică *Flynn*.

— Da.

— Te-a pus să mă omori?

— Nu. M-a vrut aproape de tine în cazul în care armistițiul se dizolvă. Nu sunt multe lucruri pe lumea asta la care să țină Callum Harker, iar Leo s-a gândit că ne-ai fi de folos ca avantaj în luptă.

August se împinse în vârful pironului.

— Și, ca să fie limpede, va fi nevoie de mult mai mult de atât pentru a mă răni.

Ca și cum i-ar fi răspuns provocării, Kate apăsă, dar vârful nu străpunse pielea.

Chiar atunci un telefon mobil bâzâi pe podeaua de ciment, lângă cutia viorii. Kate se întoarse spre el și teroarea puse stăpânire pe chipul lui August.

— L-ai lăsat *aprins*?

— Am dezactivat GPS-ul, zise ea, aplecându-se după telefon.

Se încruntă la ecran.

— Kate, spuse el, trăgând de bride.

August înjură. Erau întărite cu fir metalic.

— Cine e?

Ea se îndreptă.

— De acasă.

— Nu răspunde, o sfătui August, dorindu-și pentru prima dată să facă pe cineva să se răzgândească, spre deosebire de a-i deșira gândurile.

Degetul ei mare plutea pe deasupra ecranului.

— Kate, *cineva* a trimis acei Malchai să te omoare.

Kate privi în jos. Telefonul se opri din vibrat. Apoi porni din nou.

— Și-au încălcat jurămintele, zise ea. Așa cum a fost cu Olivier.

— Cine e Olivier?

— Sunt înfometați și neliniștiți, continuă ea cu vocea pe jumătate pierdută sub soneria telefonului. Și sătui de urmat ordine.

August se zvârcoli în prinsoare.

— Ce s-a întâmplat nu a fost un atac la nimereală. A fost planificat. Cineva s-a străduit mult să se asigure că vei muri și că eu voi pica drept vinovat.

Kate șopti un singur cuvânt. Telefonul încă mai suna, dar, în loc să răspundă, îl întoarse cu ecranul în jos și îi scoase bateria. Bâzâitul încetă. Rosti din nou cuvântul, iar August pricepu că era un nume.

— Sloan.

Mai auzise numele ăsta cândva. Leo obișnuia să vorbească despre el așa cum o făcea despre majoritatea monștrilor, doar că mai rău.

Tatăl meu ține un Malchai ca animal de companie.

— Ar porni *Sloan* acesta un război?

Kate îi aruncă o privire.

— Moarte și violență – nu asta-i tot ce își doresc toți monștrii?

August nu mușcă momeala.

— Uite, nu știu, zise ea călcând agitată, dar sunt destul de sigură că vrea să dispar, și, dacă i-ar putea înscena lui Flynn pe parcurs, ar fi perfect. Nu știu pe nimeni altcineva care să gândească atâția pași în avans. Majoritatea Malchailor sunt ucigași fără minte. Sloan e... diferit.

— Ceilalți Malchai ascultă de el?

— Sunt acasă doar de nouă zile, August. Nu prea am observat. Până acum cel mai mare hobby al lui pare a fi să mă *tortureze*.

— Dacă e implicat, nu poți merge acasă. Tre...

Se opri când auzi sunetele mașinilor parcând afară, motoarele oprindu-se. Sunetele erau slabe, înfundate, iar Kate încă nu le auzise. Încă mai pășea agitată dintr-o parte în alta.

— Kate.

Ușile mașinilor se deschiseră și se trântiseră.

— Kate.

Pași.

— *Kate*.

Ea se întoarce către el.

— *Ce*?

— Trebuie să mă dezlegi, zise, încercând să-și elibereze mâinile.

Bridele îl strângeau prea tare și – chiar dacă metalul nu îl durea – legăturile erau prea greu de rupt.

— De ce aș face asta?

— Pentru că vine cineva.

O ușă se deschise undeva sub ei, sunetul în sfârșit suficient de puternic pentru a fi auzit și de ea.

— Probabil că te-au urmărit până aici.

— Nu, zise ea, am dezactivat GPS-ul din telefon.

În colț, taximetristul se foi. Un telefon îi căzu din buzunar.

— La dracu'!

Pașii prindeau ecou pe trepte. Kate se grăbi spre geam, aruncându-și ghiozdanul pe umăr. Scoase o brichetă din buzunar, un briceag mic de argint ce se deschidea într-o parte și tăie folia de plastic cu lama mică, dar periculoasă, dezvelind un cer vinețiu dincolo de ea. Pentru o clipă, August crezu că avea să-l lase acolo, țintuit la perete pentru a-l găsi oamenii lui Harker, dar Kate se întoarse.

— Aveam de gând să te predau tatălui meu, zise ea. Când ai intrat în mașină de dimineață.

Vârî briceagul între bride și piele.

— Ar fi fost atât de ușor.

— Atunci de ce nu ai făcut-o?

Ea se uită în sus. Înghiți.

— Nu arătai ca un monstru.

August îi țintui privirea. Vru să-i spună că *nu* era un monstru, dar cuvintele se împotmoliră.

— Și acum?

Kate dădu doar din cap și smuci cuțitul.

Dar bridele nu se tăiau.

Se încruntă și încercă din nou. Nimic.

August păli.

— Te rog, spune-mi că ai o cale de-a îmi da astea jos.

— Nu am plănuit să le dau jos, se răsti ea.

August începu să se zvârcolească panicat, dar Kate își ridică gheata și o izbi de barele de metal. Zgomotul fu puternic, prea puternic, dar bara se îndoi și cedă, iar August izbuti să-și scoată încheieturile încă legate. Kate lovi a doua bară, dar fie aceasta era mai dură, fie unghiul era greșit, pentru că se îndoia, dar nu se rupea. Pașii se auzeau tot mai tare. August își încolăci degetele în jurul barei și la fel făcu și Kate, trăgând împreună cu toată puterea până ce se eliberă, amândoi prăbușindu-se pe podea.

Kate căzu pe partea rănită și gemu de durere, dar când August vru să o ajute, ea se feri, ca și cum atingerea lui ar fi fost otrăvitoare, și hotărî să se descurce singură. August ridică tocul viorii în clipa în care Kate rupse plasticul tăiat de la geam și ieși după ea, așteptându-se să dea peste vreo scară de incendiu, sau ceva de genul, doar pentru a descoperi un pervaz de cincisprezece centimetri înaintea unui gol de trei etaje.

Aerul i se blocă în gâtlej.

— Nu-mi spune că te temi de înălțime, zise ea călcând fără efort.

— Nu de înălțime, murmură el. Doar de căzut.

Se uită în jur, încercând să-și dea seama cum puteau ajunge jos, când Kate trase aer adânc în piept și *sări*.

II

Kate sări peste spațiul de doi metri între clădirea aflată în renovare și acoperișul unei clădiri ceva mai scunde. Aterizâ, se rostogoli de câteva ori și porni mai departe fără a se uita în urmă. Mesajul era limpede: ține pasul sau dispari! August inspiră adânc, strânse în pumn mânerul cutiei și sări și el. Depăși marginea acoperișului și alunecă, ridicându-se chiar când Kate dispăru după colțul unei gherete de pe acoperiș. August o urmă și, când luă colțul, îl prinse de umăr, împingându-l în peretele din spatele ei, salvându-l din bătaia focului.

— Faci asta des? șopti el. Să sari de pe clădiri, să fugi pe acoperișuri?

Kate ridică o sprânceană.

— Tu nu?

Aproape că zâmbi, deși ar fi putut fi o grimasă. Când se aplecă, August observă urma zimțată a colților Malchaiului pe umărul ei.

August cercetă din priviri clădirea.

— Unde suntem?

— La marginea exterioară a roșului.

— Am un punct de acces lângă Cusătură. Dacă reușim să ajungem în Orașul de Sud...

— *Să ajungem*? Noi doi?

Kate deschise ușa de pe acoperiș și coborî scările.

— Tu m-ai salvat. Eu te-am salvat. După părerea mea, suntem chit.

August se încruntă.

— Nu te abandonez.

— Iar eu nu merg la Flynn.

— Te-am putea proteja.

Ea scoase un sunet ce ar fi putut semăna cu un râs, doar că ceva mai rece.

— Mda, sunt sigură!

El o urmări pe scări în jos.

— Bine, să nu mă crezi, dar *aici* nu ești în siguranță.

— *Nicăieri* nu sunt în siguranță, explodă, dând cărțile pe față. Nu pot să merg acasă. Harker Hall e în mijlocul roșului și, indiferent dacă tatăl meu e acolo sau nu, Sloan sigur e... Și...

August simți mirosul de sânge și îi acoperi gura cu palma sa, înclinându-și capul spre stradă. Kate începu să protesteze, dar observă încordarea din ochii săi și tăcu. El se străduia să deslușească vocile.

...nu e în clădire...

...raportează...

...verifică camerele de supraveghere...

...semnal...

August și Kate se opriră pe scări și rămaseră complet nemișcați până ce vocile dispărură, amestecându-se cu huruitul motoarelor și cu celelalte sunete ale orașului. Când August își coborî mâna de la gura ei, Kate își șterse fața cu mâneca.

— Ce au zis? întrebă ea.

— Dă-mi telefonul tău.

Ea scoase telefonul mobil din buzunar și i-l înmână. August îl așeză pe o treaptă și îl zdrobi sub talpă. Kate ridică o sprânceană.

— Necesar? șopti.

— Nu strică, șopti și el. Tot Orașul de Nord e în rețea?

Kate dădu din cap că da.

— Camere pe aproape fiecare stradă.

— Aproape?

Kate se gândi pentru o clipă.

— Sunt câteva excepții.

— Și să nu mă aștept să le fi memorat pe toate?

Kate ridică din nou o sprânceană.

— Am avut timp doar o săptămână.

August se demoralizează. Apoi buzele ei schițară o infimă muchie de zâmbet, obosit, însă ascuțit ca o lamă.

— Am trecut prin cele din roșu.

August se îndreptă.

— Dacă vrei să fugi, nu te voi opri, dar mai întâi ajută-mă să găsesc un alt telefon.

Soarele se scufundase după vârfurile blocurilor și orașul începea să se împăturească în sine. Nu chiar ca în Orașul de Sud, unde totul se baricada și cu toții se ghemuiau în carapacele lor armate, dar și aici străzile se goleau atunci când cei fără protecția lui Harker se îndreptau spre casă ori cei cu medalioane se adăposteau. Restaurantele și barurile serveau oameni suficient de curajoși pentru a ieși din case, însă nu și pentru a zăbovi pe trotuare. Deci chiar dacă reușeau să evite camerele de supraveghere, în fiecare clipă în care August și Kate rămâneau pe stradă ar fi ieșit în evidență.

August o urmă pe Kate printr-o rețea de străzi și intrară într-o cafenea din apropiere.

Ea merse direct la baie și ieși câteva minute mai târziu, purtând hainele altcuiva și ținând în mână un nou telefon. Îi dădu jacheta de la Colton înapoi.

— Sper că nu te superi, am murdărit-o un pic cu sânge.

August strâmbă din nas.

— Mersi, zise, îmbrăcând-o peste tricou.

Ea îi dădu telefonul și merseră în culoarul întunecat dintre bucătărie și sala de

mese. Se feriră de unghiul camerelor de supraveghere din restaurant, iar August formă numărul.

Sună de două ori și, în cele din urmă, cineva răspunse:

— BIF.

Îl luă prin surprindere. Era obișnuit să sune de pe telefonul lui, care ducea direct la linia telefonică a familiei. Dar parcurseseră și procedura asta, laolaltă cu restul măsurilor de siguranță și de urgență, înainte să meargă la Colton.

— Flynn, zise August.

— Codul?

— Șapte optsprezece trei.

— Status?

— Roșu.

— Așteaptă.

Se făcu liniște pe linie și August începuse să se îngrijoreze, crezând că închiseseră, dar apoi auzi un *clic* și vocea lui Henry, plină de griji:

— August? Tu ești, August?

Pieptul îl strângea.

— Eu sunt, tată.

Ceva trecu peste chipul lui Kate la auzul acestui cuvânt.

— Unde ești? Ce se întâmplă? Ești teafăr?

— Sunt bine, dar s-a întâmplat ceva și am nevoie să...

— August, interveni o altă voce.

Leo.

— Leo, trebuie să vorbesc cu Henry chiar acum. Dă-mi-l înapoi la telefon.

— Ești singur?

Vocea fratelui său era gravă și calmă, voința sa tare ca un zid.

Răspunsul i se rostogoli pe buze înainte ca August să îl poată opri.

— Nu.

— Cine e cu tine?

— Kate, răspunse, încercând să se concentreze. Leo, ascultă, cineva a încercat azi să o ucidă la Colton. Au omorât și pe alții. Erau doi Malchai, dar voiau să facă să arate ca și cum am fi fost noi. Am reușit să scăpăm, dar încă o mai caută și cred că...

— Las-o acolo.

Restul cuvintelor lui August se împotmoliră în gât.

— *Poftim*?

— Las-o și vino acasă.

— Nu. Nu fac așa ceva.

Îl putu auzi pe Henry spunând ceva în fundal și August voia cu disperare ca Leo să i-l dea pe tatăl lui din nou la telefon, dar celălalt Sunai continuă:

— Nu ai respectat ordinele și ți-ai compromis poziția. Identitatea ți-a fost clar descoperită, așa că prioritatea noastră este acum să te *protejăm*.

— Și ce facem cu *ea*? se răsti și simți privirea lui Kate asupra sa.

— Tu ești mai important, zise Leo cu ușurință. Deci, unde ești?

Întrebarea îl lovi pe August ca un pumn. Trebui să îndepărteze telefonul de ureche ca să se poată abține. Inspiră cu forță. Nu voia să-i spună unde e și nu era prea sigur de ce.

— Unde... ești? repetă fratele lui, răbdarea evaporându-i-se din voce.

August plecă privirea și își încleștă dinții, dar simțea răspunsul râcâindu-l pe gât în sus, așa că închise.

— Ce dracu' a fost asta? întrebă Kate în timp ce el se holba la telefon. August?

El dădu din cap. În vocea lui Leo fusese ceva, ceva ce nu-i plăcuse. Se gândi la modul în care vorbea fratele său despre Kate, ca și cum ar fi meritat să sufere pentru nelegiuirile lui Harker doar pentru că era fiica lui. Ca și cum crimele se puteau moșteni, ca niște trăsături genetice.

— Nu te pot duce în Sud, zise cu amărăciune.

— Perfect, pufni Kate, smulgându-i telefonul din mână. Atunci am stabilit.

Dar nu hotărâseră nimic. Nimic nu era stabil. Totul se dezintegra în jurul lor, se dezechilibra.

August închise ochii pentru a-și limpezi mintea și o auzi pe Kate tastând repede pe telefon.

— Ce faci?

— Trebuie să trimit un mesaj tatălui meu, să-i spun că a fost o înscenare.

— Și dacă îl vede Sloan?

Kate îi arătă ecranul. Era o amestecătură de litere cu linii împrăștiate printre ele.

— Când ne-am întors prima dată în oraș după armistițiu, m-a învățat un cifru.

— Asta e... drăguț?

— Hei, copii, zise o chelneriță, ori comandați ceva, ori plecați.

— Imediat, reacționă Kate. Așteptăm un prieten.

Femeia nu păru să o creadă, dar îi lăsă în pace.

— Ce zice? întrebă August. Mesajul?

— Răpită de Sunai feroce. Rog pornește război în numele meu.

August se încruntă. Clopoțeii de deasupra ușii de la intrare răsunară prin sală.

— Relaxează-te, e doar numele meu și numărul ăsta de telefon, zise Kate.

Mirosul și sunetul îl izbiră în același timp. Își ținu respirația.

— Bucătărie.

— Poftim? întrebă Kate, dezactivând GPS-ul telefonului. Ți-e foame?

August înclină din cap.

— Mergi spre bucătărie. Acum, șopti.

Prin restaurant se auzeau sunete de uimire. Kate se întoarse către ele, dar August o trase înapoi în hol.

— Toată lumea! răsună o voce asemenea unor pietre ude în mijlocul încăperii principale.

Un Malchai.

— Vă rog să stați la locurile voastre.

— Nu aveți voie aici, zise managerul. Avem o înțelegere, și...

Sunetul fără echivoc al unui gât frânt.

Scaune zgâriind podeaua și plânset înfundat în timp ce oameni se ridicau de la mese.

— *Stop*! ordonă Malchaiul. Stați – jos!

August mai câștigă un pas spre bucătărie. Cutia viorii sale izbi o tavă, aproape doborând-o, dar Kate se întinse și o prinse de margine înainte să cadă. În clipa în care izbutiră să treacă de ușile bucătăriei, August se întoarse și vârî un soi de ustensilă de gătit prin mânere.

— Hei! strigă unul dintre bucătari cu o voce puternică. Nu aveți voie aici.

Vocea prinse ecou printre oalele de oțel inoxidabil, iar August o luă pe Kate de mână și fugi. Ajunseră la ușa din spate chiar când unul dintre Malchai se izbea de ușa bucătăriei. Baricada ținu suficient de mult cât să le permită să țâșnească prin aleea din spatele restaurantului.

— Nu putem rămâne aici, zise Kate căutând camerele de supraveghere.

— Există vreun loc în care să *putem* sta? întrebă August împingând un container în fața ușilor.

Kate dădu din cap că nu, dar deja îl trăgea din alee și pe după colț, punând cât de mult spațiu posibil între ei și restaurant. Când ajunseră în stradă, își vârî brațul teafăr după al său și îl trase lângă ea, ghemuindu-se în brațele lui. August tresări, dar nu se opuse. La început nu pricepu, dar apoi înțelese. Singurii oameni de pe stradă erau cei care mergeau în perechi de câte doi. Brusc, nu mai păreau a fi adolescenți disperați pe fugă, ci mai degrabă un tânăr cuplu. Orice ochi ce i-ar fi putut dibui alunecau acum dincolo de ei.

August își plecă capul ușor, ca și cum ar fi ocrotit-o de o briză rece.

— Trebuie să ieșim din roșu până primesc vești de la tatăl meu, zise ea.

Noi, observă el.

— Și cum am putea să facem asta?

— Nu știu, zise Kate, sprijinindu-se de el. Fiecare clădire din Orașul de Nord are camere de filmat, iar în curând străzile vor fi doldora de Malchai și doar Dumnezeu știe câți lucrează pentru Sloan.

Apoi, dintr-o dată, se opri.

— Ce e?

Îl privi cu ochi largi.

— Malchaii lucrează pentru Sloan.

— Am crezut că știm deja asta.

— Da, dar asta înseamnă că trebuie să mergem undeva unde Malchaii *nu merg*.

August deschise gura pentru a întreba unde în Orașul de Nord ar fi putut un Malchai refuza să meargă, dar apoi îi urmă privirea în jos – jos, spre pământul de sub

picioarele lor – la firișorul spiralat de abur ce se ridica dintr-un canal.

— Ah, la naiba.

III

— Să fie clar, zise August în timp ce coborau pe țevi și bare în pântecele tunelului subteran, cred că asta e o idee *oribilă*.

— Malchaii urăsc Corsaii, zise Kate sărind pe cimentul tunelului, și din câte am văzut sentimentul e reciproc.

— Da, păi, zise August și sări lângă ea, nici Sunaii nu sunt prea încântați de ei.

— Ai vrut să vii cu mine, spuse Kate, în secret bucuroasă că o făcuse – gândul că ar fi trebuit să facă toate astea singură o îngrețoșa.

Umărul o durea la fiecare respirație și August poate era un monstru, dar măcar el nu o voia moartă. Tunelul era riscant de întunecat; raze subțiri de lumină de pe străzile de sus se scurgeau prin grilajele de deasupra și lumini atârnau doar la intervale largi pe pereții tunelului. Nu erau cu UV, nici măcar fluorescente, ci simple dreptunghiuri ce emanau o strălucire roșiatică slabă.

Podeaua de sub picioarele lor nu era solidă; în centrul ei și de-a lungul pereților erau spații ce împingeau pământul de sub ei în beznă. August lovi o piatră cu piciorul și aceasta căzu, căzu și căzu vreme de trei secunde întregi înainte de a ateriza în apă.

— Ce e acolo jos?

Kate scoase o lanternă cu UV din ghiozdan și o aprinse, potrivind conul de lumină în gaură. Jos de tot curgea un petec lat de apă.

— Pare a fi un râu.

Apăsă de câteva ori cu talpa în ciment.

— Cred că asta a fost cândva un pod.

August începu să spună ceva, dar Kate se întoarse, raza decupând o singură linie de lumină compresată în tunel. Urechea ei dreaptă nu înregistră nimic altceva decât zgomot de fond, dar cu stânga putu deslușI murmurul îndepărtat al umbrelor, unghii râcâind betonul și șoaptele constante. După expresia de pe fața lui August, le auzise și el.

ritm rupt ruină carne sânge os ritm rupt

Erau zvonuri cum că Corsaii îți dezvăluiau secrete, că murmurul lor fără sens lua formă chiar înainte să te omoare. Alții pretindeau că pur și simplu repetă papagalicește păcatele care le-au dat naștere, șoptind atrocități, imitând sunetele oribile ale metalului în piele, ale oaselor rupte, ale țipetelor înfundate.

Nu era vreme pentru a-și pierde cumpătul. Kate se concentră pe respirația ei, amintindu-și că acele creaturi se hrăneau cu frică. Se întoarse spre tunel, lanterna săpând prin beznă, și încercă să-și concentreze privirea pe centru, în cel mai îndepărtat

punct, chiar în clipa în care acesta începu să se *miște*.

— Sunt fiica lui Callum Harker! strigă spre întuneric.

Harker, Harker, Harker, făcu ecoul.

Apoi cuvântul fu luat și purtat și întors schimbat:

— *Nu Harker al nostru, nostru, nostru.*

O trecură fiorii, se luptă cu impulsul de a se retrage un pas, cu ochii încă pe acel punct în care lumina se termina, iar umbrele luau formă.

Lângă ea, August îngenunchea, deschizându-și cutia.

— Mai ai altă lanternă acolo? întrebă ea încet.

— Nu, zise el, ridicând vioara, dar am ceva mai bun. În plus, ai zis că vrei să mă auzi cântând.

Kate își aminti acordurile bizare, modul în care urlaseră Malchaii și cum se retrăseseră și își acoperiseră urechile, calmul straniu ce o învăluise ca un strat de zăpadă.

Dincolo de ei, roșeața tunelului căpătă colți și gheare, iar bezna începu să se frământe.

— Mai ții minte când ți-am spus că e o idee proastă? șopti el, aruncându-și cutia pe umăr.

— Vestea bună, zise ea, strângând lanterna în pumn, este că nu cred că îi vor spune lui Sloan că suntem aici.

— Și vestea proastă? întrebă August, așezând vioara sub bărbie.

Kate roti lanterna într-un arc de lumină și un fluturat ca de aripi se auzi în clipa în care Corsaii se dădură la o parte și se readunară.

— Vestea proastă, zise ea, e că nu cred că sunt prea bucuroși să ne vadă.

Străpunse din nou cu lumina și raza pesemne că lovi capul unei creaturi, pentru că o singură umbră țipă și se împiedică în față, rupându-se de masa neagră din jur, ochi albi ivindu-se, colți picurând pe podeaua umedă ca pietre.

— Hai odată, se răsti Kate când Corsaiul răpăi și hâsâi.

— Nu poți grăbi arta, spuse August și așează arcușul pe coarde.

Întunericul se prăbuși peste ei ca un tren, muchii brăzdând aerul, dar, chiar în clipa în care Kate renunță și făcu un pas în spate, August începu, în sfârșit, să cânte.

O singură notă puternică rezonă în tunel și totul se *opri*.

Tonul vibră prin aer când scoase un al doilea sunet, apoi al treilea, notele lipindu-se unele de celelalte, formând un tot mai mare. Muzica era ca o lamă, brăzdând prin beznă. Melodia îi suna în minte, iar Corsaii se arcuiră și se retraseră ca o singură entitate, de parcă ar fi fost respinși de o rază masivă. Hâsâiră ca aburul și se dezintegrară; se prăbușiră dincolo de muzică, iar Kate își putu simți și ea gândurile prăbușindu-i-se, mintea plutind prin note, precum în acele clipe de la Colton.

Acum, în întuneric, putea să și *vadă* notele. Străbăteau aerul ca rotocoale de soare, panglici de culoare ce se învârteau și se răsuceau și țineau umbrele la distanță. Kate se înmuie, dintr-o dată ametită, iar picioarele i se opriseră târâș. Nu se putea mișca, nu se

putea uita în altă parte. Simțurile îi atârnau în acorduri în timp ce melodia îi umplea simțurile și îi înghițea văzul.

Apoi se uită în jos și observă că și *ea* strălucea, o lumină stranie, palidă, ridicându-se la suprafața pielii sale. O privi transpusă, se uită la modul în care se mișca odată cu ea, cum dansa ca aburul, chiar dacă era pe sub piele. Era ca argint și fum, pulsând încet în ritm cu inima.

Să fi fost viața ei?

Să fi fost sufletul ei?

De departe, vocea lui August o ajunse din urmă, moale și fluidă și împletită în muzică.

— Kate, vino!

Când se întinse după brațul ei, muzica se opri și căzu, lăsând în urmă doar ecourile, iar în acea clipă ea găsi suficientă putere pentru a se teme.

— Nu, zise ea, încercând să se smulgă înainte ca el să-i poată fura sufletul.

Era prea lentă, dar când degetele lui se încolăciră în jurul încheieturii ei nimic nu se întâmplă.

— E ok, zise el, cu glas atent, încordat. Nu îți pot face rău...

Ea se uită în jos la locul în care pielea ei o întâlnea pe a lui, la modul în care lumina argintie părea să se unduiască în jurul degetelor sale ca un pârâu în jurul unui bolovan.

— Doar trebuie să rămâi lângă mine.

O trase mai aproape de el și reîncepu să cânte înainte ca ultimele note să dispară din aer.

— Urmează-mă!

Și adevărul este că probabil Kate l-ar fi urmat și aruncându-se de pe o stâncă, atâta vreme cât continua să cânte. Cuvintele lui părăsiră buzele și se împletiră cu muzica și deveniră adevăr, realitate. Cei doi fugeau prin tunel, un centru mișcător într-o sferă de melodie și lumină. Mintea lui Kate se adânci. Încercă să înoate spre suprafață, dar zadarnic, pentru că totul se lungea. Era ca pe pragul dintre somn și veghe, acolo unde nu te poți agăța de gânduri. Unde nu te poți agăța de nimic.

Dar ea se agăță de el.

Întunericul se subție când ajunseră în stație, tunelul desfăcându-se într-un tavan arcuit și o pereche de platforme. Gresia strălucea ca dinți acolo unde lumina melodiei lui August se reflecta în ea.

CASTER WAY, lucea semnul în strălucirea fantomatică. Se îndreptau spre nord-est.

Tunelele metroului se subțiară și se deschiseră și se subțiară din nou acolo unde șinele se îmbinau și se dezbinau și se îmbinau din nou. Depășiseră un depozit de garnituri întunecat, fiare ce așteptau tura de dimineață.

Kate nu era sigură cât dura melodia. Nu putea ține cont de minute, simți cum rostea ceva, simți gura formând cuvinte, le simți vărsându-se pe buze, dar nu-și putu auzi propria voce, doar muzica, iar dacă August o auzise, acesta nu răspunse, nu se întoarse. August își ținea capul aplecat în față, vioara ridicată și mâinile în mișcare.

Nu mai era băiatul de pe bănci sau cel ghemuit în sine pe bancheta mașinii. Nu mai era cel care vomitase sânge negru pe ciment sau cel legat de bare de metal.

Acesta era un alt August Flynn.

Încrezător.

Hipnotizant.

Și Kate simți cum buzele îi formau acele cuvinte, dar fu întreruptă de un *zgomot* neașteptat când una dintre corzile viorii se rupse. August șovăi, panica aprinzându-i-se pe chip. Încercă din nou și melodia reveni, la fel de fermecătoare, dar era în ea ceva... mai subțire. Mai puține funii de lumină se croșetau în jurul lor, iar când strălucirea lumină fața lui August, Kate citi pe ea o urmă de îngrijorare.

Apoi, prea curând, a doua coardă se rupse. August își ținu respirația. Acum sunetul era *clar* mai slab. Ea îi simți prezența retrăgându-se din minte și avu sentimentul că nu putea fi decât un semn rău.

— August, zise cu o umbră de atenționare în voce.

— N-am cântat niciodată atât de mult, explică el, ochii mijiți a concentrare. Melodia mea are nevoie de toate patru corzile.

Kate observă uzura din cele două corzi rămase, locul în care arcușul întâlnea coarda strălucind într-o lumină fierbinte. Panglicile din aer începeau să se șteargă, iar întunericul – și tot ce viermuia prin el – începu să înainteze către ei.

În fața lor, tunelul se deschidea într-un nou spațiu cavernos. O formă se ivi în mijloc. Fără ochi sau colți – doar muchiile metalice ale unei locomotive.

Ceva zgâria pereții tunelului în spatele lui Kate, un *râcâit* ce secera melodia tot mai slabă a lui August. Nu se întoarse. Nu avea de gând să se întoarcă. Să se uite în urmă nu ar fi ajutat-o cu nimic. Ba din contră, ar fi transformat totul în ceva mult mai real.

— Kate, zise August, chiar înainte ca a treia coardă să se rupă.

— Da?

— *Fugi*!

Fugeau.

Cât de repede puteau, cu ultimele frânturi de muzică și lumină în urma lor, ca fanioane ce se dizolvau prea repede în întuneric. Muzica ținuse Corsaii la distanță, dar aceștia erau răbdători, așteptau, și, în clipa în care cântecul cedă, țâșniră spre ei, într-o masă de colți și gheare.

August privirea în față, iar Kate secera cu lanterna, încercând să țină creaturile departe, alergând împreună spre garnitura de metrou. Ajunseră umăr la umăr în dreptul ușii doar cu câteva clipe înainte ca primii monștri să îi prindă din urmă.

August grăbi pasul, dar Kate se împiedică lângă el, gemând înainte ca el să o poată ridica. Își aruncă brațele în jurul ei, protejându-i corpul cu al său, în timp ce Corsaii izbiră metroul într-un val de *ruptruinăosruptruinăos*. Sâsâiră și se smuciră prin aer, gheare brăzdând oțel, dar nu aveau de gând să-l atingă pe August, deci nu reușiră să ajungă nici la Kate.

— Ușa! strigă August, în timp ce o creatură încerca să-i smulgă vioara din mână. Grăbește-te!

Kate tremura palidă, dar se răsuci în brațele sale, prinse ușa cu degetele și trase.

Metalul alunecă într-o parte, opunând rezistență cu un trosnet. Se rostogoliră înăuntru și încercară să o închidă. Brațul ascuțit al unui Corsai se întinse prin ușă, dar, când August își apăsă palma pe carnea umbroasă a creaturii, aceasta se retrase ca arsă, iar ușile se închiseră.

Kate și August rămaseră în compartimentul întunecat, respirând adânc. Umbrele roiau pe afară, atacând și aruncându-se în plexiglasul metroului, dar pereții erau armați cu fier și, la scurt timp, monștrii se retraseră în bezna tunelurilor. În urma lor rămase duhoarea, un amestec de cenușă și putregai umed.

Kate se prăbuși pe un scaun.

— Ai avut dreptate, zise ea. Cel mai prost plan.

— Ți-am zis eu, spuse August, așezându-se în genunchi.

Examină vioara, strâmbându-se la zgârietura lungă de pe lemn. Scormoni prin cutie până găsi o pungă cu corzi noi și se apucă de treabă la lumina lanternei lui Kate.

— De ce vioară? întrebă ea, glasul încă tremurat.

August nu ridică privirea.

— Sunaii folosesc muzica pentru a împinge sufletele la suprafață, zise el, scoțând corzile rupte.

— Am înțeles asta, spuse ea. Dar de ce o vioară? Poți folosi orice?

Kate răpăi cu degetele în scaunul metroului și întrebă:

— Dacă bați un ritm, e considerat muzică?

August clătină din cap că nu.

— Ține lumina un pic mai sus.

Prinse prima coardă și o înfășură în jurul cordarului.

— Fiecare dintre noi are o melodie, explică el. O piesă muzicală ce ne aparține doar nouă, ceva cu care ne-am născut, ca o amprentă.

Strânse coarda.

— Leo se poate folosi de aproape orice pentru melodia lui – chitară, pian, flaut –, dar cea a Ilsei nu funcționează decât cu vocea. Iar cântecul meu nu iese bine decât dacă folosesc asta.

Ciupi coarda întinsă.

— Sora mea crede că e vorba despre frumusețe. Că muzica noastră are legătură cu primul sunet frumos pe care l-am auzit. Eu am auzit o vioară. Ea a auzit pe cineva cântând din glas.

— Și Leo?

August ezită. Conform logicii Ilsei, Leo trebuie să fi găsit frumusețe în orice. Dar nu și-l putea imagina pe fratele său văzând lumea altfel decât frântă. Ca pe ceva ce trebuia reparat.

— Cine știe...

Lucră în tăcere pentru câteva clipe, înlocuind a doua și a treia coardă.

— E o diferență mare, să știi, zise Kate, între nu vreau și nu pot.

— Poftim?

August o privi. Chiar și în bezna aproape totală a compartimentului, Kate părea palidă.

— Când m-ai luat de mână, mi-ai spus să nu mă îngrijorez. Nu mi-ai spus că *nu mi-ai face* rău. Mi-ai spus că *nu ai putea* să îmi faci rău.

August își mută din nou atenția pe vioară. Nu avea timp pentru așa ceva.

— Am văzut filmarea cu Leo, continuă ea cu un tremur straniu în voce. Smulgând suflete. Atinge oameni și le ia sufletele. Dar când m-ai atins pe mine, nu s-a întâmplat nimic. De ce?

August ezită, strângând ultima coardă.

— Nu putem lua sufletele decât celor care au făcut rău altora.

— Eu am făcut-o, zise Kate de parcă ar fi fost un soi de medalie de onoare.

— Nu așa.

— De unde știi?

— Pentru că umbra ta nu are o viață a ei, sufletul tău nu strălucește roșu.

Kate tăcu pentru câteva momente, apoi zise:

— Ce înseamnă tatuajele tale cu adevărat?

August ciupi fiecare coardă, acordându-le după ureche.

— Zile.

Puse vioara la loc în cutie, iar Kate stinse lanterna, aruncându-i pe amândoi în lumina palidă și roșiatică a becurilor de pe zidurile tunelului.

— Nu aș vrea să se consume, șopti ea.

August nu comentă. Se așeză pe podea, în fața ei, cu spatele la scaun, și își frecă răbojul de pe încheietură. Chiar și așa, pierdut în cântecul de mai înainte, simțise ultimul însemn – o nouă zi, ca o dungă fierbinte pe piele.

— Câte? întrebă ea.

— Patru sute douăzeci și două.

— De când?

El înghiți.

— De când am căzut ultima dată.

— Cum adică *ai căzut*?

— E ceea ce se întâmplă atunci când Sunaii se opresc din mâncat. Se... întunecă. Își pierd capacitatea de a face diferența dintre bine și rău, dintre monstru și om. Ucid. Ucid pe toți. Când se întâmplă așa ceva, nici măcar nu mai e vorba despre hrană. E doar..., tăcu ridicând din umeri.

Nu mai spuse și că, de fiecare dată când se întunecau, Sunaii pierdeau o bucată din suflet – dacă *aveau* suflete –, o parte din ceea ce îi făcea să se simtă mai umani. Că de fiecare dată când cădeau, ceva nu se mai ridica la loc.

— Cum arăți, insistă Kate, când te întuneci?

— Nu știu, răspunse scurt. Nu e ca și cum mă pot vedea.

— Dar mai înainte ai zis că mai bine ai muri, decât să lași să se mai întâmple asta.

Fără ezitare:

— Da.

Ochii lui Kate dansau în lumina slabă.

— De câte ori s-a întâmplat, August?

Îi suporta întrebările mai ușor, dacă nu putea să o vadă.

— De două ori, zise el. O dată când am fost foarte mic, apoi...

— Acum patru sute douăzeci și două de zile, termină ea pentru el. Deci, ce s-a întâmplat?

August ezită. Nu vorbea despre asta. Niciodată nu vorbea despre asta. Nu era *nimeni* cu care să poată vorbi despre asta. Henry și Emily nu înțelegeau – nu puteau înțelege –, iar Leo credea că sufletul era o siguranță, pe care o arsese dinadins, iar Ilsa, păi, ultima dată când s-a întunecat, se pare că a luat cu ea o bucată din V-City.

— Nu am mai mâncat, zise în cele din urmă. Nu am vrut să o mai fac. Nu am mai vrut să mă simt ca un monstru. Henry și cu mine ne-am certat și am plecat, pur și simplu. Mi-am petrecut o mare parte din zi umblând prin oraș ca prin ceață, blocat în propria mea minte.

Închise ochii, când își aminti.

— În cele din urmă, chiar când s-a pornit o bătaie, am plecat spre casă, și... Știi cum e atunci când ți-e foame și mirosul mâncării e intoxicant? Când ești înfometat și nu te

poți gândi la nimic altceva? Puteam mirosi sângele de pe mâinile lor, apoi...

Vocea îi șovăi.

— Îmi amintesc că mă simțeam atât de gol. De parcă aveam o gaură neagă pe interior, ce trebuia umplută, dar pe care nu puteam să o umplu. Indiferent cât de mulți oameni aș fi omorât.

Cuvintele i-au părăsit gâtlejul crude, iar degetele îi tremurau.

— Așa că da, mai bine aș muri decât să mă lovesc din nou de asta.

Kate fu redusă la tăcere.

August își deschise ochii.

— Ce, fără glume?

Kate era tolănită pe scaun, cu ochii închiși, și, pentru o clipă, August se gândi că aținise, dar brațul pe care îl ținea în dreptul stomacului îi căzu în poală, mânjit de ceva negru și umed.

Chiar și acolo, în compartimentul prost luminat, August știu că era sânge.

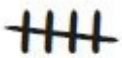

— *Kate*.

August porni spre ea, îngenunche și îi ridică fața în palme.

— Kate. Trezește-te!

— Unde ești? murmură ea.

— Sunt chiar aici.

— Nu..., mormăi, nu cum funcționează..., zise, dar deja alunecase înapoi în inconștiență.

— Îmi pare rău, zise el, chiar înainte de a-i strânge în pumn umărul rănit.

Kate deschise ochii larg, scoase un țipăt și îl lovi în piept. El se împiedică, căzu pe spate. Șopti, frecându-și coastele:

— Sunt ok. De ce nu ai zis nimic? întrebă, mijindu-și ochii pentru a vedea dezastrul în lumina slabă.

Kate dădu din cap că nu, iar August nu-și dădu seama dacă era un răspuns ori dacă doar încerca să scuture amețeala.

Ridică lanterna.

— Lasă-mă să văd, zise el, aprinzând-o, apoi dorindu-și să nu o fi făcut.

Pântecul îi era plin de sânge.

— O să fiu bine..., zise ea, dar cuvintele îi erau moleșite și Kate nu se opuse când o așeză pe spate pe bancă, ci doar înjură atunci când îi dezlipi tricoul de pe șold.

August primi înjurăturile ca pe un semn bun; însemna că era conștientă, dar, când văzu rana, se strâmbă. Două tăieturi ascuțite ca lama – urme de gheare – coborau de la curbura coastelor până la buric. Nu sfâșiaseră nimic vital, dar tăieturile erau adânci și Kate pierduse mult sânge.

— Ascultă-mă, îi zise, scoțându-și haina. Trebuie să stai trează.

Kate aproape că râse, ca o flecăreală superficială întreruptă de junghiuri de durere.

August își smulse căptușeala jachetei de la Colton.

— Ce e așa amuzant?

— Ești un monstru de toată jena, August Flynn.

Apăsă căptușeala pe stomacul lui Kate, provocând un nou șir de blasfemii. Apoi se ridică și căută prin compartiment un set de prim ajutor.

— Vorbește-mi, Kate, zise el, căutându-i privirea. Unde ești?

Ea înghiți, apoi spuse:

— Pe un lac.

— Nu am fost niciodată pe un lac.

Găsi o cutie de prim ajutor montată în spatele unor bănci din capătul compartimentului și, întorcându-se cu niște spray dezinfectant și niște tifon, îngenunche din nou lângă ea.

— Povestește-mi cum e acolo.

— Însorit, zise ea adormită. Barca se mișcă lin, iar apa e caldă și albastră și plină de – zvâcni când simți dezinfectantul – pești.

— Ai nevoie de copci, spuse el, strângând tifonul în jurul rănii.

— Nu-i problemă, zise ea, cu un suflu proaspăt în voce. Putem să urcăm la nivelul străzii și să mergem la cel mai apropiat spital. Sunt convinsă că nimeni nu va observa pe Kate Harker și un Sunai – *auuuuuuu!*, izbucni când August apăsă pe stomacul ei.

— Nu avem nevoie de un spital, zise el calm. Dar avem nevoie de un set pentru cusut.

— Dacă crezi că te las să te apropii de mine cu ac și ață...

— Tatăl meu e chirurg.

— Nu-i mai spune așa! se răsti Kate, ridicându-se în capul oaselor cu un icnet de durere. Nu e tatăl tău. E un om și tu ești un monstru care lucrează pentru el.

August tăcu.

— Ce? Nu mai ai nimic de zis acum? Ah, da, nu poți minți.

— Henry Flynn e familia mea, mârâi el. Și pot pune pariu că e un tată mai bun decât al tău.

— Du-te dracului!

Kate se trânti la loc, respirând printre dinții încleștați.

— De ce să *vrei* să fii om? întrebă ea. Suntem fragili. Murim.

— Dar și *trăiți*. Nu vă petreceți toată ziua întrebându-vă de ce existați, fără a vă simți reali, de ce arătați uman, fără a putea fi oameni. Nu faceți tot ce puteți pentru a fi o persoană bună, doar ca să vă treziți că vi se reproșează mereu cum că nici măcar nu sunteți o persoană.

Se opri, fără suflu.

Kate îl privi cu asprime. El așteptă, îi oferi o șansă să vorbească, dar ea nu o făcu. August dădu din cap și se întoarse.

— August, începu ea, dar un huruit puternic umplu aerul.

Prin tunele, electricitatea întindea cablurile, iar amândoi ridicară privirea când se reporni curentul. Luminile din metrou pâlpâiră și se aprinseră.

— Oh, nu, zise August.

În același timp Kate spuse:

— În sfârșit.

Acum, în lumina puternică din compartiment, Kate părea mai palidă, sângele – un roșu violet acolo unde picurase pe podeaua metalică și mânjise bancheta.

— Trebuie să plecăm, zise August, ridicându-se. Acum.

Arătă în sus, iar Kate ridică privirea spre tavan și observă seria de puncte mici și roșii. Camere de supraveghere.

— Căcat! mârâi ea, sărind în picioare și sprijinindu-se de o bară.

Scoase un icnet de durere, iar August sări să o ajute, însă ea îl opri.

— Deschide ușa!

El își aruncă vioara pe umăr și depărtă cele două uși de metrou. Tunelul nu era complet iluminat, dar benzi de lumină UV proiectau arcade pe pereți, iar Corsaii plecaseră.

August îi oferi mâna ca să coboare, dar ea nu o acceptă, și, când Kate aproape căzu la aterizare, fu nevoit să o prindă de braț. Ea se dezlipi rapid de el și porni prin tunel spre cea mai apropiată stație, atentă să pășească doar pe lemnul dintre șine. August porni în spatele ei, cu urechile atente la sunetul trenurilor, însă tura încă nu începuse, sau, dacă începuse, trenurile nu ajunseseră încă la ei. Unde se aflau? Cât de departe ajunseseră pe timpul nopții? Nu până la capăt de linie, asta era limpede, dar puteau auzi pulsul orașului pălind cu fiecare pas.

Ajunseră la cea mai apropiată stație și urcară de pe șine pe peron – Kate îl lăsă în sfârșit să o ajute – chiar când gratiile intrării de la metrou se deschiseră și oameni se revărsară înăuntru.

Erau singurii care urcau scările când ceilalți coborau, iar August își trecu delicat brațul după ea, amintindu-și cum se îngemănaseră unul în jurul celuilalt în noaptea trecută, transformându-se din doi oameni într-un cuplu. Dar acum totul se simțea diferit, Kate sprijinindu-se pe el un pic cam prea tare, haina lui strânsă în jurul ei, iar mâna lui murdară de sânge vârâtă în buzunar. De data asta, simțeau privirile călătorilor zăbovind, nu alunecând peste ei.

Oamenii scuturau ploaia de pe haine și își închideau umbrelele în timp ce coborau din stradă, iar August fură una de la un chioșc de ziare aflat sub scări, deschizând-o deasupra lor. Urcară treptele, căutând avizi lumina zorilor.

Chiar în clipa în care ajunseră la suprafață, August se opri.

Clădirile se înălțau în jurul lor, dar nu erau zgârie-norii masivi ce umpleau roșul, ci altele mai scunde, înghesuite, și totuși suficient de depărtate pentru ca oamenii să poată zări cerul peste acoperișuri. Pe alocuri creșteau chiar și copaci. Nu șiruri masive, ca la Colton, ci un rând de-a lungul străzii, fiecare cu un gard mic doar al lui. Centrul orașului își decupa silueta în zare și, privite de acolo, Nordul și Sudul nu păreau prea diferite; August nu putea vedea Cusătura.

Kate tremura în brațele lui, iar August își mută atenția pe lumea din jur, ochind o farmacie peste drum.

— Stai aici, zise el, dându-i umbrela.

Ea se împotrivi cu un gest scurt, dar nu zise nimic.

August își întinse palmele în ploaie, spălând cât de mult sânge putu înainte de a intra în farmacie. Scoase din buzunar un pumn de bancnote împăturite – nu purta mulți bani la el, doar ce îi dădea Henry să aibă în caz de urgențe – și porni în sus și în jos printre raioane, evitând camerele de supraveghere, culegând de pe rafturi un set de sutură, antiseptic, calmante, pansamente și leucoplast.

Se gândi o clipă să își sune tatăl, să îi spună lui Henry că era bine, că încerca doar să *ajute*. Dar dacă dădea de Leo? Sau, și mai rău, dacă fratele lui era deja în drum spre ei? Ce-ar fi în stare să-i facă lui Kate? se întrebă.

— E o clinică nu prea departe, zise femeia din spatele casei.

August ridică privirea.

— Poftim?

Femeia arătă spre coș, iar August își dădu seama cât de evidente erau. Ar fi trebuit să mai adauge și alte lucruri, să pară mai puțin suspect, dar nu avea prea mulți bani. Scormoni după o versiune acceptabilă a adevărului.

— O prietenă a căzut, zise. Nu vrea să afle ai ei.

Femeia dădu din cap absent și așeză cumpărăturile în pungă.

— Prea protectori?

— Ceva de genul.

August plăti și își ridică gulerul înainte de a se întoarce în ploaie. Ridică privirea, așteptându-se să o vadă pe Kate lângă intrarea la metrou unde o lăsase.

Dar nu era acolo.

— Nu, nu, nu..., murmură August în timp ce o luă la fugă pe trotuar, ținându-și respirația până când ajunse exact în locul în care o lăsase, de parcă asta ar fi făcut-o cumva să reapară din senin. Băltoaca de la picioarele lui era pătată cu roșu. Ploaia i se îmbibase în păr, iar stropii săreau de pe cutie când se roti în cerc, luptându-se cu impulsul de a o striga pe nume. Umbrele oamenilor ce veneau și plecau se învârteau în jurul lui.

Apoi, în cele din urmă, o zări ceva mai departe, sub un paravan. Răsuflă ușurat, cu suflu adânc ce-l luă pe nepregătite.

— Am crezut că ai plecat, zise, alergând spre ea.

Kate îi aruncă o privire lungă și zise înainte ca ochii să-i cadă pe punga de medicamente din mână:

— M-am gândit să o fac. Dar *asta* – arătă spre pungă – sună atât de distractiv!

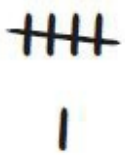

Merseră trei străzi până la un motel – genul la care plătești cu ora – și folosiră marea parte a banilor lui Kate pentru a plăti pentru o cameră. Locul pretindea că nu era conectat la rețeaua de supraveghere a lui Harker –doar un circuit închis, cu scop de siguranță, desigur –, și, când le înmână cele două chei, bărbatul de la recepție le oferi și un zâmbet jerpelit.

— Aici e mai murdar decât metroul, zise Kate, așezându-se pe marginea patului pe care August începuse deja să înșire cele cumpărate.

Ea se gândi la dimineața din ziua care trecuse, înainte de școală, la cum întinsese pe jos bridele, banda adezivă și piroanele. Cum de trecuse doar o singură zi?

— Chiar știi ce faci? întrebă observând siguranța gesturilor cu care August verifica setul de sutură.

Dar chiar când August era gata să răspundă, ridică mâna și îi zise:

— Flynn. Chirurg. Am înțeles.

August îi aruncă o sticlă de calmante, iar ea înghiți trei pastile, fără apă, apoi își dezlipi de rană jacheta și tricoul. August nici măcar nu încercă să tragă cu ochiul când își puse o pereche de mănuși de plastic. Ea ar fi trebuit să știe că nu era uman.

Urmele colților de pe umăr nu erau adânci, dar tăieturile de pe burtă erau înfiorătoare. Kate se lăsă pe spate, strâmbându-se când August curăță rănile și pulverizăspray anesteziant peste ele. Când ridică acul, Kate trase o gură de aer, pentru curaj.

— Scuze, zise el încet. O să încerc să mă grăbesc.

— Stai.

Kate scoase pachetul de țigări din geantă. Era încă un pic umed, dar țigara se aprinse.

August dădu din cap.

— Dintre toate modurile de a muri...

— O să mă consider norocoasă dacă voi trăi suficient de mult încât țigările astea să devină o problemă.

Așeză țigara între buze și trase un fum.

— Ok. Să o facem!

O durea ca naiba, însă Kate trebuia să recunoască: August era atent. Blând. Pe cât de blând putea fi cineva care tocmai te înjunghia cu un ac și ață. Dar era limpede că nu încerca să-i facă rău – ba din contră, părea indispus de toată chestia asta. Super. Un

monstru sensibil. Imaginează-ți!

Pe la jumătatea întregii operațiuni, Kate începu să și-și piardă cumpătul. Camera era prea tăcută și durerea prea ascuțită, și, înainte să-și dea seama ce face, începu să vorbească. Nu știa de ce, dar cuvintele îi veneau pur și simplu, iar ea nu le putea opri.

— Am crescut cu povești despre tatăl meu, zise ea, încercând să nu se miște. De fapt, cam asta a și fost vreme de mulți ani: o poveste bună. Dar voiam să fie real. Mama îl făcea să pară atât de puternic, de invincibil, și eu abia dacă îmi mai aminteam de el – eram foarte mică de vârstă când am părăsit orașul –, așa că, odată cu trecerea timpului, tot ce mi-am dorit a fost să-l revăd. Să fim din nou o familie.

Se strâmbă, dar continuă.

— Apoi am revenit în sfârșit în V-City și nimic nu a fost în regulă. Nimic nu era ca în povești. Tata nu era niciodată prin preajmă și, când era, se purta ca un străin. De fapt ca și cum noi eram străini în casa lui. Mama nu a rezistat. În noaptea în care a murit, continuă Kate, m-a târât din pat. Gura îi era prea roșie și plânsese.

Trezește-te, Kate! Trebuie să plecăm.

Unde mergem?

Acasă.

— Se tot uita în urmă. Dar nimeni nu ne-a oprit. Nici când ne-am strecurat prin apartament, nici când a luat mașina. Nici când am lăsat orașul în urmă, în ceață.

O să se enerveze, mamă.

Nu îți face griji, Kate. Va fi bine. Așază-te pe spate. Închide ochii. Spune-mi unde ești.

Era jocul ei preferat, un mod de a transforma locul în care te aflai în cel în care ți-ai fi dorit să fii.

Hai, Kate. Închide ochii.

Și-a închis ochii strâns de tot, dar, până să inventeze un loc, a auzit scârțâitul metalic și a văzut scânteierea bruscă a farurilor. Dislocarea oribilă a gravitației înaintea impactului. Scârțâitul asurzitor al metalului și al cauciucurilor și zgomotul parbrizelor sparte. Apoi... liniștea. Chipul mamei sale, cu obrazul zdrobit de volan, iar în sticla din spatele parbrizului lumina frântă a unei perechi de ochi roșii.

Kate icni și încercă să se ridice.

— Scuze, zise August cu o mână așezată pe umărul ei teafăr. E gata. Am terminat.

Nu, nu, ce-a fost... Kate scormoni după amintire, dar deja se dezintegra. Era ca și cum s-ar fi trezit prea repede, vidul fărâmițându-se înainte de a se putea agăța de frânturi. Văzuse ceva, ceva... dar nu izbuti să îl prindă. Bucățile erau din nou distruse. Urechea ei surdă țiuia.

— Ce spuneam? întrebă ea, încercând să scuture acea stranie panică.

August se uită în jos rușinat.

— Scuze.

Ea își ridică capul.

— Pentru ce?

— Nu o pot controla, zise el. Crede-mă, dacă aș putea...

— Despre *ce* vorbești?

August plimbă o mână prin părul său negru.

— E ceva ce se întâmplă în preajma mea. În preajma *noastră*. Oamenii încep să vorbească deschis. Spun adevărul. Indiferent dacă își dau sau nu seama.

Kate păli.

— *Ce* am spus?

El ezită.

— Am încercat să nu prea ascult.

— Cât de galant, mârâi ea. Chiar trebuia să-mi fi menționat despre asta dinainte.

El ridică ușor din sprânceană.

— Păi, e drept. *Eu* nu pot minți pe *nimeni*.

Își mută atenția înapoi spre abdomenul ei.

— O să-ți rămână urme, zise apăsând un plasture peste cusături.

— Nu sunt primele, zise Kate.

Se uită în jos la dungile de bandă albă ce trasau linii pe stomac.

— Tatăl tău ar fi mândru.

August se înfioră un pic.

— Cum ajunge un chirurg să conducă Orașul de Sud?

— Îi moare toată familia.

O tăcere inconfortabilă, apoi August reluă:

— Cum a rămas cu tatăl *tău*? Vreo veste?

Kate se uită la telefonul mobil. Erau câteva mesaje, toate pentru cineva cu numele Tess, probabil fata de la care furase telefonul în baia restaurantului. Nu se sinchisise să-i afle numele.

— Încă nu, zise Kate, ștergând mesajele.

Amândoi știau că ăsta era un semn rău. Harker ar fi trebuit să vadă textul. Trebuia să fi știut că era ea. Trebuia să fi sunat până acum. Încercase chiar o a doua oară cât timp August fusese în farmacie. Acum încercă a treia dată.

Se străduí să inspire adânc și se cutremură; încă aștepta ca durerea să se disipeze într-o pătură, ceva ce putea ignora, încă mai aștepta anestezia confortabilă a adrenalinei și a șocului. Până acum, fără sorți de izbândă.

Stomacul începu să o doară în alt fel, mai adânc.

— Nu ai cumpărat și ceva de mâncare de la farmacie, nu?

August se încruntă. Clar nu-i trecuse prin minte. Era de așteptat. El nu mânca mâncare. Doar suflete. Poate că din cauza durerii, a pierderii de sânge sau a oboselii, dar Kate începu să râdă. O durea, și încă cum, însă nu se putea abține.

— Ce e așa amuzant? întrebă August ridicându-se în picioare.

— Care e mâncarea preferată a unui Sunai?

— Poftim?

— Mâncare de suflet.

August o privea confuz.

— Te-ai prins? Că...

— M-am prins, răspunse sec.

— Hai, mă, că e amuzant.

El doar dădu din cap, dar ea observă tremurul scurt al buzelor sale când se întoarse și plecă.

— Cât de des... știi tu... mănânci? întrebă ea și, iată, zâmbetul dispăru îndată.

— Când am nevoie, spuse într-un fel care nu lăsa nimic altceva de înțeles decât că nu voia să vorbească despre asta.

Zdrăngăni monedele în buzunar.

— Mă duc să văd dacă găsesc un automat cu ceva comestibil.

În clipa în care plecă, telefonul sună.

August se afla într-un hol, holbându-se la automatul cu mâncare.

Privirea i se limpezi, apoi își pierdu concentrarea, și, în loc de rafturile cu mâncare ambalată, își văzu reflexia în geam.

Nu ești un monstru.

Își plimbă o mână prin păr, încercând să-și scoată cârlionții umezi din ochi.

Nu e tatăl tău, August. E un om.

Tricoul ud leoarcă de la ploaia de afară i se lipea de spatele îngust, mânecile ridicate până la cot, răbojuri negre curgând în jos pe antebrațul său stâng.

Patru sute douăzeci și două.

Își aplecă fruntea până atinse sticla și închise ochii, cuprins de oboseală. Voia să se întoarcă acasă. Voia să-l ia pe Allegro în brațe, să se culce pe podeaua Ilsei și să se uite la stele. Ce făceau? Ce făcea *el*? Poate că ar fi trebuit să meargă spre sud. Poate că încă o mai puteau face.

— Ți-a mâncat banii? întrebă un bătrân.

August se îndreptă.

— Nu, zise obosit. Încerc doar să mă hotărăsc.

Împinse monedele în nișă, apăsă pe butoane la nimereală și ridică pachetul din tava de jos. Și, întorcându-se, îl văzu.

Un telefon public.

Era montat pe perete, o mașinărie din aceea de modă veche care accepta monede.

Se uită în jos, cântărind ultimul rest din palmă.

Nici măcar nu știa dacă îi era de ajuns.

August ridică receptorul, ascultă tonul gol, sunet de fond în ureche.

Voia să-l sune pe Henry. Voia să fie sigur că făcea ceea ce trebuia. Dar dacă dădea de Leo? Sau, mai rău, dacă Henry îi zicea să o abandoneze pe Kate, să o lase în voia monștrilor lui Harker? Nu. Nu putea. Era nevinovată, iar el era un Sunai. Menirea lui era să facă lumea un loc mai bun, nu mai rău, și a lăsa pe cineva să moară nu e la fel de rău ca a-l ucide cu mâna ta? Henry ar fi înțeles, dar Leo...

August așeză receptorul la loc.

— Katherine? Tu ești?

Fu luată prin surprindere de tonul urgent din glasul lui Harker. Calmul lui obișnuit se frânsese și părea îngrijorat.

— Tată.

Singurul cuvânt care îi izbuti.

— Slavă Domnului.

Un oftat puternic, ca un val spărgându-se.

— Ești bine?

Vocea îi șovăi, iar Kate strânse în pumn pandantivul de argint.

— Da.

— Ce s-a întâmplat? Unde ești?

Chiar își ridica vocea. Tatăl ei niciodată nu-și ridica vocea.

— A fost un atac. Ieri, zise ea, încercând să rămână calmă, concentrată. La Colton.

— Știu. Am încercat să dau de tine de când am auzit. Patru elevi și un profesor sunt morți, împreună cu doi dintre Malchaii mei. Se pare că unul dintre Sunaii lui Flynn…

— Nu, interveni Kate. Nu erau Malchaii tăi. Își ciopârțiseră mințile. Și nu a fost un Sunai. A fost o înscenare.

Liniște. Apoi:

— Ești sigură?

— Veniseră după mine, zise ea. Tată, aduseseră o torță, pentru *ochii* mei.

— Dar ai scăpat, zise el și era ceva în glas – surpriză sau poate respect cu o umbră de invidie. Ești singură.

Kate ezită, privirea alunecându-i pe cutia viorii lui August, rezemată de scaun.

— Da.

— Unde ești? Trimit o mașină.

Kate își roti capul pe umeri.

— Nu.

— Katherine, oriunde ai fi, nu ești în siguranță.

— Nici acolo nu e sigur.

Un oftat. O clipă de tăcere. Îi putea auzi cuvintele nerostite. *Nu trebuia să te fi adus înapoi. Trebuia să te fi lăsat acolo, departe.*

Ea înghiți.

— Unde e Sloan?

— Plecat. *De ce*? o provocă Harker.

— *Cineva* a încercat să mă omoare, tată. *Cineva* a încercat să rupă armistițiul, iar acel *cineva* are suficientă putere pentru a pleca Malchaii în fața voinței sale. Și e logic să...

— Sloan mi-a fost întotdeauna loial.

— Dacă ești atât de sigur, confruntă-l, zise ea rece.

Din nou tăcere. Când vorbi, tonul lui Harker fu precaut:

— Ai dreptate, nu ești în siguranță aici. Trebuie să ieși din oraș până se rezolvă problema... Îți amintești coordonatele?

Ea se încordă.

— Da.

— Te sun când aflu mai multe.

Degetele ei se încleștară pe telefon.

— Ok.

— Îți promit, Katherine – problema *se va rezolva*...

— I-am omorât, zis ea, înainte ca el să poată închide. Pe Malchaii de la Colton. Mi-am înfipt piroanele în inimile lor și, când o să găsești monstrul responsabil de asta, o să vreau să fiu tot eu cea care îl ucide.

Chiar dacă e Sloan. Mai ales *dacă e Sloan.*

Ca răspuns – două cuvinte:

— S-a făcut.

Apoi închise. Fusese cea mai lungă conversație cu tatăl ei din ultimii cinci ani.

Kate rămase cu telefonul la ureche și ascultă liniștea până se întoarse August.

August stătea acum la fereastra hotelului, privind soarele care se arcuia deasupra blocurilor din depărtare. Ploaia se oprise, norii frânți dintr-o tăblie solidă de gri în sute de așchii, albastrul izbutind cu greu să se strecoare printre ele. Kate termină rapid ultimele țigări, iar când August refuză să-i mai cumpere altele ea se lungi pe pat și se uită în gol, rotindu-și pandantivul de argint între degete.

Îi spusese că trebuia să plece din oraș, dar nu îi zisese unde avea de gând să meargă, doar se ridicase din pat și aproape că-și rupsese cusăturile când căzuse. După sângele pierdut, calmantele înghițite și lipsa somnului, chiar nu era în stare să meargă nicăieri, deocamdată.

O noapte, îi spusese. Plătise August pentru cameră. Kate putea pleca în zori.

De parcă August ar fi putut pur și simplu să plece și să o lase. Asta îi ceruse Leo să facă. E ceea ce probabil i-ar fi spus și Henry, dacă ar fi sunat acasă.

— Ar trebui să pleci, zise Kate, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Dar, de fapt, fusese probabil singurul lucru care i se putea citi pe chip.

— Mda, spuse August, trântindu-se pe un scaun. Probabil că ar trebui.

— Vorbesc serios, zise ea cu un mic tremur în glas. Pleacă cât încă mai e lumină afară.

— Nu te părăsesc, îi reteză el vorba.

— Și dacă eu nu vreau să rămâi? întrebă ea, ceea ce nu era același lucru cu a-i cere să plece.

— Ghinion, spuse August. Nu stau doar pentru tine. Cine e în spatele chestiilor ăstora a încercat să însceneze ceva familiei mele. Ai vreo idee ce se poate întâmpla dacă se rupe armistițiul? Dacă orașul e aruncat înapoi în războiul teritorial?

— Oameni ar muri, zise ea sec.

— Oameni ar *muri*, repetă el, gândindu-se la Ilsa.

Ilsa din camera ei, cea înconjurată de stele. Ilsa în Tărâmul Pustiit, cea înconjurată de stafii.

— Oameni mor deja, murmură Kate.

Dar nu mai aminti despre plecare, ci se așeză pe spate, cu capul pe perne, și își mută atenția la pandantivul de argint.

August tremură, hainele sale încă umede de ploaie. Se întoarse cu spatele și simți privirea lui Kate în ceafă când își scoase tricoul, dezvelind răbojul negru ce se încolăcea pe braț și își croia drum pe piept și spate asemenea unor rădăcini.

Trase perdelele, amețit de oboseală. Nu era decât un singur pat, așa că se lungi pe covor, sub fereastră, cu spatele la tapetul șters al hotelului. Kate nu zise nimic, ci lăsă să-i cadă o pernă lângă saltea. August se întinse pe covorul murdar și își vârî perna sub ceafă.

Era atât de liniște.

Motelul era un cuib de sunete înfundate: apă picurând și voci îndepărtate și zumzetul electric al aparatelor casnice și, dincolo de ele, mormăitul motoarelor și ciocănitul tocurilor pe ciment. Îi era dor de player-ul său, îi lipseau sutele de sunete familiare ce veneau odată cu viața din complex, fiecare melodie în parte ajutându-l să înece sunetul focurilor de armă ce pândeau prin colțurile minții sale.

Și apoi, ca o minune, muzica.

Ridică capul pentru a o vedea pe Kate butonând la radioul de lângă pat.

— ...urăsc liniștea, mormăi Kate, trecând de o stație cu muzică clasică și aterizând pe o piesă cu ritmuri dure, grele.

În camera întunecată, ea îi găsi privirea și îi arătă o frântură de zâmbet ostenit înainte de a se întinde blând la loc. În câteva minute, respirația i se nivelase, iar August pricepu că dormea.

August se lăsă scufundat în cântece, alunecă pe lângă cuvinte și se strecură în instrumente, dezmembrând funiile sunetelor, încercând să adoarmă. Nu își amintea să mai fi fost vreodată atât de obosit. Tavanul plutea în fața ochilor săi și un fior îl străbătu, ca piscul unui ghețar.

Și apoi, chiar când să alunece în somn, foamea își făcu simțită prezența.

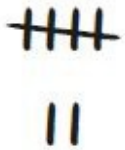

August se trezi din vise febrile în aer răcoros și miros de mentă.

Îl dureau pielea și oasele, iar o siluetă plutea pe deasupra lui, un cuib de păr blocând ultima lumină de dincolo de geamuri. Visele îi fuseseră un amalgam încâlcit de colți și umbre, și, preț de o secundă, crezu că încă dormea, că încă visa, dar apoi simți sub spatele său textura covorul jerpelit al motelului și forma apropiindu-se, dezvăluindu-i ochi albaștri și cârlionți roșcați și piele acoperită cu stele.

— Ilsa? întrebă cu gâtul uscat.

Dar Ilsa nu putea fi acolo. Sora lui nu părăsea niciodată complexul. Clipi des, încercă să alunge fantoma, dar nu reuși decât să-i dea și mai multă formă.

— Șșș, frățioare...

Ea își apăsă degetele pe buzele lui și îi întoarse capul spre pat.

— Doarme cineva.

Kate era ghemuită pe pat, cu spatele la ei, pătura alunecând de pe ea și dezvelindu-i bandajele din jurul șoldului. Amintirea locului în care se aflau și a tot ce se întâmplase îl lovi ca un val. Colton. Malchaii. Tunelurile. Foamea. August se ridică, iar odaia se înclină.

— Nu poți fi aici.

— Nu pot, n-ar trebui, n-aș fi, nu voi fi, șopti ea. Nu m-a văzut nimeni plecând. Nimeni nu se gândește să caute pe cineva care e mereu acolo. Toți te caută pe *tine*.

— Cum ne-ai găsit?

— Tu ești *tic*, eu sunt *toc*, zise și vocea ei era atât de blândă, încât doar urechile lui o puteau percepe. Te-aș auzi oriunde.

O briză bătu prin geamul deschis, amurgul scurgându-se înăuntru. Dormise toată după-masa și se înfioră când își simți pulsul lovind disperat în tâmple, dar Ilsa îi apăsă palma ei răcoroasă pe obraz.

— Ești cald.

El îi dădu mâna la o parte.

— Sunt bine, mormăi el, știind că, deocamdată, era adevărat. E cineva cu tine?

Ea dădu din cap că nu. Ochii îi erau largi, pielea întinsă pe oase, marginile pierzându-se în lumina subțire a ferestrelor. Părea atât de nefirească în afara complexului, de parcă ar fi lăsat o parte din ea în urmă.

Sora noastră are două jumătăți care nu se întâlnesc niciodată.

— Ilsa, șopti, nu poți fi aici.

— Henry e îngrijorat. Leo e furios. Emily a vrut să vin. Nu a rostit cuvintele, dar le-am auzit oricum.

— Trebuie să te întorci acasă. Dacă te văd oamenii lui Harker, dacă te *prind*...

— Ți-am spus că totul se destramă.

Ilsa se așeză lângă el, se ghemui chiar acolo pe podea, cu obrazul pe covor, ciupind fibrele din el.

— Am simțit fisurile, murmură vocea ei ca un susur, și mă bucur că nu erau în mine, dar asta înseamnă că sunt acolo, afară. Îmi pare rău. Îmi pare rău că am lăsat fisurile să intre în lume.

El se întoarse spre ea.

— Ilsa, nu e vina ta.

— I-am povestit lui Leo despre fisuri și mi-a spus că totul se frânge. Dar mi-aș dori să nu fie nevoie de asta. Mi-aș dori să ne întoarcem, în loc să înaintăm.

— Eu mi-aș dori să rămânem așa cum suntem, șopti August.

Ea îi zâmbi tristă.

— Nimeni nu poate rămâne așa cum e, frățioare.

Dădu din cap spre Kate.

— Nici măcar ei.

Ea îi luă mâna lui August și o strânse în palmele sale, așa cum făcuse cu trădătorul acela din complex, chiar înainte de a-i fura sufletul.

— Te rog, vino acasă.

— Nu pot, Ilsa. Încă nu.

Ochii îi alunecară spre pat.

— Îți pasă de ea?

Întrebarea fusese adresată parcă din simplă curiozitate.

— Îmi pasă de *noi*. De orașul nostru. Cineva a încercat să o ucidă. Și să ne însceneze totul. Pentru a rupe armistițiul.

O umbră străbătu chipul Ilsei.

Nu vreau să ard din nou.

— E nevinovată, adăugă el. Nu încerc decât să o țin în siguranță.

Trăsăturile Ilsei se netezir㠖.

— Bine, zise. Atunci te voi ajuta.

August dădu din cap.

— Nu. Te rog, du-te acasă, Ilsa.

Am nevoie să fii în siguranță, se gândi. *Sunt prea multe de pierdut. Nu pot risca să te pierd.*

O cută infimă i se formă între sprâncene.

— Dar cineva trebuie să țină umbrele la distanță.

August se încordă.

— Ce umbre?

— Cele cu colți.

Se ridică.

— Malchaii?

Ilsa încuviință cu un gest.

— Vin. Sunt pe drum.

— De unde știi?

— Simt fisurile pe care le lasă în urma lor și...

O luă de umeri.

— Dar de unde *știi*?

— ...omul de jos mi-a spus, continuă ea, de parcă nu-l auzise. I-a ieșit direct, frățioare. N-a putut să-și țină gura. Ezita, ezita, dar apoi a cedat, așa cum se întâmplă cu toate...

August îi dădu drumul și își vârî mâinile în păr.

— Kate, zise. Kate, trezește-te!

Fata scoase un sunet înfundat, dar nu se mișcă.

Ilsa se ridică în picioare și merse la pat.

— Nu, Ilsa, *așteaptă*.

Dar era prea târziu, ea deja întinsese mâna, atingând umărul lui Kate. Probabil că apăsase, deoarece Kate icni și sări, transformând bricheta din mână în briceagul ei mic și ascuțit, lama argintie forțând gâtul Ilsei. Sora lui se uită spre fată, dar nu se urni niciun milimetru.

— Ești rănită, zise Ilsa simplu.

— Cine ești? ceru Kate.

— Trebuie să mergem, zise August, îmbrăcându-și tricoul.

Dar Kate încă se uita hipnotizată la Ilsa, ceea ce avea sens, Ilsa *era* fascinantă.

— Ea e sora mea, Ilsa. Ilsa, Kate.

Privirea lui Kate căzu pe stelele ce se scurgeau pe antebrațul dezgolit al Ilsei.

— Ești al treilea.

Ilsa ridică privirea.

— Nu, zise blajin. Sunt primul.

Kate coborî cuțitul, cu mâna liberă așezată pe burtă. August îi observă durerea întipărită pe chip.

— Ce e?

— Malchai. Vin. Acum.

Kate sări în picioare. Se clătină, dar Ilsa o prinse. Kate coborî privirea pe locul în care pielea Sunaiului o întâlnea pe a ei.

— Ascultă, Ilsa, spuse August încălțându-se și apoi agățându-și vioara după umăr.

Sora lui își lipi urechea de perete.

— Zi-mi dacă...

— Sunt aici.

August păli, auzi pașii îndepărtați, huruitul umed al vocilor, simți duhoarea

putregaiului. Ilsa avea dreptate. Kate înjură, îmbrăcându-și tricoul. Porni spre ușă, iar August făcu un pas în față. Dar se întoarse când observă că sora lui nu îi urma.

— Hai.

— Du-te, frățioare, spuse ea cu urechea încă lipită de perete. O să stau aici până pleci.

— Nu ești în siguranță, spuse el întinzându-i mâna.

În schimb Ilsa ridică brațul și îi atinse obrazul.

— Siguranță, zise ea cu un zâmbet pustiu. E un cuvânt simpatic.

— *Vino*! izbucni Kate de lângă ușă.

— Dar...

— Nu îți face griji, August. Nu mi-e frică de întuneric.

Sora noastră are două jumătăți.

Luă capul Ilsei sale între palme.

— Te rog să ai grijă.

Nu se întâlnesc.

— Du-te, mai șopti ea. Până nu te ajung fisurile din urmă.

Până să ajungă pe hol, Kate scosese deja un piron.

Lama ascunsă a brichetei era bună pentru amenințat școlărițe, dar nu era suficient de lungă pentru a străpunge coastele unui Malchai și a-i atinge inima. Nu avusese ocazia să curețe pironul de la atacul de la Colton și lama încă era murdară de sânge negru.

August era acolo, lângă ea, cu o mână ridicată, pregătit să o prindă. Era un lift și două scări, câte una în fiecare capăt de hol. O șansă din trei de a alege greșit, dar nu avea de gând să fie capturată între patru pereți. Durerea o săgeta în stomac în timp ce fugea spre cea mai apropiată scară.

August își tot întorcea privirea spre cameră și spre celălalt Sunai, cu ochii ei triști și pielea acoperită cu stele.

— O să fie bine, zise Kate și dădură buzna pe scări, iar vorbele îi ieșiră cumva goale, lipsite de sens.

Ilsa nu era o simplă fată, desigur. Era un monstru.

Ea făcuse Tărâmul Pustiu, ea scobise o gaură în lume. Cu siguranță, la nevoie, ar fi putut face față unor Malchai.

Ajunseră la etajul al doilea chiar când sub ei o ușă se trânti de perete, aerul răcindu-se brusc.

Pesemne că August simți diferența de temperatură, pentru că o luă pe Kate de mână și o rupseră la fugă pe etajul al doilea, alergând spre celelalte scări.

Jos, tot mai jos, pași răsunând prin încăperile de beton în timp ce treceau de primul etaj și continuau să coboare. Deasupra lor o ușă se deschise. Ajunseră la nivelul beciului chiar când forma căzu ca o piatră printre scări și ateriză lin în fața lor.

Căzătura ar fi trebuit să fărâmițeze corpul creaturii, dar Malchaiul se ridică fluid, ochii roșii doar niște crestături violente în craniu. O tăietură îi brăzda obrazul, acoperind locul în care – cândva – fusese un H.

— Harker micuță și prostuță, zise, gura strâmbă într-un rânjet ca un rictus. Nu știe când să moară.

Ochii Malchaiului căzură pe August și creatura scoase un sâsâit umed:

— Sunai.

August încercă să se poziționeze în fața lui Kate, dar cineva bocăni pe trepte. Apoi se arătă: un om, numai mușchi, cu un baston de metal într-o mână cărnoasă. Asemenea

Malchaiului, chipul bărbatului purta pecetea tatălui ei, și, asemenea Malchaiului, fusese *râcâită*. Cicatrici furioase și în tentă de violet îi brăzdau obrazul.

Doar văzându-l și Kate parcă ameți. Un om? Dizi-denții se înmulțeau. Și *oameni*. Dar nu avea logică; Olivier...

Bastonul bărbatului căzu peste ea, iar August o trase din calea acestuia și ridică brațul chiar la timp pentru a-l opri. Când metalul se izbi de antebrațul său, scântei de electricitate se arcuiră și pocniră pe piele. August icni, dar nu cedă.

Kate simți umbra unei mișcări în spatele său și se întoarse, împungând cu pironul spre Malchai, dar creatura se feri și se aplecă, mișcările ei înspăimântător de rapide și imposibil de fluide. Pumnul lui August se lipi de fața omului, iar capul îi trosni într-o parte, dar omul nu căzu. Lovi din nou cu bastonul și de data asta August îl prinse cu o mână, curentul curbându-se în jurul lui și umplând scările cu energie dezlănțuită. Pentru o clipă, ochii săi gri ardeau albăstriu la umbra acelei forțe, dar apoi August smulse arma din pumnul bărbatului.

Kate se apropie prea tare de Malchai, încercând să i se strecoare pe sub gardă, dar degetele scheletice ale monstrului o prinseră de maxilar și o împinseră în perete. Artificii îi explodară pe retină din cauza impactului și gura Malchaiului se căscă într-un zâmbet.

Kate zâmbi și ea, apoi înfipse vârful metalic în tendoanele brațului Malchaiului. Monstrul sâsâi și o trânti pe Kate înapoi, dar de data asta se izbi de ușă, nu de perete, și se rostogoli pe spate în garajul de la subsol, lovindu-se de ciment. Durerea îi împunse umărul rănit și abdomenul, iar Kate simți sânge proaspăt adunându-se în bandaje. Malchaiul se apropia, smulgându-și pironul și aruncându-l într-o parte.

Încă o bubuitură și August și bărbatul se rostogoliră în garaj, un amalgam de membre. Bastonul alunecă și Kate fu aproape în picioare când Malchaiul o trimise din nou la podea. Simți ruperea cusăturilor și, cu ochii încețoșați, își reșinu un țipăt. Înainte de a se forța să se ridice, monstrul era deja deasupra ei, întins, dar dens, neabătut.

Kate se chinui să-și atingă spatele.

— Vai, dragă, zise Malchaiul, țintuind-o de podeaua rece, dinții ascuțiți strălucind în lumina artificială. Se pare că ți-ai pierdut jucăria.

Degetele lui Kate strânseră metalul ascuns lângă șira spinării.

— De aceea am întotdeauna două, spuse și înfipse pironul în pieptul Malchaiului.

Monstrul icni în timp ce Kate vârî fierul și mai adânc în el, sânge negru și uleios țâșnind peste degetele ei. Malchaiul se prăbuși peste ea, mai mult os decât carne. Kate se eliberă de sub greutatea moartă, recuperă cele două piroane și se ridică în picioare tocmai la timp pentru a-l vedea pe August forțându-și bastonul sub bărbia bărbatului. Un pârâit electric, un spasm albastru, iar omul se prăbuși cu grația unei cărămizi.

August părea zguduit, ochii largi și straniu înflăcărați, dar deja se urnea din nou. Dădu buzna înapoi pe scări și apăru o clipă mai târziu strângând vioara la piept. Kate nu pierdu vremea. Se întoarse și începu să verifice printre rândurile de mașini.

— Ce cauți? întrebă el.

Alarma unei mașini porni în depărtare, iar August făcu o grimasă de parcă sunetul l-ar fi asurzit.

— O mașină, răspunse ea.

Unele erau prea noi, altele prea vechi. Se opri în cele din urmă în fața unei limuzine negre, suficient de bună, dar fără a fi unul dintre modelele cu măsuri de siguranță prea pretențioase și acces fără cheie.

— Sparge-o pentru mine, ceru ea, făcându-i semn spre portiera șoferului.

— Geamul? întrebă August și ea îi aruncă o privirea care părea a spune *da, normal că geamul,* iar el îi răspunse cu o privire care părea a zice că *nu obișnuia să comită infracțiuni prea des*, înainte de a-și înfige cotul în geam pentru a-l lovi.

Sunetul nu fusese prea puternic, dar prinse ecou în garaj, iar Kate se aplecă și descuie portierele. Mătură cioburile de pe bancheta șoferului și se strecură înăuntru pe cât de ușor putu, folosindu-se de lama ascunsă a brichetei pentru a deschide panoul de lângă volan. August ocoli mașina și se trânti pe scaunul de lângă, cu cutia viorii între genunchi, în timp ce ea tăia fire și începea să le îndepărteze teaca izolatoare.

— Asta ai învățat tu la pension? întrebă el, aplecându-se pentru a verifica ușa garajului.

— Ah, da, zise ea, încrucișând două fire.

Nimic.

— Furtul mașinilor, intrarea prin efracție, vânătoarea de monștri. Standard.

Dezveli alte două fire și reîncercă. O scânteie și motorul mașinii porni la viață.

— Impresionant, zise el sec.

Ea puse ambele mâini pe volan și se cutremură scurt atunci când un nou fior de durere o străbătu.

— Bănuiesc că nu știi să conduci, nu?

August dădu din cap că nu și zise:

— Nu. Probabil că-mi pot da seama cum se...

— E ok, zise ea, mânuind cutia de viteze. Avem deja suficiente moduri în care putem muri.

Apăsă piciorul pe accelerație, iar mașina țâșni în față cu forță surprinzătoare, scoțând un scârțâit ce îl făcu pe August să tresară. *Nu a fost* atât *de zgomotos*, se gândi ea. Poate că Sunaii aveau un auz sensibil. Strânse volanul – dintotdeauna îi plăcuseră mașinile, aerul răcoros trecând pe lângă mașină, sentimentul libertății, al mișcării. De când cu accidentul, nu mai era chiar atât de împătimită, dar condusul era o abilitate practică, ca sportul și luptele. Luă colțul parcării și frână. La ieșire dădură peste o barieră, un bărbat în chioșcul de lângă.

Se întinse după centura de siguranță, dar apoi își aminti de copci și hotărî să nu o mai folosească.

— Ține-te bine, zise ea și apăsă pe accelerație.

Mașina prinse viteză. August se ținu de portieră.

— Kate, nu cred că e o idee așa...

Însă restul cuvintelor îi fură acoperite de trosnetul barei de protecție lovind bariera garajului, prima îndoindu-se, iar a doua sfărâmându-se.

Mașina alunecă într-o parte și-n alta pentru o clipă înainte de a se îndrepta și Kate zâmbi când tură motorul, înecând strigătele portarului în urma lor și intrând pe strada întunecată.

August se roti pe scaun și privi în urmă la motel, iar Kate se întrebă dacă se gândea cumva la Ilsa. Schimbă benzile de mers, urmărind luminile cum treceau de la roșu la verde. Orice s-ar fi întâmplat, trebuia să fie mereu în mișcare.

— Ne urmărește cineva?

August se trânti la loc cu un oftat frânt.

— Încă nu.

Ținea ochii închiși, mușchii încordați, degetele albite pe mânerele portierei de parcă i s-ar fi făcut rău.

— Ești ok?

— Sunt *bine*.

Nu-l credea, dar tonul lui fusese în așa fel încât să se înțeleagă că voia să fie lăsat în pace. Kate avea lucruri mai importante pentru care să se îngrijoreze acum, nu toanele lui, deci hotărî să se îndrepte spre est și văzu cum V-City se micșora în oglinda retrovizoare până ce deveni doar un deal abrupt, apoi o pată, apoi nimic.

— Spune-mi ceva, orice, zise Kate.

Durerea din corpul ei se instalase în sfârșit într-o matcă adâncă și atotcuprinzătoare, dar se dovedise a fi mai rău, pentru că asta o făcea să-și dorească să se ghemuiască, ceva ce nu putea din spatele volanului. August era tăcut lângă ea, privind în întunericul de afară în timp ce treceau din galben în verde, apoi în Pustiu. Dacă observase trecerea, nu spusese nimic.

Nu exista nicio graniță strictă, panouri luminoase care să anunțe că părăseai V-City. Nici nu era nevoie de așa ceva. Era tranziția de la iarba tunsă la cea sălbatică, trecerea de la lumini stradale și case obișnuite la *nimic*.

Lumini UV brăzdau șoseaua – nu de deasupra, ci inserate în zgura de sub ei – ceea ce făcea ca noaptea de dincolo de ei să pară solidă. Erau pe Șoseaua de Tranzit Estic, unul dintre cele patru drumuri de aprovizionare ce duceau din capitală până la granița Verity-ului. Kate încercă să-și imagineze cum arătau din cer, panglici de lumină îndepărtându-se ca spițele de V-City. Din unghiul acela, Pustiul probabil că arăta ca un inel negru și masiv, o barieră de trei sute de kilometri între capitală și orașele ce îmbrățișau periferiile, fiecare dintre ele nu mai mult decât o mică pată de lumină, spre deosebire de Verity-ul care străpungea întunericul precum un far.

Se spunea că drumurile de tranzit fuseseră pline ochi în vremea de dinainte de Fenomen, când ieșitul din și intratul în teritoriu nu erau interzise, și chiar și după, când oamenii au încercat să evacueze orașul, doar pentru a fi împinși înapoi de cei care trăiau deja în afara lui. Acum drumurile Pustiei erau în mare parte goale, cu excepția furgonetelor ce transportau bunuri între capitală și orașele periferice.

Era o treabă periculoasă. Pustia *părea* a fi goală, dar nu era. Nu mulți Malchai ajungeau până acolo, dar Corsaii adorau să vâneze în întuneric și să culeagă tot ce puteau, de la vaci la familii cu câte cinci membri. Monștrii care intrau până atât de departe nu serveau niciunui stăpân, însă oamenii care sfidau Pustia erau la fel de periculoși. Supraviețuitori, în cea mai mare parte, atacând casele și jefuind furgonetele. Erau cei care nu aveau bani pentru a cumpăra protecția lui Harker, dar și cei care nici nu voiau să lupte pentru Flynn și unitatea sa de intervenție, sau să moară cu principiile morale ale acestuia pe buze. Nu voiau să aibă deloc de a face cu viața din V-City. Voiau doar să rămână în viață.

Însă zona moartă nu se prelungea la infinit. Kate își petrecuse cea mai mare parte a

vieții dincolo de Pustie și știa că acolo, în depărtare, trebuia să fie o întindere de pământ ce renunțase la sârma ghimpată și care făcea loc câmpurilor întinse, unde faza lungă a farurilor se pierdea în nopți înstelate și unde o fată putea crește într-o casă alături de mama ei, netemându-se de nimic, nici măcar de întuneric.

— Spune-mi ceva, zise din nou.

August rămăsese cu ochii fixați pe noapte, degetele sale bătând pe picior un soi de ritm scurt, sacadat. Acum își întoarse privirea către ea. Fața lui părea straniu de scobită, ochii săi febrili.

— Ce?

— Nu știu, spuse ea. O poveste?

August se încruntă.

— Nu îmi plac poveștile.

Kate se încruntă și ea.

— Asta-i ciudat.

— E? întrebă August.

Kate bătu ritmul cu unghiile pe volan. Vopseaua de pe ele se ciobise și mai mult.

— Mda. Adică cei mai mulți oameni vor să evadeze. Să scape din mințile proprii. Din propriile vieți. Prin povești e cel mai ușor de făcut.

Privirea lui August țintuia geamul.

— Bănuiesc că da.

Era enervant cât de puțin vorbea August, dar o irita și cât de mult își dorea să-i vorbească. Kate aprinse radioul, dar semnalul era deja plin de purici, așa că-l închise la loc. Liniștea rodea pe la marginile ei deja fărâmițate.

— Spune ceva, șopti ea. Te rog.

Maxilarul lui August se încleștă. Degetele i se strânseră în pumn, dar își drese glasul:

— Nu înțeleg de ce vor oamenii mereu să evadeze.

— Pe bune? zise Kate. Uită-te în jur.

În depărtările de dincolo de parbriz, nimicul făcea loc unui oraș –dacă putea fi numit așa. Era mai mult o îngrămădeală de structuri dărăpănate, clădiri adunate spate în spate ca soldați ce priveau adânc în noapte. Totul arăta ca un câine înfometat. Lumini fluorescente secerau țipător prin beznă.

— Bănuiesc că e diferit pentru mine, zise el, cu vocea obosită. N-am existat, apoi brusc – exist. După care m-am temut în fiecare zi a vieții mele că voi înceta din nou să *exist* și, de fiecare dată când cad, de fiecare dată când mă întunec, e tot mai greu să mă întorc. E tot ce pot face pentru a rămâne unde sunt. Cine sunt.

— Uau, August, spuse ea încet. Ăsta da mod de a strica atmosfera.

Asta a adus un mic surâs extenuat pe buzele lui August. Dar dispăru până să prindă formă cu totul. El își reîntoarse chipul spre bezna de afară, iar Kate își fixă degetele pe volan și privi tot înainte. Durerea îi înțepa stomacul de fiecare dată când respira. Lângă ea August era tăcut, încolăcit în el, cu ochii sorbind noaptea.

— Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Kate, încercând să-și distragă amândurora atenția.

— Cine?

— Ilsa. Nu pare a fi... întreagă.

August își frecă degetele peste răbojul tatuat deasupra încheieturii.

— N-a fost niciodată *întreagă*, zise el. Am crezut multă vreme... Am crezut că ăsta e felul ei de a fi. Împrăștiată. Nu am înțeles decât de curând.

— Ce să înțelegi?

— Că e ceea ce este, răspunse el. Este *cine* este. Cauză și efect.

— Vrei să zici că are de a face cu acel catalizator?

August dădu din cap că da.

— Sunaii sunt rezultatul tragediilor, zise el. Acte ale ororii atât de întunecate, încât tulbură echilibrul cosmic. Leo s-a născut dintr-un soi de măcel al unui cult în primele săptămâni ale catalizatorului. Întregul grup era de părere că lumea era pe ducă, așa că s-au aruncat toți de pe un acoperiș. Doar că nu le-a ajuns să-și ia viața –și-au târât și familiile cu ei. Părinți. Copii.

Kate scoase un sunet mărunt.

— *Doamne!*...

— Nu e de mirare că fratele meu e atât de just, spuse încet. Ilsa era diferită, continuă el. Emily – soția lui Henry – mi-a spus toată povestea. Ilsa s-a născut în urma unei explozii cu bombă într-un beci al unui mare hotel din Orașul de Nord.

Clădirea Allsway, se gândi Kate. *Harker Hall*. Încă se mai puteau vedea urmele incendiului pe pereți.

— Era chiar după începutul haosului, spuse el. Nu trecuseră nici măcar săptămâni, *zile*. Clipe de confuzie și teroare. Nici măcar nu știau ce se întâmplase, dar ceva a intrat în acel loc și toți cei care au reușit să scape s-au adăpostit în beci. S-au îngrămădit acolo jos, încercând doar să rămână în viață. Au baricadat ușile. Însă cineva a decis că nu avea de gând să moară de mâna unui monstru. Acel cineva a adus o bombă artizanală în beci și a aprins fitilul.

August își scutură capul.

— Nu-i de mirare că sora mea s-a frânt.

— Și tu? întrebă Kate. Fratele tău e drept, sora ta împrăștiată. Tu ce ești?

August răspunse, dar cuvântul era palid, aproape prea palid pentru a fi auzit:

— Pierdut.

Oftă și păru să dea afară mai mult decât doar aer.

— Sunt ceea ce se întâmplă când unui puști îi e atât de frică de lumea în care trăiește, încât evadează din ea prin singurul fel pe care îl cunoaște. Violența.

Liniștea, atât de apăsătoare încât durea.

August își sprijini capul de geam, iar sticla începu să se aburească sub respirația lui. Pe obraz îi curgea un bob de sudoare și Kate se întinse să dea drumul la aerul condiționat, când mașina scoase un sunet.

Nu era un sunet pe care o mașină ar fi trebuit să-l facă.

August se îndreptă.
Motorul hurui.
— Asta ce-a fost? întrebă el.
Mașina începu să piardă rapid din viteză.
— O, nu, spuse ea.
Apoi se opri.

O lumină pâlpâia pe bord. Faza lungă era încă aprinsă.

Restul mașinii era inert.

— La naiba, mormăi Kate.

— Kate, făcu August prin dinții încleștați. Ce are?

— Am rămas fără motorină, spuse și deschise portiera.

Până să i se alăture, Kate deja scormonise prin portbagaj.

Noaptea era răcoroasă, dar nu destul pentru a potoli febra.

— Nu ai putut alege și tu una cu rezervorul plin?

— Scuze, eram un pic ocupată să nu mor, zise și ceva ca un mârâit îi scăpă din gât. E în regulă, adăugă și scoase o lanternă din portbagaj.

— Cum e în regulă? se răsti el, furia arzându-i în piept, întețindu-se cu fiecare respirație.

— O să găsim o altă mașină, zise Kate, păstrându-și calmul în voce, de parcă asta i-ar fi ajutat cu ceva.

August insistă.

— *Vezi* vreo mașină în jur?

— Ce naiba te-a apucat!? se răsti și ea.

August deschise gura pentru a spune că *nimic*, dar nu reuși, iar impulsul de a urla se lupta cu impulsul de a lovi ceva, așa că se întoarse și plecă, încercând să-și potolească respirația cu fiecare pas, să-și calmeze inima, știind că panica nu ar fi făcut nimic mai mult decât să-i amplifice boala.

Picioarele îl purtară în jos, în lumina de la marginea drumului. Mergea spre nicăieri anume, doar se păstra în mișcare.

Mintea mai tare decât corpul.

Își înnodă degetele în păr și rămase holbându-se la beznă. Erau în mijlocul nimicului. Lumina dinspre V-City nu era nimic mai mult decât o fantomă proiectată pe nori depărtați, iar noaptea din jurul lor era neagră ca păcura. Trecuseră de un soi de fortăreață cu câțiva kilometri în urmă, însă clădirea nu păruse a fi prea primitoare. Undeva, în depărtare, focuri de armă prindeau ecou ca tunete distante, și August nu putea spune dacă erau reale sau doar fantomele propriei sale minți.

Foamea ciugulea din mușchii lui și fredona prin oase; simțea ca și cum ceva încerca să-și croiască drum prin el, în vârf de gheare.

Trebuia să-l fi mâncat pe bărbatul din garaj, își spuse, și ar fi *făcut-o* dacă ar fi avut ocazia, dar, spre disperarea lui, omul nu fusese un criminal. Dintre toți oamenii lui Harker, care erau șansele ca Sloan să trimită un nevinovat? Oare Malchaii *știau* că Sunaii nu se puteau hrăni decât cu păcătoși? Sau nu fusese decât simplu ghinion?

După câteva respirații adânci, August își recăpătă controlul asupra furiei. Se întoarse la mașină și o văzu pe Kate rezemându-se de portieră, cu brațele încrucișate cu grijă peste coaste, luptându-se cu frigul. August nu îl putea simți în mijlocul febrei ce îl cuprindea.

— Uite, spuse August, așezând cutia viorii pe jos și dezbrăcându-și jacheta.

— Păstreaz-o, spuse ea, dar el deja i-o așezase pe umeri.

O văzu relaxându-se în confortul hainei.

Mâna îi zăbovi o clipă pe umărul sănătos. Ceva în acel contact – simplu, solid – îi dădea putere. Începu să se retragă, dar Kate îl prinse de degete. Ochii îi erau fără sclipiri și, din modul în care își despărțise buzele, August pricepu că voia să spună ceva. Când izbuti, remarca era simplă:

— Ai mâna fierbinte.

August înghiți și se retrase pe cât de încet putu, iar ceva străluci pe cer deasupra lui Kate. Ridică privirea și aerul se blocă în gât. Era o noapte limpede și cerul era *plin* de puncte luminoase.

Kate îi urmă privirea.

— Ce? întrebă. Nu ai mai văzut stele până acum?

— Nu, răspunse August încet. Nu așa.

Cerul parcă luase foc. Se întrebă dacă Ilsa văzuse vreodată stele – nu iconițele negre de pe pielea ei, ci cele adevărate, care erau atât de stranii și atât de perfecte. Una dintre ele brăzdă cerul, lăsând o dâră de lumină în urmă.

— Am citit undeva, zise Kate, că oamenii sunt făcuți din praf de stele.

El își smulse ochii de pe cer.

— Chiar?

— Poate că și tu ești făcut tot din praf de stele. Ca noi.

Și, în ciuda a tot ce se întâmplase, August zâmbi.

Fusese un zâmbet câștigat atât de greu, dar meritase.

Apoi, ca din senin, dispăruse și August tremură, sprijinindu-se de mașină. Ceva ca un fior rece îl scutură, un tremur ce părea să-l străbată de la membre la trunchi.

Mâinile ei pluteau prin aerul din jurul său, neputincioase.

— Ce e?

— O să... o să-mi revin, spuse el.

— La naiba!

Ca răspuns, August trase de guler și Kate văzu dunga incandescentă, nu foarte strălucitoare, dar arzându-i pe piept ca un capăt aprins de țigară. O singură linie, un roș ca de tăciune întunecându-se către negru. O nouă linie. O nouă zi.

— A câta e?

Încă tremura, dar, când ridică privirea, Kate descoperi ceva în acei ochi ai săi, un soi de triumf macabru.

— Patru sute douăzeci și trei.

Chiar atunci farurile unui camion străpunseră întunericul dinspre oraș.

Kate agită lanterna și, spre bucuria ei, camionul încetini și trase pe margine. Era o camionetă clar blindată pentru drumul prin Pustie, grilajul radiatorului și aripile înrămate de gratii cu țevi de fier, parbrizele acoperite cu strat antiglonț. Pe lateral avea câteva zgârieturi ce probabil că nu fuseseră cauzate de Corsai. Monștrii atacau oameni. Oamenii atacau camioanele de aprovizionare.

Kate își strecură pandantivul de argint ornamentat sub tricou și se urcă pe treapta camionului, iar șoferul coborî geamul.

— Ce dracu' faceți aici, copii? întrebă șoferul.

Era la vârsta a doua și avea aspectul acela secerat și măcinat al celor care petrec prea mult timp din viață pe muchie de cuțit.

— Probleme cu mașina, zise ea, arătându-i cea mai bună variantă posibilă de zâmbet. Puteți să ne luați și pe noi?

Se uită pe lângă ea, la August, iar Kate încercă să-l vadă așa cum probabil o făcea șoferul, un adolescent înalt și slab, cu tocul unui instrument pe umăr.

— Unde mergeți?

Kate dădu din cap spre drumul ce se *îndepărta* de V-City.

Scormoni în gând după orașul cel mai estic.

— Louisville.

Bărbatul scutură din cap.

— Asta e de partea cealaltă a Pustiei, zise. Ieși mai bine dacă încerci să prinzi pe cineva să te ducă înapoi spre capitală.

— Am văzut un oraș sau ceva de genul un pic mai în spate, spuse ea, potrivindu-și glasul cu naivitate. Credeți că ar trebui să mergem acolo?

Bărbatul se încruntă.

— Dacă încercați să intrați într-un fort pe timp de noapte, singurul lucru care vi se poate întâmpla e să fiți împușcați.

Își plimbă o mână prin părul scurt.

— La naiba.

Nu purta medalion. Kate înghiți și-și smuci pandantivul peste cap.

Greutatea argintului era solidă, liniștitoare. Nu voia să scape de el, dar nici nu puteau rămâne acolo, la marginea drumului. Îl ridică în dreptul ochilor șoferului.

— Uitați, nu vrem să vă facem probleme. Nu avem mulți bani, dar, dacă puteți măcar să ne luați în direcția aia, vă dau asta.

Șoferul căscă ochii, iar Kate știu că-l câștigase. Până la urmă, un medalion Harker însemna siguranță, iar siguranța era un lux, un bun mai valoros – și mai scump – decât o camionetă, o casă, o viață.

Degetele bărbatului se strânseră în jurul argintului.

— Urcați.

Kate se strecură pe locul din față, iar August se așeză pe o banchetă ce părea să-i servească omului și pe post de pat. Își înnodă degetele și își plecă fruntea. Kate nu era proastă, vedea că ceva nu era în regulă, asta era clar. Dar, de fiecare dată când îl întreba, el se enerva, de parcă i-ar fi făcut mai mult rău. Părea bolnav. Oare și monștrii se puteau îmbolnăvi? Sau simțeau doar acea foame? Oare cât timp trecuse de când nu mai mâncase?

— Uite, zise șoferul. Nu mă ocup de contrabandă, ok? Sunt un simplu șofer de tir. Nu merg mai departe de orașele limitrofe, așa că, dacă aveți de gând să căutați o cale să treceți granița, nu vă pot ajuta.

— E în regulă, zise Kate. Nu încercăm să trecem.

— Atunci *ce* dracu' stați afară pe întuneric?

Și, în mod ciudat, Kate aproape că îi spuse adevărul. Părea să fiarbă în ea, să-i iasă din minte și din gură, cuvintele urcând atât de repede, încât trebui să-și muște limba pentru a le opri. Ce spusese August despre Sunai și adevăr? Îi aruncă o privire, dar el stătea cocoșat și aplecat în față, coatele pe genunchi, uitându-se în jos.

— Un pariu, spuse ea. Eram cu niște prieteni.

— Am fost la un concert în seara asta, adăugă August de pe bancheta din spate. La marginea zonei verde.

— Mda, se implică și Kate. Prietenii noștri au pus pariu că nu avem curajul să mergem în Pustie după ce se termină. Patruzeci de dolari dacă aducem ceva cu noi dintr-un oraș de pe partea cealaltă. Dar sunt fraieră, adăugă, nu am verificat rezervorul.

Șoferul clătină capul.

— Copiii din ziua de azi, spuse, virând înapoi pe drum. Aveți prea mult timp liber și prea puțină minte.

Își ținea mânecile suflecate, iar pe antebrațul drept avea câteva cicatrici urâte. Urme de Corsai.

— Vă iau până la următoarea stație de camioane. Mai sigur de atât nu se poate pe aici. După aia vă descurcați singuri să vă găsiți drumul înapoi în verde.

Kate încuviință:

— De acord, zise, aruncând o privire fugară spre August.

Dar nu-i putu vedea fața. Era scăldată în umbre.

August simți camioneta încetinind și își ridică capul de pe bancheta din spate.

Mașina ieșea de pe secțiunea cu lumini UV și intra pe un drum secundar, ceva mai îngust. Pentru o clipă luminile cedară, apoi se dublară în intensitate, când ajunseră în fața unei clădiri.

Era mai mult fortăreață, decât stație de camioane. Garduri înalte de metal cu sârmă ghimpată încercuiau perimetrul, iar faruri masive cu lumină ultravioletă decupau petice prin întuneric, ca un șanț de lumină ce se întindea prin zgură, ștergând orice umbră. Un indicator deasupra clădirii – care de fapt părea a fi un teanc de clădiri stivuite unele peste altele – anunța că acel loc purta numele de Horizon.

Șoferul se opri în fața gardului și claxonă o dată, apoi așteptă. Doi bărbați înarmați apărură de-o parte și de alta. Unul dintre ei căra o lanternă UV și un fel de macetă, celălalt o mitralieră. O armă pentru monștri, observă August, cealaltă pentru hoți.

Porțile trosniră, iar camioneta intră în parcare. August auzi râcâitul porților de fier închizându-se și pieptul îl strânse la gândul de a fi întemnițat în acea fortăreață.

— Până aici mergem, zise șoferul și parcă. Sunt mulți tipi pe aici care vă pot duce înapoi. Aveți ceva bani?

— Un pic, spuse Kate, deși August era sigur că rămăseseră cu mărunțiș.

Bărbatul își mușcă buza, apoi le întinse medalionul primit de la ea.

— Atunci dați-le asta.

Kate ezită.

— Am avut o înțelegere.

— Oricum veneam în direcția asta, zise șoferul. Hai. Ia-l.

Kate luă pandantivul și îl strecură în buzunar cu un *mulțumesc* șoptit. Afară noaptea se răcise, aerul răcoros trecând ca un balsam peste pielea lui August. În jurul lor, doisprezece camioane erau parcate în șiruri egale, ca un răboj negru, fără umbre pe caldarâm. Pleoapele pluteau să se închidă, mintea aluneca printre patru sute douăzeci și trei de linii, în ecouri fantomatice pe tărâmuri sterpe, în focuri de armă și țipete și foame dogoritoare.

Apoi se simți tras și deschise ochii pentru a o vedea pe Kate împingându-l spre ceața fluorescentă a stației.

— Vino, zise, sunt moartă de foame.

Și el încercă să râdă, dar sunetul i se împotmoli în gât ca niște cioburi ascuțite.

Se pare că Horizon era tocmai locul potrivit pentru acea oră – patru dimineața. Era ca un oraș mic, autosuficient, cu cafenele și băi cu dușuri și magazine alimentare, întreg locul atât de bine iluminat, încât pe Kate o dureau ochii.

August fusese la baie, mormăind, iar Kate se plimba printre raioane, prefăcându-se, în timp ce-și plimba ochii peste rafturi, că avea mai mult de cinci dolari în portofel. Avea carduri de credit din abundență, dar cardurile de credit puteau fi urmărite și folosise marea parte a banilor lichizi ca să plătească pentru motel.

Tocmai se gândea să fure un baton cu cereale, când observă ceasul. Atârna pe un raft mai jos, alături de câteva hărți și provizii de călătorie, un ceas digital obișnuit, cu excepția că nu arăta doar timpul și vremea, ci și coordinatele geografice. Nu avea o adresă a locului în care mergea. Dar avea numerele – latitudine și longitudine.

38º 29.45

–86º 32.56

Kate ridică ceasul pe cât de firesc putu, examinându-l preț de câteva clipe lungi, înainte de a-l strecura în buzunarul hainei. Doar că nu era haina ei, ci a lui August. Și când își vârî degetele în buzunar, degetele atinseră ceva metalic și neted: telefonul mobil furat. Ridică repede ochii, dar nu era nici urmă de August, iar restul clienților erau prea ocupați cu a-și turna mult zahăr în cafea sau a se uita cu ochi sticloși la șirul de televizoare montate de-a lungul peretelui.

Kate scoase telefonul din buzunar. Era închis, ca să-și păstreze bateria, și apăsă pe buton suficient de mult pentru a-l aprinde, sperând să găsească un mesaj. Nimic.

Se uită în jur. Poate că nu mai era nevoie să continue. Poate puteau rămâne acolo, la Horizon. Era păzit de monștri din șase direcții. Niciun Malchai nu putea să intre, iar locul era suficient de mare pentru a nu părea suspecți. Poate...

Dar apoi își auzi numele, nu dinspre August sau dinspre oricine altcineva din magazin, ci dinspre televizorul de pe perete.

Ridică privirea și văzu o poză acoperind tot ecranul.

O poză cu *ea*.

August strânse în pumn marginea chiuvetei, cu privirea începețoșându-se și revenind într-un joc amețitor.

Se înrăutățea.

Se privi în oglindă, iar propria sa imagine se uită la el cu ochi larg deschiși și obraji scobiți. Oasele îi ardeau; plecă privirea peste mâini și avu impresia că putea să vadă prin piele, dar nu întunecate ca ale unui Malchai, ci albe, strălucitoare, vii în toropeală. Febra îi ardea furia, punând altceva în locul ei.

Învârti robinetul și își clăti mâinile în jetul de apă rece. Cârcei de abur se ridicau de acolo de unde umezeala îi întâlnea pielea.

Erau atât de departe de oraș, iar absența – a oamenilor, a monștrilor, a energiei – îl amețea.

Fă-ți pachet, spusese Leo.

August mârâi pe interior.

Mintea mai tare decât corpul.

Mintea mai tare decât corpul.

Mintea mai tare decât corpul decât corpurile de pe podea decât răbojurile cauterizate zi de zi de zi în piele până ce a pleznit și s-a spart și a sângerat în ritmul focurilor de armă și a melodiei durerii și lumea era făcută din muzică sălbatică, făcea și era făcută, iar ăsta era ciclul, big-bang-ul în devenire și tot așa și tot așa și nimic din toate astea nu erau reale în afară de August sau totul era real în afară de el...

Ieși la suprafață cu un gâfâit lung – era din ce în ce mai greu să rămână la suprafață – și strânse încă o dată mâinile în pumn pe marginea chiuvetei. Își simți unghiile lăsându-i urme în palme, amenințând să-i străpungă pielea.

Mai făcuse asta înainte, se înfometase, hotărât să creadă că era mai puternic de atât și dezgustat de faptul că nu era, de modul în care foamea făcea ravagii prin el, când pe frații săi abia îi atingea, disperat să găsească ceva de partea cealaltă, ceva în afara beznei. August ajunsese până la marginea simțurilor sale și până dincolo de ele, memorase pașii, etapele, de parcă a le cunoaște era o jumătate de bătălie câștigată, bătălie pentru a depăși, a păcăli nevoia – a-și *impune voința* asupra ei. Mai întâi apărea furia, apoi nebunia, apoi bucuria, apoi tristețea. Ar fi trebuit să compună un cântec de leagăn din *asta* – furie, nebunie, bucurie, tristețe, furie, nebunie, bucurie, tristețe, fur...

Aluneca din nou.

Ești bine, ești bine, ești bine.

— Ești bine, puștiule?

Ridică privirea și văzu un bărbat, jumătatea stângă a feței brăzdată de cicatrici.

August înghiți, își recăpătă glasul.

— Am obosit să lupt, răspunse.

Omul dădu din cap, un gest empatic în timp ce se spăla pe mâini.

— Nu am obosit cu toții?

Pe burtiera din partea de jos a ecranului era scris:

KATHERINE HARKER RĂPITĂ, FAMILIA FLYNN SUSPECTĂ

— Henry Flynn neagă orice implicare în răpire, se auzi glasul prezentatorului, dar surse apropiate cazului confirmă că un membru al familiei Flynn era înmatriculat la școala la care învață și Katherine Harker și a fost văzut cu ea cu puțin timp înainte de dispariția acesteia. Mai mult, zise moderatorul și ochii i se umplură cu un deliciu morbid, dovezile sugerează că un *Sunai* ar fi responsabil pentru atacul de la prestigioasa școală, în urmă căruia trei elevi și un profesor au decedat, iar singurul copil al lui Harker este dat dispărut.

Stomacul lui Kate se strânse ghem. Câțiva bărbați stăteau prin preajmă, uitându-se în sus, către ecran. Unul dintre ei mormăi vulgar; altul zise că ar face bine să dea și o recompensă.

— Stinge porcăria asta, mârâi al treilea.

— Nu pot, zise femeia din spatele tejghelei. E pe fiecare canal.

Pe ecran apărură apoi clipuri cu tatăl ei, care stătea în fața unui podium, îmbrăcat într-un costum negru bine călcat, de parcă nu știa ce se întâmpla, ca și cum propriii săi monștri răzvrătiți nu ar fi fost vinovați de toate acele lucruri.

— O să îmi recuperez fiica, spuse, și voi avea grijă ca acei criminali – *oricine ar fi* – să fie pedepsiți pentru crimele lor împotriva familiei mele și a acestei capitale. Noi, cei din Orașul de Nord, vedem fapta drept exact ceea ce este: un act de război.

Prezentatorul de știri apăru din nou pe ecran.

— Dacă aveți orice fel de informații despre Katherine Harker, vă rugăm să contactați numărul de mai jos...

Katherine coda deja un mesaj în telefonul furat.

Sună. Urgent.

Se retrase din fața șirului de televizoare, ascunzându-se prin spatele unui stand cu mâncare semipreparată. Trecu un minut. Două. Apoi sună.

— Katherine, se auzi vocea tatălui ei, în glas doar o umbră a panicii de mai înainte.

Își recăpătase calmul obișnuit.

— Ești bine?

— De ce să spui așa ceva la TV? se răsti ea. Ți-am zis că nu au fost ei.

Un oftat bine studiat.

— Nu pot să știu asta. Nu pot fi sigur.

— *Eu* pot, șopti furioasă.

— Deci *e* cu tine.

Întrebarea o luă pe nepregătite.

— Poftim?

— Frederick Gallagher. Cunoscut și ca August Flynn. Al treilea Sunai al lui Henry.

Pieptul o apăsă. I-ar fi destăinuit, plănuise să o facă. La naiba, plănuise chiar să pună monstrul la picioarele tatălui. Acum nu se putea convinge nici măcar să-i pronunțe numele.

— A fost cu tine tot timpul ăsta? insistă Harker.

Dar Kate nu cedă. Nu fusese vina lui *August*. *August* nu încercase să o omoare. *August* îi salvase viața.

— Katherine...

— Unde e Sloan?

— Îi vânează pe cei care mi s-au opus.

— *El* e cel care ți se opune! se răsti Kate.

— Nu, spuse el monoton. Nu e el. L-am interogat chiar eu. Sloan spune că nu are nimic de a face cu atacul.

— Asta-i o minciună!

— Știm amândoi că *nu poate* minți.

Gândurile îi dădeau târcoale. Trebuia să fie Sloan. Cine altcineva ar fi făcut așa ceva?

— Tată...

— Stai în afara orașului până îți dau de veste.

— Ca să-i poți lăsa pe oameni să creadă că am fost răpită?

— Ca să te știu în *siguranță*.

Tonul i se asprea.

— Și nu e nevoie să mai codezi mesajele, Katherine. Ăsta e telefonul *meu*, până la urmă. Cine altcineva să le vadă?

Umbra ta, vru să spună.

În schimb închise.

— Lași să iasă tot frigul, se răsti o voce răgușită.

August își ridică capul din lada frigorifică pentru a se uita la o babă slăbănoagă îmbrăcată într-o uniformă de lucru de la Horizon.

— Scuze, spuse și închise ușa. Voiam să îl las să intre.

Cuvintele îi ieșiră greșit din gură, dar, prea târziu, fuseseră deja rostite.

În apropiere, vocea unei femei se auzea din ce în ce mai tare în timp ce vorbea la un telefon mobil.

Un bărbat își scăpă cana cu cafea, vărsând-o pe un alt camionagiu. Acesta înjură și îl împinse pe primul un pic cam prea tare. Tensiunea se amplifica în el asemenea presiunii din magazinul din jur.

Femeia se grăbi spre ei și, chiar atunci, între două bătăi arzătoare ale inimii, August simți mirosul crimei – sânge vechi, un fior în aer ce-i fașni pe pielea înfierbântată. August se legănă, degetele-i încleștându-se pe cureaua cutiei în timp ce privirea îi alunecă prin magazin, peste rafturi și chipuri până când... Acolo. Întregul univers se concentră pe acel bărbat. Era îndesat, cu o haină stropită cu nămol, o barbă scurtă, inegală, și un cap prea mic pentru umerii săi.

Dar lui August nu-i păsa de nimic din toate acestea. Tot ce-l interesa era umbra ce se înfășurase ca o pelerină în spatele omului, neliniștită și nefirească, și faptul că deja ieșise pe ușa din față, luând cu el promisiunea oaselor reci și a gândurilor limpezi.

August porni după el, dar ceva îl prinse de braț.

Kate.

— Trebuie să plecăm, se răsti. *Acum*.

— Kate, eu...

Nu-și putea lua ochii de pe silueta bărbatului ce se micșora în depărtare.

— Trebuie să...

Dar înainte să poată termina, Kate îl prinse de bărbie – August se miră că nu-i ardeau degetele – și îi întoarse capul spre rândul de televizoare de pe perete. Chipul ei umplea ecranele – *toate* ecranele – deasupra titlului:

KATHERINE HARKER RĂPITĂ, FAMILIA FLYNN SUSPECTĂ

Simți clipa dureros de ascuțită și de limpede ieșind la suprafață, în timp ce August conștientiza cele citite.

— *Nu*..., zise, cuvântul ieșind din el ca o respirație scurtă. Eu nu...

Chiar atunci ușile principale se deschiseră, iar șoferul, cel care îi adusese până acolo,

intră, văzu ecranele și se opri.

— Ce e asta?

— *La naiba.*

Kate îl trase pe August de braț și se ghemuiră după rafturi.

— Du-te. Acum.

Îl împinse în direcția sălii principale. El se întoarse și aruncă o ultimă privire disperată spre ușile din față, dar omul cu umbra născută din păcat dispăruse deja.

— Vino, spuse Kate, împingându-l dincolo de toalete și prin ieșirea din spate, afară, de partea cealaltă a parcării.

Luminile UV îi loveau în cap, iar August se opri, tâmplele zvâcnindu-i.

— Nu te-am *răpit!* exclamă el. Ți-am salvat viața. Tu ești cea care s-a hotărât să fugă.

— Și tu ești cel care a decis să vină cu mine.

Kate deja o luase înainte. Cât mai departe de parcarea camioanelor. Cât mai departe de el. Dispăru după cel mai apropiat colț, iar el se forță să o urmeze.

— Trebuie să spunem cuiva, zise el, alergând să o prindă din urmă. Trebuie să le spunem că suntem bine.

— În cazul în care ai uitat, strigă ea peste umăr, cineva încă încearcă să mă *omoare*.

— Nici măcar nu trebuie să o facă!

August știa că avea dreptate. Se lupta să se agațe de asta.

— Asta e exact ceea ce vor, Kate. Să dea vina pe familia mea pentru încălcarea armistițiului. Și va funcționa dacă nu...

Kate se întoarse furioasă.

— Ce vrei să fac, August? Nu pot să mă întorc pur și simplu și...

Două uși se deschiseră în spatele lor.

— Hei, voi! strigă o voce.

August și Kate se întoarseră. Era unul dintre tiriștii din magazin, un bărbat cu alură aspră și cu un pistol atârnându-i moale de degete, un al doilea bărbat neînarmat călcându-i pe urme. August vru să se strecoare în fața lui Kate, când alte două uși se deschiseră în spatele lor și alte două forme intrară în cercul de lumină. Bărbatul avea o bâtă, femeia un cuțit, lama strălucind în lumina puternică. Acolo, sub becurile UV, nu existau umbre – alți patru oameni și niciun păcătos.

Pământul se înclină periculos sub tălpile lui August.

Începu să-și coboare cutia viorii de pe umăr, sperând să poată măcar să-i dezarmeze, când primul bărbat se urni, ridicând pistolul și trăgând. Glonțul ricoșă din zgură la doar câțiva centimetri de picioarele lui August. Zgomotul fu asurzitor și, pentru o clipă, se găsi din nou într-o cantină a unei școli, uitându-se în jos la răbojul mic și negru de pe podea, înainte ca vocea lui Kate să-l aducă înapoi la realitate.

— Ce dracu' e cu tine? se răsti la bărbat.

— E adevărat? zise camionagiul, cu pistolul țintit spre pieptul lui August și cu privirea la Kate. Ești copilul lui Harker?

— Asta înseamnă că *tu* ești monstrul? interveni bărbatul din spate.

Înainte ca August să poată răspunde, cel cu bâta o prinse pe Kate de încheietura mâinii și o trase spre el. Ea îl lovi cu genunchiul și omul se retrase icnind, dar femeia cu cuțitul puse mâna pe ea și o prinse, strecurându-i lama sub bărbie.

August făcu un pas în față, dar pistolul se descărcă din nou, de data asta glonțul aproape răzuindu-i obrazul.

Femeia zâmbi, dinții ei pe jumătate metal.

— Recompensa e a celui care o găsește, băieți. Adică a mea.

— Singura recompensă pe care o s-o primești va fi un glonț.

August aproape că își dori ca omul să se țină de cuvânt. Îi era greu să stea pe picioare, concentrându-se când la bâtă, când la cuțit, când la pistol, în timp ce în jurul lor tensiunea creștea împreună cu temperatura.

— Uite cum facem, spuse bărbatul cu bâta. Noi luăm fata, tu poți lua băiatul.

— Cred că-i luăm pe amândoi, spuse cel cu pistolul.

Kate icni când cuțitul îi apăsă mai tare gâtul.

— Și cum ai de gând să o faci? întrebă femeia.

Atmosfera era din ce în ce mai încinsă, femeia cu cuțit și bărbatul cu pistol prinși într-un soi de duel; bărbatul cu bâta și cel înarmat doar cu propriii pumni apropiindu-se încet.

Ochii lor străluceau straniu, așa cum luceau oamenii când vorbeau cu August, când avariția și violența le era împinsă la suprafață... de parcă se hrăneau cu foamea lui. August își întoarse capul; știa că nu putea reduce haosul la tăcere atâta vreme cât creștea în el... dar poate că nu trebuia să o facă. Leo știa cum să răsucească aceste sentimente în oameni, cum să le ascută și să se folosească de ele.

Mintea mai tare decât corpul.

În loc să se lupte împotriva influenței, să încerce să o strunească, dădu volumul mai tare, desfășurând-o peste zgură și peste oamenii din jur.

Pesemne că și Kate simți schimbarea în aer, în atacatori, în ea, pentru că ochii îi căutară pe ai lui. Degetele îi zvâcniră și, o clipă mai târziu, August zări metalul din palma ei.

— Mă ocup de târfa cu cuțit, zise Kate, înfigând lama în pulpa femeii.

Aceasta urlă, iar Kate îi ridică brațele și o împinse, eliberându-se de sub lamă. În același moment, August se întinse, împingându-l pe bărbatul înarmat cât de tare putu, izbindu-l de cel din spatele lui. Pistolul se descărcă, apoi se rostogoli pe zgură în timp ce bărbații se prăvăleau la doar un braț distanță de ceilalți, care se îmbrânceau și înjurau, cuțitul și bâta deja uitate. August auzi prin apropiere huruitul unui camion, claxonul scurt și ascuțit, și o prinse pe Kate de mână și fugi. În urma lor, strigăte, înjurături înfundate și zgomotul unui trup lovind caldarâmul, dar August nu întoarse capul, ci alergă împreună cu Kate spre parcarea camioanelor, traversând zgura luminată și pornind spre porțile deschise.

Camionul ieși, iar bariera începu să coboare. Paznicii erau cu spatele la ei, cu ochii fixați pe întunericul de dincolo de camionetă și, până să-i observe, era deja prea târziu.

Se strecurară cu doar câteva clipe înainte ca porțile să se închidă și să se încuie.

Ajunseră pe strada iluminată și intrară în câmp, August străduindu-se să asculte zgomotul cauciucurilor pe deasupra inimii sale ce i se dezlănțuise în piept, dar camioanele nu-i căutau, paznicii nu trăgeau, iar poarta nu se deschidea.

Și, totuși, nu se opriră. Nu se uitară înapoi.

August pierdu șirul secundelor, pierdu din vedere faptul că mâna lui Kate era încă în pumnul său, ignoră febra și durerea. Înnebunise sau chiar începuse să-i treacă?

Fugiră, alergând în zigzag prin iarba sălbatică, trecând de buncăre și de șiruri de copaci, și, când, în cele din urmă, încetiniră și apoi se opriră, descoperiră că erau singuri, înconjurați de nimic altceva în afară de beznă și, de undeva din depărtare, de strălucirea străzii.

Kate se luptă pentru guri de aer, apăsându-și burta rănită cu o mână, și August îngenunche, cu degetele întinse în pământul răcoros și umed.

Voia să se lungească pe jos. Să-și apese obrazul pe pământ, așa cum făcea Ilsa, și să asculte. Kate se lăsă jos lângă el, umăr la umăr, și, preț de câteva lungi clipe, rămaseră așa, înghițiți de iarba sălbatică. Noaptea era atât de liniștită, lumea atât de calmă; era greu de crezut că în ea se ascundeau atâtea pericole.

August prinse zgomotul distant al camioanelor și se încordă, dar mașinile rămaseră pe drum, niciuna dintre ele suficient de curajoasă pentru a se avânta dincolo de siguranța luminii.

Când se ridicară, într-un târziu, primele lumini ale dimineții începuseră deja să se frângă la orizont, împingând lumea dintr-un negru adânc în movul unei pale din ce în ce mai aprinse. Privirea lui August se încețoșă, iar Kate întinse un braț pentru a-l sprijini.

— Ești bine?

Întrebarea prinse ecou în mintea lui, iscând valuri prin gândurile sale, ca undele unui iaz răscolit, preschimbându-se, cu cât se împrăștia mai tare, într-un răspuns. *Ok. Ok. Ok.*

Și era o nebunie, era imposibil, și totuși *era ok*. Durerea se rarefia, mușchii și oasele începeau în sfârșit să se înmoaie. Inspiră adânc și tremură, șocul amestecându-se cu bucuria. Leo se înșelase. Reușise. Rezistase.

— August? insistă Kate. Ești *Ok*?

— Da, spuse, cuvântul umplându-i mintea și trupul.

Era adevărul.

— Bine.

Kate strângea ceva în pumn. Îl îndreptă spre lumina subțire a zorilor și începu să pășească într-acolo.

— Unde mergem? întrebă August, ajungând-o din urmă.

Kate nu se uită în urmă, dar răspunsul îl ajunse, plutind pe aer ca o melodie.

— Acasă.

VERSUL 4

ÎNFRUNTĂ-ȚI MONȘTRII

1

Vreme de șase ani, *acasă* fusese o locuință de la marginea estică a Pustiei, destul de departe de întuneric încât să nu ajungă nimeni până acolo, suficient de departe de cel mai apropiat oraș încât să nu-i ajungă luminile.

V-City era un loc al trecutului și un loc al viitorului, dar Kate și mama ei trăiau în prezent. Voia să-și amintească de acel loc ca de unul plictisitor, banal, neliniștit, însă adevărul era că fusese perfect. Și ea fusese *fericită*. Genul acela de fericire ce oprește timpul și-l preschimbă în instantanee.

Brațe încolăcite în jurul umerilor săi în timp ce citea.

O voce caldă fredonând în timp ce degete îi brăzdau părul.

Flori sălbatice în vaze și căni și castroane, pe unde mai încăpeau.

Culori pretutindeni și apusuri de soare transformând câmpurile în flăcări.

Altundeva lumea chiar ardea.

Altundeva umbrele aveau gheare și colți și coșmaruri prindeau viață.

Dar acolo, în casa de la marginea Pustiei, umbrele nu ajunseseră încă. Acolo fusese ușor de uitat că lumea era frântă.

Singurul lucru care lipsise fusese tatăl ei, dar chiar și el trăise în acea casă, în fotografiile din ea, în pachetele de provizii, în promisiunile că în curând aveau să se poată întoarce.

După toate cele întâmplate, și-a spus multe: că mereu își dorise să plece de acolo, că se săturase de acea casă mică, că, atunci când vorbea despre acasă, se referea la capitală.

Soarele urcase pe spinarea lui Kate, inundând cu lumină câmpurile din fața ei. Roua strălucea pe vârfurile firelor de iarbă și îi umezeau pantalonii de la tălpi la genunchi, iar lumea mirosea a proaspăt și a curat într-un fel în care orașul niciodată nu mirosise. August mergea la câțiva pași în spatele ei, și Kate urmărea creșterea și scăderea coordonatelor pe ceas, apropiindu-se centimetru cu centimetru.

El era tăcut, dar la fel era și ea.

Trecură de fabrici și depozite, fiecare dintre ele păzită la fel de temeinic precum Horizon-ul, și zăriră privirea obosită a unei femei bătrâne căutând ceva pierdut pe timpul nopții. Ceva mai târziu, Kate văzu un oraș scheletic în depărtare, lumini sclipind pe acoperișuri metalice și pe ziduri exterioare. Îl evitară, păstrară calea lor pe lângă șirul de copaci, acolo unde erau copaci, și prin iarba înaltă, acolo unde nu mai erau. Iar în tot timpul acesta Kate își ținu ochii pe ceas, numerele apropiindu-se tot mai mult și tot mult și mai mult de destinație.

În față le apăru pădurea. Amintirile îi pâlpâiră în spatele ochilor. Baricada de copaci părea densă, dar făcea loc unui câmp mai mic la nici un kilometru mai departe.

Și o casă.

Depășiră șirul copacilor înainte ca ea să-și dea seama că nu mai auzea sunetul pașilor lui August. Se întoarse și-l văzu ceva mai în spate, plimbându-și îngândurat degetele pe scoarța unui castan.

— Hai, strigă ea. Aproape că am ajuns.

Nu se mișcă.

— August?

— Șșșșș, spuse el, închizându-și ochii. În sfârșit s-a oprit.

Ea veni lângă el.

— Ce s-a oprit?

— Zgomotul focurilor de armă, șopti el.

Kate se încruntă și se uită în jur.

— Despre ce vorbești?

Ochii lui August se deschiseră încet, privirea ațintită pe scoarța aspră.

— Leo s-a înșelat, rosti încet, glasul său straniu de melodios. Mi-a spus că asta este cine sunt, ce sunt, și eu l-am crezut, dar s-a înșelat, pentru că sunt încă aici.

Izbucni într-un rânjet ludic. Kate nu îl văzuse niciodată zâmbind, nu așa.

— Sunt încă aici, Kate.

— Ok, August, spuse ea confuză, ești încă aici.

— Foamea m-a durut atât de tare la început, dar acum...

Kate împietri.

— De cât timp ți-e foame?

Însă el râse. Un sunet simplu, încântător, ce părea atât de nefiresc pe buzele lui. Iar apoi privirea ei a întâlnit-o pe a lui, iar Kate înmărmuri. Ochii îi *ardeau*. Nu erau doar aprinși de febră, ci cu totul în *flăcări*, mijlocul lor de un albastru de gheață, marginile scufundate în aur.

Era ca și cum s-ar fi uitat la soare, iar Kate fu nevoită să-și ferească privirea.

— *August*...

— E în regulă, zise el binedispus. Mi-e mai bine acum. Nu vezi? Sunt...

— ...pe punctul de a da foc pădurii, spuse ea, apropiindu-se cu mâinile ridicate. De ce nu mi-ai zis?

Ea se uită în jur, de parcă s-ar fi așteptat să găsească vreun păcătos rătăcit, dar bineînțeles că nu era nici urmă de păcătos prin preajmă, pentru că nu era nici urmă de *oameni* prin preajmă. Erau în mijlocul unei *păduri nenorocite*, în mijlocul unei *pustii nenorocite*. Kate își închise ochii, încercând să se gândească, apoi simți săgetarea fierbinte și deschise pleoapele pentru a-l vedea pe August mângâindu-i obrazul.

— E ok, zise el blând.

Ea se retrase.

— Mâna ta.

— Mâna mea, repetă el, cântărind-o din priviri. Seamănă cu a ta, dar nu e ca a ta, pentru că eu nu sunt, nu sunt ca tine, tu arăți ca mine... dar asta e greșit, nu-i așa...

— *August*...

— ...arăt ca *tine*, dar tu te-ai născut și ai crescut, iar eu nu, și apoi a fost, nu așa, nu chiar așa, mai mic, mai tânăr..., – vorbea în dodii, un soi de energie dementă crescându-i în glas – ...dar eu încep din nimic, apoi dintr-o dată sunt ceva, totul dintr-o dată, ca opusul morții, niciodată nu m-am gândit așa...

Kate îi atinse fruntea, își smuci mâna.

— Chiar arzi.

El zâmbi, acel zâmbet orbitor și încântător.

— Exact ca o stea. Știai că toate stelele ard? Sunt doar un scâncet și-o explozie, sau o explozie și-un scâncet, nu îmi aduc aminte, dar știu că ard...

Ea se întoarse și începu să tragă de el, îndrumându-l printre copaci. Căldura se porni acum dinspre el și se scurse peste pielea ei acolo unde întâlnea mâneca lui August.

— Atât de multe focuri minuscule în cer și atât de multă beznă între ele... Atât de mult întuneric. Atât de multă nebu...

Își reteză vorba.

— Nu.

— Ce e?

Se smulse din strânsoarea ei și își duse mâinile la cap.

— Nu, nu, nu..., se rugă, căzând în genunchi. Furie, nebunie, bucurie, nu vreau să mai continui.

— Vino, șopti Kate, ghemuindu-se lângă. Aproape am ajuns.

Dar el începu să-și scuture capul și nu părea că se poate opri. Kate simți zbuciumul lui August înfășurându-l ca o toropeală, infiltrându-se în pielea ei. Buzele lui se mișcau neîncetat, cu vorbe pe care ea nu le putea descifra pe de-a întregul:

— *Sunt bine, sunt bine, sunt bine.*

Kate își încolăci brațul pe după mijlocul lui, pentru a-l ajuta să se ridice. Tricoul îi era leoarcă și ea se gândi că probabil era transpirație, dar August părea uscat și, când se dezlipi de el, își văzu degetele negre.

— August, spuse încet, cred că sângerezi.

Se uită în jos la propriul corp, ca și cum nu și l-ar fi recunoscut, dar rămase nemișcat, iar Kate întinse mâna și îi ridică tricoul. Văzu locul în care un glonț îi răzuise coastele. August își atinse rana și se uită îndelung, ca la un obiect străin, la dârele de sânge negricios de pe mâini. Zâmbetul maniac îi dispăruse și, dintr-o dată, păru prea tânăr și trist și îngrozit.

— Nu, șopti. Nu e bine.

Avea dreptate.

Sunaii ar fi trebuit să fie invincibili.

Nimic nu e invincibil.

Trebuia să fi fost foamea cea care-i slăbise puterile.

— Vino, spuse ea, încercând să-l ajute din nou să se ridice, dar el o trase la pământ.

Genunchii ei se înfipseră în glodul acoperit cu mușchi, iar degetele lui îi săpară în brațe. August tremura acum, euforia efemeră scufundându-se în altceva. Lacrimi îi curgeau pe obraji și se evaporau înainte de a-i atinge bărbia.

— Kate, zise cu un hohot scurt. Nu mai pot înainta spre margine – nu mă lăsa să cad.

Respira sacadat.

— Nu pot nu pot să o fac din nou nu pot să mă întunec din nou mă agăț de fiecare bucată infimă și dacă le dau drumul nu le mai pot recupera nu vreau să dispar...

— Ok, August, spuse ea, încercând să-și păstreze glasul calm și neabătut. Nu o să te las să cazi.

El își îndesă fruntea fierbinte în umărul ei.

— Te rog, șopti. Promite-mi.

Ea întinse mâna și îi mângâie părul.

— Îți promit.

Ajunseseră până aici. Aveau să ajungă și la casă. Să-l răcorească. Să recupereze banii din seif. Să scoată mașina din garaj. Și aveau să conducă până aveau să ajungă undeva unde să găsească ceva – *pe cineva* – să mănânce.

— Stai cu mine, spuse ea, luându-i mâna într-a ei și ridicându-se. Stai cu mine.

Febra îi furnică degetele, la început o senzație plăcută, apoi dureroasă, dar Kate nu-i dădu drumul.

II

Izbutiseră să ajungă la casă.

Pietrișul fremăta sub tălpile ei în timp ce Kate ba îl trăgea, ba îl împingea pe August peste câmp și de-a lungul potecii împânzite cu buruieni. Îl urcă pe scările din fața casei. Albastrul de pe ușă se șterse, plantele grădinii se sălbăticiseră și o pânză de păianjen acoperea geamul, dar în rest casa arăta exact așa cum o lăsase.

Ca o fotografie, se gândi Kate, una cu margini tocite și culori șterse, dar imaginea neschimbată.

August se trânti pe scări, iar Kate scormoni printre buruieni după cutiuța magnetică din spatele burlanului, în care trebuia să fie ascunsă cheia. Ar fi fost în stare să spargă ușa dacă era nevoie, însă lemnul rezistase atâta vreme și Kate nu voia să-l distrugă tocmai acum.

— Spune-mi ceva, murmură August, ca un ecou al cuvintelor ei de dinainte, de când erau în mașină.

— Cum ar fi? îl imită la rândul ei.

— Nu știu, șopti el, cuvintele pălind într-un geamăt de supărare sau durere.

Se ghemui pe vine, cutia viorii alunecându-i de pe umăr și lovindu-se de trepte cu o bufnitură.

— Nu am vrut decât să... să fiu destul de puternic.

Kate luă cutia și se strădui să o deschidă. Nu observă că degetele-i tremurau până când cheile din mână îi căzură în buruieni și fu nevoită să le caute.

— Nu e vorba de putere, August. E vorba despre nevoie. Despre ceea ce *ești*.

— Nu vreau... să fiu... asta.

Kate scoase un sunet de exasperare. De ce nu o fi mâncat? De ce nu i-o fi *spus* ceva? Degetele ei găsiră cheile și Kate se îndreptă, împinse metalul în broască și răsuci. Era un gest atât de mărunt, dar memoria era copleșitoare. Ușa se deschise. Știa că locul probabil urma să arate abandonat, dar ceea ce vedea tot o luă prin surprindere. Aerul stătut, suprafețele acoperite cu praf, firele de iarbă strecurându-se printre scândurile podelelor. Aproape că-și strigă mama – impulsul fusese brusc și puternic –, dar se abținu și îl ajută pe August să intre.

Picioarele o purtară prin camera din față. Găsi cutia generatorului din bucătărie, roti întrerupătorul așa cum o făcuse de sute de ori, cu gesturi simple, mecanice. Nu aștepta ca luminile să zumzăie aprinzându-se, ci merse direct la baie, cu ale sale plăci de gresie alb-albastre, cu a sa cadă de porțelan.

Aprinse dușul, rugându-se ca rezervoarele pentru apa de ploaie să mai funcționeze.

Din țevi ieși un sunet mârâit și, câteva clipe mai târziu, lichidul începu să se scurgă prin țeavă, roșu de rugină la început, dar apoi rece și limpede ca diamantul.

August era în spatele ei, legănându-se pe picioare. Așează cutia viorii pe jos, izbuti să-și scoată jacheta și să-și descalțe papucii înainte de a se prăbuși în față, prinzându-se de marginea căzii. Kate se apropie să-l sprijine, dar August își ridică mâna ca avertisment. Răbojurile îi ardeau pe brat și pe spate, pârlindu-i tricoul. Îl dezbrăcă, iar Kate văzu toate cele patru sute douăzeci și trei de linii cum îi încing pielea.

Nu știa ce să facă.

— Du-te.

Cuvântul fusese doar o șoaptă, o rugăminte.

— Nu ple...

— *Te rog.*

Vocea îi tremura, părul străbătut de valuri mici de căldură ca de briză, și, când August se uită la Kate peste umăr, oasele feței îi străluceau încinse, dar ochii i se întunecaseră, negru împingând flăcări. Ea făcu un pas în spate, iar August intră sub duș pe jumătate îmbrăcat, icnind când apa rece îi lovi pielea și se transformă în abur.

Kate se întoarse spre ușa băii și auzi o voce acoperind sunetul dușului, nimic mai mult decât o scurtă respirație, totuși clară.

— Mulțumesc.

Mâna lui Kate zvâcnea sub jetul rece al robinetului din bucătărie. Arăta ca și cum și-o așezase pe o placă a vreunui cuptor. Așa se și simțea. Însă nu făcuse nimic altceva decât să îl ia pe August de mână și să nu-i dea drumul.

Furie, nebunie, bucurie... nu vreau să continui.

Asta-i spusese în pădure.

Dar prin ce trecea el acum nu era bucurie. De cât timp suferea? Observase firea schimbată pe când rămaseră fără motorină, dar August izbutise să țină mare parte a rătăcirii pentru el. În schimb, bucuria nu. Și acum... Acum sunetul vocii sale îndurerate o zgâria pe creier.

Nu vreau să dispar.

Așează în chiuvetă piroanele mânjite de sânge, opri robinetul și cercetă din nou casa. Baia era plină de abur, dar August nu mai era sub duș, iar Kate se panică înainte să îi zărească acel ciuf negru ivit pe după marginea cuvei.

Nu mai pot înainta.

Ochii îi erau închiși, capul lăsat pe spate, corpul îngrijorător de nemișcat sub abur, iar apa îi urcase până după șolduri.

Nu mă lăsa să cad.

— August? întrebă încet.

Nu răspunse. Nu se mișcă. Kate se apropie, ținându-și respirația, dar răsuflă ușurată când August zvâcni o dată, scurt. August ținea dinții încleștați, ochii strâns închiși în flăcări.

Ea îl privi cum luă o gură de aer și se scufundă.

Nu mai ieși la suprafață.

Oasele încetară a mai străluci, domolind efectul translucid care o ducea cu gândul la Malchai, la monștri. Acolo, sub apă, August părea atât de... uman. Un adolescent, membrele sale lungi îndoite din încheieturi și cârlionții săi negri plutindu-i în jurul feței. Numără secundele de la ultima respirație ce-i părăsise buzele, întrebându-se dacă trebuia să-l scoată sau nu de sub.

Apoi, în cele din urmă, August se ridică.

Se prinse de marginea căzii și se împinse în sus, apă curgându-i în ochi. Nu mai ardeau, dar nici nu se întorseseră încă la griul lor palid. Erau mai întunecați, de culoarea cărbunilor, așezați parcă prea adânc în chipul său scobit.

Kate îngenunche și își înnodă degetele peste ale sale. Mâna lui se încordă pe sub a ei, dar pielea i se răcise suficient de mult pentru a putea fi atinsă. Kate nu se retrase.

— Kate, șopti, privirea începețoșându-se, dar limpezindu-se îndată.

— Sunt aici, spuse ea. Unde ești?

August închise ochii, inspiră adânc.

— Întins pe patul meu, șopti. Ascult muzică în timp ce pisica mea roade colțul unei cărți.

Kate aproape că râse. Fusese un răspuns atât de firesc. Mâna i se încălzea din nou, așa că își luă degetele de pe ale lui și se sprijini de cadă. În spatele ei, dușul suna aproape ca o ploaie, și scoase medalionul de argint de sub guler, plimbând absentă degetul mare peste el.

— Casa ta, spuse August ostenit, iar ea nu-și putu da seama dacă fusese o întrebare sau nu.

— A fost cândva, zise Kate, învârtind pandantivul între degete.

Un oftat scurt și tremurat din cadă.

— De ce sunt atât de multe umbre pe lume, Kate? Nu ar trebui să fie și tot atât de multă lumină?

— Nu știu, August.

— Nu vreau să fiu un monstru.

— Nu ești, spuse ea, vorbele-i mecanice, dar, rostindu-le, Kate pricepu că se încredea în ele.

Era un Sunai – nimic nu ar fi putut schimba asta –, dar nu era rău, nu era crud, nu era monstruos. Era doar cineva care voia să fie altcineva, să fie ceva ce nu era.

Kate cunoștea sentimentul.

— Doare, șopti el.

— Ce anume? întrebă Kate.

— A fi. A nu fi. A ceda. A rezista. Nu contează ce fac, doare oricum.

Kate își lăsă capul pe spate și își rezemă ceafa de marginea căzii.

— Asta e viața, August, spuse ea. Ai vrut să te simți viu, nu? Nu contează dacă ești om sau monstru. A trăi doare.

Îl așteptă să mai spună ceva, întrebându-se de ce oare *ea* nu mai simțea nevoia să

vorbească. Poate că rămăsese în sfârșit fără secrete, sau poate că începuse să se obișnuiască cu el. Când nu mai rezistă în fața liniștii, se ridică de pe gresie și își croi drum prin hol până la prima ușă de pe stânga.

Pereții dormitorului ei erau galbeni sub pojghița de praf, nu galbenul florii soarelui, ci unul palid, aproape alb – culoarea soarelui, celui adevărat, nu celui din desenele copiilor. Patul era îngust, dar moale, iar pe unul dintre pereți erau lipite desene.

Scotoci prin sertare și găsi un jurnal vechi și câteva haine aruncate, lucruri pe care nu s-a obosit să le împacheteze când a plecat spre V-City. Desigur, toate îi erau prea mici acum, dar Kate trebuia să iasă din hainele jerpelite de pe ea, așa că se duse în camera mamei sale din capătul holului.

Ușa nu era închisă de tot și se deschise ușor sub atingerea ei.

Camera de dincolo de prag era simplă și întunecată, cu perdelele trase, dar la văzul patului, cu al său cuib de perne, simți tristețea cuprinzând-o. Dacă ar fi închis ochii, s-ar fi putut vedea întinsă pe acel pat, cu o carte în mână, iar pe mama ei acoperind-o jucăuș cu acele perne, una după alta, una după alta.

Călcă încet podeaua, sări peste o buruiană ce crescuse printre scânduri și se scufundă pe marginea patului, ignorând norul de praf stârnit. Pe sub praf încă mai simțea parfumul mamei ei, și, până să-și dea seama ce făcea, Kate se ghemui în oceanul de perne, ascunzându-și chipul în cea mai apropiată dintre ele.

Acasă, se gândi, chiar în clipa în care amintirile se întinseră după ea și o traseră în adâncuri.

Se întorseseră în V-City cu patru luni în urmă, iar Kate tot nu se putea odihni. În fiecare noapte visa monștri – colți și gheare și ochi roșii – și în fiecare noapte se trezea țipând.

— Vreau să merg acasă, i-a spus mamei.

— *Suntem* acasă, Kate.

Dar nu se simțea cum trebuia. Nu era ca în poveștile pe care i le spusese mama ei când era mică. Nu era nicio familie fericită, niciun tată iubitor – doar o umbră pe care o vedea prea rar și monștrii din urma ei.

— Vreau să merg acasă, se ruga de fiecare dată când se trezea.

— Vreau să merg acasă, implora de fiecare dată când mama ei o așeza la loc în pat.

— Vreau să merg acasă.

Mama ei slăbea, ochii ei înrămați în roșu. Orașul o devora, bucată cu bucată. Apoi, într-o noapte, i-a promis:

— Ok. O să vorbesc cu tatăl tău. Ne descurcăm noi.

În noaptea accidentului, înainte ca mama ei să o trezească din somn, Kate încă mai visa, era încă închisă într-o cameră plină cu umbre violente.

— Haide, Kate! Trebuie să plecăm.

Pe obrazul ei o urmă roșie, o adâncitură cu un *H* în mijloc, un ecou al inelului lui Callum Harker acolo unde o pleznise. Străbătând apartamentul întunecat. Un pahar spart. Un scaun dărâmat. Ușile biroului sigilate și somnul încă agățându-se de Kate,

punându-i piedică.

— Unde mergem? a întrebat în lift.

— Unde mergem? a întrebat în garaj.

— Unde mergem? a întrebat când motorul mașinii a pornit și mama ei a răspuns în sfârșit.

— Mergem acasă.

Nu au mai ajuns niciodată.

Kate se ridică. Lacrimi îi curgeau pe obraji, lăsând urme în praf. Se șterse cu podul palmei.

Vreau să merg acasă.

Cuvintele fuseseră ale ei. Mereu ale ei. Le rostise de sute de ori. Când oare s-au răsucit, încurcat, confundat?

Acea rugăminte, acea noapte, acel *H* al tatălui ei învinețit pe pielea mamei... ce mai uitase?

Accidentul i se reîntipări în mintea ei, bucăți potrivindu-se în spațiile goale. Farurile neașteptate, de parcă ar fi intrat pe contrasens – dar *nu intraseră*. Cealaltă mașină virase către ele. Apoi icnetele mamei sale, smucitura bruscă a volanului încercând să-i iasă din cale. Prea târziu. Forța oribilă a coliziunii, zgomotul metalului zdrobit și al sticlei sparte, craniul său izbindu-se fulgerător de parbriz. Mama ei, prăbușită peste volan, plămâni fisurați luptându-se după o gură de aer, o dată, de două ori. Lumea dintr-o dată atât de tăcută, zgomot alb în urechi și sânge în ochi și, dincolo de geamul spart, animalul de casă al tatălui ei, privirea sa cărămizie, ascuțită, gura arcuită într-un rictus ca un rânjet.

Kate sări de pe pat și vomită pe podeaua veche de lemn. Se ghemui acolo, inspirând puternic aer în plămâni. Cum a putut uita atât de multe?

Dar acum își amintea.

Își amintea totul. Iar acele amintiri nu aparțineau unei alte Kate. Erau ale ei. Era viața ei. Doliul ei. Și, într-un fel sau altul, avea să pună mâna pe Sloan.

Se ridică tremurând, se adună și ocoli patul. Rulă covorul, degetele-i căutând prin podeaua de lemn până ce găsi marginea unei scânduri detașate pe care o dădu la o parte. Cuibărit în întunericul de dedesubt, găsi cutia metalică și o scoase. Roti încuietoarea, așezând numerele în linie până ce cutia se deschise cu un *clic*. Înăuntru văzu un mănunchi de bani, un set de documente de tranzit peste graniță și un pistol. Mama ei nu a vrut să le ia, dar Harker a insistat, așa că le-a așezat acolo, laolaltă cu celelalte lucruri de care nu mai aveau nevoie. Kate vârî banii în buzunar, verifică arma – era plină cu gloanțe cu vârf de argint – și o strecură la spate, între muchia hainei și piele, înainte de a se întoarce să cerceteze documentele. Căută prin teanc, dar se opri când zări chipul lui Alice Harker privind-o dintre foi. Așeză documentele mamei sale înapoi în cutie, le împături pe ale ei și se ridică.

În scrinul mamei găsi un pulover închis la culoare și, când îl ridică în lumină, fu uimită să observe cât de tare se asemănau la mărime. Încă ceva care să-i amintească de cât timp trecuse. Așeză puloverul pe scrin și își dezbrăcă jacheta lui August și tricoul de

sub, strâmbându-se la felul în care copcile i se întindeau. Își îmbrăcă hainele curate, cu medalionul de argint cald pe piele. Închise ochii și își duse mânecile puloverului la nas, inhalând mirosul șters de levănțică. Mama ei o strecurase în toate sertarele, pentru prospețime.

Găsi un tricou pentru August și îl aruncă pe umăr.

În baie încă domnea o liniște solemnă, așa că agăță tricoul de ușă și ieși, călcând prin iarba încâlcită și străbătând grădina ruinată, ajungând la micul garaj. Soarele începuse deja să coboare, dar lumina se agățase de ceva din depărtare, ceva de dincolo de șirul copacilor, dinspre Pustie.

Kate își miji ochii.

Arăta ca un soi de depozit sau un hambar industrial. Era nou – sau, cel puțin, nu fusese acolo în urmă cu șase ani –, întreaga construcție tăcută, fără fum din hornuri, fără camioane intrând și ieșind, fără perimetru îngrădit. Fusese fie abandonat, fie atacat.

Găsi mașina în garaj. Nici înainte nu obișnuiau să o folosească, dar mama ei insistase să aibă una, în caz de urgențe. În ziua în care s-au întors în V-City, au plecat cu un mic convoi trimis de Harker, așa că nu avuseseră niciun motiv să ia mașina. Deconectă bateria de la generator și închise capota. Turnă vreo patru litri de motorină în rezervor și încercă portiera. Scârțâi, dar se deschise, iar Kate se așeză pe scaun și găsi cheia prinsă sub parasolar. O vârî în contact, își ținu respirația și învârti. Motorul se zdruncină la prima încercare, dar la a doua porni.

Kate scoase un sunet victorios.

Apoi, oprind mașina, auzi huruitul unui al doilea motor. Un camion în depărtare. Își ținu respirația și își aminti că drumul principal era de partea cealaltă a unei pante, dincolo de șirul de copaci. Își reaminti că nimeni nu putea vedea casa de acolo, dar rămase în mașină, strângând volanul în pumni, până când nu-și mai auzi decât bătăile inimii.

III

August știa că-și pierdea mințile.

Și cel mai rău era că *simțea* cum se întâmpla.

Boala pusese stăpânire pe corpul său și îi infectase gândurile, iar acum August se simțea încarcerat în propriul trup, prins în ceață ca un visător la marginea somnului. Simțea pragul visului, dar nu ajungea până la el, nu i se putea smulge.

Nici cuvintele nu și le mai putea stăpâni. Pluteau prin gândurile sale și ieșeau pe gură, apoi dispăreau înainte de a le deslușì sensurile.

Durerea se împrăștiase pentru o vreme, înăbușită de nebunie și euforie, dar acum războjul îi ardea pielea din nou, pulsând fierbinte, iar focurile de armă îi răsunau în cap într-un baraj de larmă. Își apăsă fruntea fierbinte de gresia rece, pielea fâsâind ca focul stins în timp ce răcoarea se lupta cu febra.

În cele din urmă corpul i se răcori, iar August se lăsă din nou pe spate în cadă, apa rece ajungându-i până la fluierul piciorului, în sus pe șira spinării, închizându-se în jurul coastelor sale.

Kate venea și pleca, ochii ei întunecați plutind prin abur, pe aici, apoi pe acolo, apoi din nou pe aici.

Acum aici.

— Ascultă-mă, zise el, încercând să țină de cuvinte să nu-i scape. Trebuie... să pleci.

— Nu.

— Nu poți... fi aici... când cad.

Din nou mâna ei pe a lui, una dintre ele rece, cealaltă fierbinte, și nu știa care era a cui. Liniile se amestecau.

— Nu o să te las să cazi, August.

Din nou frica, tristețea sfâșietoare.

— Nu... pot...

— Nu îmi poți face rău, interveni ea. Atâta timp cât tu ești tu, nu? Așa că voi rămâne.

August își încleștă dinții, închise ochii și încercă să se concentreze pe inima sa, pe oasele sale, mușchii săi, nervii săi. Se dezmembră bucată cu bucată, celulă cu celulă, încercând să simtă fiecare minuscul atom ce-l forma.

Fiecare dintre acei atomi îl implora să dea drumul, să cedeze, să lase întunericul să-l spele. Simți cum alunecă spre inconștiență și se forță să se trezească, temându-se de acel ceva ce putea ieși la suprafață dacă se scufunda atunci și acolo.

Kate se așeză pe marginea canapelei, cu o țigară între dinți.

Scormonise și găsise o jumătate de pachet în vechiul ascunziș al mamei.

Chestiile astea te pot omorî, i-a spus el în acea primă zi.

Buzele lui Kate înveliră filtrul țigării. Deschise bricheta de argint cu un *clic*, urmări flacăra dansând în fața ei, apoi stinse focul și aruncă țigara neaprinsă.

Sunt suficiente alte căi de a muri.

Aprinse televizorul, strâmbându-se când își văzu fața pe ecran.

— ...în orele scurse de la conferința de presă a lui Harker, zicea prezentatorul de știri, s-a înregistrat o creștere în numărul incidentelor de-a lungul Cusăturii, iar BIF și forțele lui Harker se pare că au intrat în conflict. Întrerupem acum pentru a merge la Henry Flynn...

Pe ecran apărură imagini de la o conferință de presă. Un bărbat slab stătea pe un podium cu spatele drept.

La stânga acestuia o femeie cu ten măsliniu își ținea mâna pe umărul lui – soția sa, Emily. În partea cealaltă, un membru BIF cu brațul în ghips. Din mii de membri ai Brigăzii de Intervenție, Flynn alesese unul rănit. Inteligent, se gândi Kate cu pizmă, se proiectează în victimă. De fapt chiar era o victimă: fiul său era dat dispărut și acuzat de o crimă pe care nu o înfăptuise. Din cauza tatălui ei. Din cauza ei.

— Familia mea nu are *nimic* de a face cu atacul asupra lui Katherine Harker.

— E adevărat că ați infiltrat un spion la Colton?

— E adevărat că unul dintre Sunaii dumneavoastră lipsește?

— E adevărat că...

Kate stinse televizorul, scoase telefonul din buzunar și ajunsese la jumătatea unui mesaj către tatăl ei când un sunet îi reteză gândurile.

Roți. Pe pietriș.

Ridică privirea. Sunetul fusese acoperit de televizor și de zgomotul dușului și, până să se dea jos de pe canapea și să se uite pe geam, mașina parcase deja în dreptul casei. De pe bancheta din față ieși un bărbat tânăr și solid, cu o șapcă BIF pe cap. Kate se încordă. Un membru al brigăzii de intervenție a lui Flynn? În timp ce bărbatul urca scările, Kate scoase pistolul de la spate. Bărbatul ciocăni.

Kate simți un gol în stomac când văzu clanța mișcându-se. Nu încuiase ușa.

— August Flynn? strigă bărbatul. Ești?

Kate își ținu respirația.

Ce căuta aici?

Ezită. Poate că era inofensiv. Poate că nu voia să le facă rău. Poate că încă mai puteau merge în Orașul de Sud.

Bărbatul ciocăni din nou, iar Kate se strecură prin sufragerie, nesigură dacă acel om se îndrepta spre ușă sau spre camera principală. Poate că... Dar cum dăduse de ei?

Ciocănitul încetă.

— Katherine Harker? se auzi vocea.

Inima i se strânse.

— Știu că sunteți aici.

Ochii îi erau ațintiți pe ușa din față, așa că nu văzu masa din lateral, cea în care *întotdeauna* obișnuia să își lovească genunchiul. Glezna agăță piciorul de lemn al mesei și fotografia înrămată de pe masă căzu cu o bufnitură puternică.

Clanța începu să se învârtă și Kate porni spre camera principală.

Era la jumătatea drumului când ușa se trânti de perete.

August auzi un sunet dincolo de duș.

Un ritm greoi. Se gândi la unul dintre cântecele lui Kate, dar nu conținea cuvinte, ci doar un *bum, bum, bum* repetat.

August se ridică în capul oaselor. Îl durea când respira, când se mișca, dar încă mai era acolo, încă mai era el.

Se ridică în picioare, pantalonii uzi lipiți de piele, și se legănă, sprijinindu-se de perete. Închise dușul, străduindu-se să asculte peste pulsul focurilor de armă ce-i răzbăteau în minte. Dar dincolo de staccato-ul aspru își auzi numele, apoi din nou acel sunet și pricepu că avea cadența uniformă a unui pumn lovind lemnul.

Bum, bum, bum.

August ieși din cadă și se simți de parcă trupul său ar fi fost făcut din sticlă – o singură mișcare greșită și s-ar fi spart. Se opri pe marginea căzii pentru o clipă.

— Kate? strigă.

Și apoi auzi bubuitura.

Ușa se trânti de perete tocmai când Kate traversa holul. Bărbatul o prinse de mijloc și amândoi căzură luptându-se. Aterizâ dureros peste ea, răsucindu-i încheieturile mâinilor, dar Kate își ridică genunchiul și îl nimeri în burtă, apoi se împinse cu piciorul și îl proiectă pe bărbat în perete. Se rostogoli, se ridică și îndreptă pistolul spre el.

— Nu te mișca! mârâi ea.

Inima stătea să-i sară din piept, dar mâinile îi erau ferme. Bărbatului îi căzuse pălăria, iar părul îi atârna peste ochi, însă Kate observă H-ul scrijelit în obraz. Deci nu era din BIF. Era unul de-ai lui Sloan.

— Mâinile sus!

— Domnișoară Harker, spuse el încet, ridicându-și o mână pe jumătate, pe cealaltă ținând-o încă la spate. Nu am venit să vă omor.

Kate armă pistolul.

— Mâinile. Sus.

— Nu e nevoie de asta, spuse bărbatul, dar ochii îi erau duri, calculați. Tatăl dumneavoastră m-a trimis.

Privirile lui Kate săreau de pe pălăria de pe podea la cicatricea de pe frunte și înapoi.

— Rahat!

— Nu e decât un camuflaj, spuse el monoton. În cazul în care monstrul ar fi răspuns la ușă.

Un zâmbet aproape arogant.

— Cum altfel să fi știut unde să vă găsesc, domnișoară Harker?

— De ce să te trimită pe tine?

— Își făcea griji.

— Și cicatricea?

Bărbatul își înclină capul, părul căzând într-o parte și dezvelindu-i cicatricea.

— Sunteți rapidă, nu-i așa? Acum puneți pistolul ăla...

— Arată-mi cealaltă mână!

Încet, lin, bărbatul scoase mâna de la spate; în ea ținea un telefon mobil.

— Vedeți? zise blând.

— Pune-l pe...

Mai multe cauciucuri pe pietriș. Kate își mută privirea de pe bărbat doar pentru o clipă, dar fu suficient. Bărbatul sări spre arma ei și Kate se întoarse din nou chiar când degetele lui atinseră țeava – și trase.

Explozia prinse recul în brațele ei, iar zgomotul răsună prin cameră, transformând sunetul din urechea ei sănătoasă într-un țiuit. Nu țintise perfect – glonțul îl nimerise pe bărbat în gât și săpase o gaură prin ceafă, înfigându-se în cele din urmă în peretele din spate. Telefonul mobil îi căzu din mână și se rostogoli pe podea. Bărbatul își încolăci degetele în jurul gâtului, dar sângele deja țâșnea printre palme, scurgându-i-se pe piept și picurând pe scândurile podelei.

Roșu.

Nu sângele negru al monștrilor, ci roșul viu al vieții umane.

Buzele bărbatului se mișcară, dar Kate nu mai auzea nimic și, până să-și revină, fu deja prea târziu. Omul făcu un singur pas împleticit spre perete, iar apoi viața i se scurse din ochi și căzu, un cadavru încă înainte de a atinge podeaua.

Kate nu izbutea să-și smulgă privirea de pe balta de sânge ce se lățea sub el.

Ar fi trebuit să se simtă ca atunci când omora un monstru.

Dar nu era la fel.

Un fior o străbătu, iar apoi auzi o respirație horcăită și ridică privirea pentru a-l vedea pe August stând în pragul holului, ud leoarcă și arcuit de durere.

Nu, nu de durere.

De foame.

— Kate, șopti.

Până să-și ridice capul, lumina se stinsese. Ochii îi erau largi și negri.

— Ce ai făcut?

IIII

August vedea ca printr-un tunel.

Umbrele din cameră se îndoiau, se dezlipeau de pereți și podele și se înnodau în jurul lui Kate. Propria ei umbră se zvârcolea în jurul ei în timp ce Kate se apropia de el.

— Nu am... a venit spre mine... am crezut...

Kate se întinse spre brațul lui, sufletul ei pulsând ca lumina roșie pe sub piele, iar August se împletici în spate. Îndepărtându-se, îndepărtându-se, tot mai departe, tot mai departe.

Încercă să dea formă cuvintelor, dar i se blocaseră în gât.

Îi păru că însăși gravitația încăperii se înclinase, ca și cum în oricare clipă peretele din spatele lui Kate ar fi putut deveni podea și ar fi căzut peste ea. Dar ea rămase locului, așteptând, și tot ce ar fi avut de făcut era să întindă mâna și să o prindă, să-și înfigă unghiile în umărul ei rănit și să-i aducă sufletul la suprafață. Durerea ar fi luat sfârșit și totul s-ar fi oprit și...

— Fugi! o imploră în timp ce carnea ardea pe el și oasele îi răsunau în corp.

— August, eu...

— *Fugi*!

De data asta îl ascultă. Se clătină spre ușă și țâșni în amurg chiar când a doua mașină trase în fața casei.

Kate văzu limuzina neagră blocându-i calea și se opri pe cărarea pietruită.

Pe-o parte ieși un Malchai pe care nu-l cunoștea.

Iar Sloan ieși pe partea cealaltă.

Privirea lui trecu peste ea, gura adunându-se într-un zâmbet.

— Bună, Kate.

Mașina. Accidentul. Acel rânjet ca un rictus. Acei ochi roșii ca sângele.

Kate îndreptă pistolul spre el.

— Ce cauți aici?

El își întinse brațele subțiri ca sârmele.

— Am venit să te duc acasă.

— Nu te-a trimis tatăl meu.

— Oh, *ba da*, Kate. În ciuda a tuturor lucrurilor rele pe care i le-ai șoptit în ureche.

Degetele ei se încordară pe trăgaci.

— Nu merg nicăieri cu *tine*. Tu ai trimis monștrii ăia să mă omoare, nu?

Sloan o cântări din priviri.

— Și?

— Ai spus că nu ai făcut-o...

Zâmbi pervers și zise:

— *Eu* nu am spus asta niciodată.

Cuvintele tatălui ei. *L-am interogat chiar eu. Amândoi știm că nu poate minți.*

O izbi ca o lovitură. Sloan nu putea minți, dar Harker da.

— Oslo, zise Sloan către celălalt monstru. Du-te după Sunai. Mă ocup eu de ea.

Malchaiul porni spre casă și Kate întoarse pistolul asupra lui și trase. Glonțul cu al său vârf de argint se îngropă în umărul monstrului și acesta mârâi, iar sânge negru îi mânji cămașa. Kate îndreptă din nou pistolul spre Sloan, dar acesta era deja lângă ea, degetele reci pe talia ei, împingând țeava spre cer.

— Din nou același joc? zise sec. Chiar ai crezut că poți să-mi întorci stăpânul împotriva mea?

Un iz de dispreț în cuvântul *stăpân*. O trase spre el, iar mâna ei liberă căută bricheta din buzunar chiar înainte ca degetele lui Sloan să se încolăcească în jurul gâtului ei.

Kate împinse lama în încheietura monstrului. Sloan simți argintul și se feri, iar ea scoase briceagul din carne și încercă să-i taie gâtul, dar Malchaiul fu prea rapid și, înainte de a mai izbuti o nouă lovitură, pumnul i se înfipse în bărbia lui Kate, care căzu dur, scuipând sânge pe pietriș.

Bricheta se rostogoli departe și degete reci se strânseră în jurul umărului ei. Sloan încercă să o întoarcă pe spate pentru a-și încolăci ambele palme în jurul gâtului ei.

— Micuța noastră Katherine a crescut mare.

Ea încercă să îi zgârie pielea, dar în zadar – era ca și cum s-ar fi luptat cu un bolovan.

— Crezi că meriți o șansă pentru a conduce orașul? V-City nu vă aparține nici ție, nici lui Callum Harker – nu vă *mai* aparține. În curând monștrii se vor ridica și, când o vor face, spuse aplecându-se peste ea, orașul va fi al *meu*.

Sloan îngenunche pe coastele ei rănite și Kate încercă să strige, dar nu mai avea aer. Plămânii îi sufereau.

— Ai lăsat mare mizerie în urma ta, continuă el. Nici măcar nu poți muri când trebuie. Nici maică-ta *nu a murit când a trebuit*.

Kate lovea și se zbătea, încercând să câștige teren, să se ridice, dar privirea îi era încețoșată, prinsă în tunel.

— Ar trebui să te ucid chiar acum, spuse el pe un ton visător. Ar fi o amabilitate din partea mea. Dar...

Sloan îi izbi capul pe pământ și totul se întunecă.

August dădu buzna în baie. Căzu în genunchi pe gresie și trase cutia viorii în fața lui, bâjbâind după închizătoare, când o umbră apăru în ușă, ochii roșii ai acesteia reflectându-se în oglindă.

August nu fu suficient de rapid – degetele sale abia șterseră corzile viorii înainte ca o gheată să i se lipească de coaste și să-l trimită cu putere sub chiuvetă.

Porțelanul se crăpă de spatele său, aerul îi fu alungat din plămâni.

— Ce să vezi, spuse Malchaiul, nu mai ești atât de înfricoșător acum, nu-i așa?

August se strădui să se ridice în mâini și în genunchi și se târî înapoi spre cutie, dar gheata creaturii îi căzu peste mână, zdrobind-o în gresia podelei. Durerea îl străbătu mult prea intens, prea uman. Gheare ascuțite îl ridicară, iar apoi fu izbit de zid atât de tare, încât faianța se crăpă și cioburi se împrăștiară peste el.

August se ridică cu greu și simți gustul sângelui. Mâna Malchaiului se încolăci în jurul gâtului viorii.

Nu.

— *Sunai, Sunai, ochii ca tăciunele*, cântă monstrul, plimbându-și o unghie peste coardă. *Îți vor cânta și-ți vor fura sufletul*.

August țâșni spre el, dar în același timp Malchaiul ridică vioara și i-o trânti în creștetul capului.

Încercă să ridice mâna pentru a opri lovitura sau măcar pentru a salva instrumentul, dar prea târziu – vioara se sparse, preschimbând lumea în așchii de lemn și corzi rupte și tăcere.

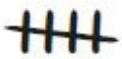

Lumea reveni în frânturi.

Beton sub genunchii săi.

Fier în jurul încheieturilor sale.

O baltă de lumină mișcătoare.

Un *tap tap tap* metalic.

Ecoul spațiilor largi și goale.

Lumea reveni în frânturi, la fel și August. Pentru o clipă fu îngrozit de gândul că se pierduse, dar durerea din cap, din încheieturi și căldura arzătoare de pe piele îi dădură de înțeles că nu se întunecase. Încă nu.

Era îngenuncheat pe podeaua unui depozit, înconjurat de sticlă și praf. O singură lumină aspră, muchiile acesteia atât de ascuțite, încât spațiul de dincolo de ea nu părea a fi decât un zid de beznă. Brațele îi fuseseră răsucite peste cap. Durerea se aprinse în jurul încheieturilor și August simți lanțurile de metal frecându-i carnea dureros.

Unde se afla?

Unde era Kate?

Ciocănitul continua de undeva de dincolo de balta de lumină, iar când August își miji ochii, primul lucru pe care îl văzu nu fu strălucirea metalului sau petecul de piele, ci roșul învăpăiat al ochilor Malchaiului.

August se luptă să-și vâre picioarele sub el chiar când creatura în costum negru păși spre el cu o bară lungă de metal în mână, vârful ascuțit, zimțat, ca și cum fusese rupt dintr-o vastă mașinărie. Capătul rupt era târât pe jos cu un scârțâit și August se cutremură auzind zgomotul ce-și croia drum prin creierul său ca un cuțit.

Era ceva neobișnuit în înfățișarea monstrului. Era tot numai oase, desigur, dar liniile feței, lățimea umerilor, modul în care pășea – toate erau aproape umane.

Aproape.

August își strecură un picior sub el înainte ca un bâzâit electric să se pornească de undeva, iar lanțurile de deasupra sa se întinseră, ridicându-l în picioare și apoi pe vârfuri. Se luptă să câștige teren, umerii tensionați pe sub piele. De când simțea el subtilele încercări ale mușchilor și ale oaselor? Își simțea întregul corp fragil, casant, și o parte îndepărtată a minții sale se întreba dacă nu cumva *asta* era ceea ce însemna să fii om.

— August Flynn, zise Malchaiul, plimbând numele pe limbă. Numele meu este Sloan.

Desigur. Animalul de casă al lui Harker.

— Știi, zise Sloan, examinându-și degetele ce se îngustau în vârfuri de unghii ascuțite, nu arăți prea bine.

Se aplecă spre August.

— Cât timp a trecut de când nu ai mai mâncat?

August încercă să spună ceva, dar nu putu. Dinții îi erau încleștați, gura lipită strâns cu bandă adezivă.

— Ah, da, aia, spuse Malchaiul. Cunosc puterea unei voci de Sunai. Mai ales când se întunecă. Leo și cu mine împărtășim o mică istorie.

O pauză de meditație.

— Știi, cunoscându-i pe fratele tău și pe sora ta învăț *atât de multe* despre soiul vostru. Dar să nu ne grăbim.

În întunericul din spatele lui plutea o a doua pereche de ochi roșii, dar atenția lui Sloan era pe bara de metal din mâinile sale. Așeză fierul pe coastele lui August, lângă rana glonțului căpătat în Horizon, din care se scurgea o singură dâră subțire de sânge negru.

— Sângerezi, spuse pe un ton răsucit într-o pantomimă dezgustătoare a îngrijorării. Nu-i ciudat?

Bara de metal se îndepărtă.

— Știi, se spune că Sunaii sunt invincibili, dar amândoi știm că nu e adevărat.

Sloan pendulă bara și o izbi de coastele lui August. Durerea fu nimicitoare, iar August își simți oasele aproape de a fi frânte, conștiința fracturându-se în întreaga lovitură. De dincolo de căluș, îi scăpă un geamăt. Simțea banda adezivă topindu-se, contopindu-se cu pielea lui, fumul înecându-i simțurile în lupta sa pentru aer. Capul îi plutea prin ceață.

— Nu, cu cât ești mai înfometat, cu atât ești mai aproape de a fi uman. Dar *aproape* nu e suficient.

Vârful zimțat al barei îl împunse sub bărbie, forțându-l să-și ridice capul.

— Poți fi rănit, poți chiar și sângera, dar pur și simplu nu vrei să *mori*.

Bara se izbi de clavicula lui August, iar durerea îi explodă în piept. Se sufocă într-un scâncet.

— Poate că te întrebi, continuă Sloan, prinzând bara cu ambele mâini, ce vreau de la tine acum.

August îl privi intens, încercând să-și controleze respirația.

— De fapt e chiar foarte simplu.

Ochii săi roșii dansau ca flăcările în orbite.

— Vreau să te întuneci.

Celălalt Malchai, care se apropiase până la muchia luminii, îl privi pe Sloan îngrijorat, dar August se simțea mult prea rău.

Zâmbetul lui Sloan se ascuți.

— Cred că știi de ce.

August începu să-și scuture capul, iar bara se izbi de coastele lui. O explozie de

durere și August își plecă privirea, încercând să se adune, în loc să se destrame. Sloan îi ridică capul, unghiile săpând în maxilarul său.

— *Gândește-te.*

Ciocăni fruntea lui August cu o unghie ascuțită, apoi o plimbă în jos peste sprânceana stângă.

Cicatricea lui Leo. Niciodată nu avusese noimă, pentru că Sunaii *nu pot* avea cicatrici. Nu când erau carne și oase. Ceea ce însemna că, atunci când Leo și-a căpătat urma, *nu* fusese carne și oase.

— *Eu* cred, spuse Sloan cu vocea sa alunecoasă și umedă, că cea mai puternică formă a unui Sunai este și cea mai vulnerabilă. Cred că dacă te întuneci, pot reuși să-ți găuresc inima cu bara asta.

Și apoi Sloan se apropie atât de mult, încât August simți pe fruntea sa putreziciunea rece a sufletului monstrului.

— De fapt, șopti, adevărul este că *știu* că e așa, pentru că mi-am pus teoria la încercare chiar noaptea trecută. Cu Ilsa.

Inima lui August sări câteva bătăi.

Fierea îi urcă în gât.

Nu.

Bezna se umflă, amenințând să iasă la suprafață, iar Malchaiul fredonă de plăcere.

— Atât de multe stele, spuse monstrul.

Nu te teme, frățioare.

— Pe toate le-am văzut stingându-se.

Nu mă tem de întuneric.

— Chiar înainte să-i tai gâtul.

Lumea era încă scufundată în întuneric, când Kate deschise ochii.

Nu, nu doar în întuneric.

În negru.

Negrul greu al spațiilor interioare fără lumină de-afară.

Capul îi bubuia și gâtul o jena acolo unde Sloan își înfășurase degetele în jurul lui. Trase o gură de aer sacadată și simți gustul umezelii tipice locurilor abandonate și lăsate la voia întâmplării, izul de metal și pământ și piatră.

Un fior o străbătu și pricepu că stătea pe podea, trântită lângă un perete între acele două suprafețe de beton, iar frigul i se urca în picioare și-n spate. Metalul îi apăsa încheieturile și, când încercă să se smucească, auzi clinchetul oțelului pe oțel. Mâinile îi erau legate de ceva aflat în stânga ei. Se întoarse și își ridică brațele, pipăind cu vârfurile degetelor până ce găsi o bară de metal plată, ca o bucată de schelă. Kate trase cât de tare putu, dar fierul nu cedă.

Strânse metalul în pumn și se ridică încet, ferindu-și capul în cazul în care tavanul era prea jos. La un metru mai sus, cătușele erau agățate într-o bară transversală, forțând-o să se oprească, așa că îngenunche la loc și urmări linia verticală a fierului până la podeaua de beton, unde bara era fixată într-un fel de placă de metal. Așa nu

avea să rezolve nimic. Își întoarse capul, chinuindu-se să audă ceva – orice – peste sunetul pulsului din urechea sănătoasă. La început nu deslușì nimic, dar apoi auzi o voce înăbușită de betonul și metalul și ce mai era între ea și lumea de afară.

O voce dulceagă și netedă și zeflemitoare.

Sloan.

Kate își măcină dinții, prinsă între impulsul de a-l striga să vină la ea și a rămâne tăcută pentru a descoperi o cale de a-l *ucide*. În timp ce asculta, tot mai multe sunete înfundate în spatele pereților din jur ajungeau până la ea – râcâitul metalului, un geamăt de durere înăbușit și... i se făcu rău.

August.

August tremurând în sala de lângă, ochii săi negri lărgiți de frică și de foame.

Prinde Sunaiul.

Kate trase aer adânc în piept, forțându-se să se concentreze. Trebuia să scape de acolo. Bricheta îi dispăruse, pierdută cândva în timpul luptei, ceea ce însemna că nu avea nicio armă și niciun fel de a arunca lumină în jur. Nu avea nimic cu care să umble la încuietoarea cătușelor și...

Încă un strigăt înăbușit de dincolo de perete.

Se chirci și se luptă cu fiorul fricii. Altundeva, o altă Kate avea voie să-i fie frică, dar ea – aici – nu mai avea timp, așa că-și înghiți teama și își forță din nou privirea până la locul în care țeava era înșurubată în podea. Pipăi și simți patru șuruburi, toate pe jumătate ruginite și blocate. Țeava de metal era destul de dură, dar, dacă ar fi putut elibera baza, poate că ar fi reușit să o miște și să strecoare cătușele pe sub placa de metal. Apoi, mai târziu, putea să-și bată capul și cu cel mai potrivit mod de a le desface. A fi încătușat nu e la fel de rău ca a fi încătușat *de ceva*. Kate respiră de câteva ori adânc, apoi, când auzi un nou strigăt, opri aerul în plămâni.

Încercă primul șurub, dar nu se urni. Se străduì până ce o durură degetele, învârti până i se crăpară unghiile.

Nimic.

Închise ochii și încercă să gândească, degetele alunecându-i pe pandantivul de pe piept. Deschise brusc ochii. Se împinse de țeavă până ce reuși să atingă lanțul medaliei și îl scoase de sub gulerul puloverului. Nu fusese un gest prea elegant, dar în scurt timp scoase pandantivul peste cap și vârî marginea metalică în șina șurubului, rugându-se să aibă mărimea potrivită. Se potrivi. Învârti cât de tare putu. Degetele îi alunecară de două ori, julindu-i nodurile degetelor.

Dar apoi, în sfârșit, primul șurub începu să se învârtă.

Și, câteva clipe pline de înjurături mai târziu – cedă.

Primul, se gândi. *Mai sunt trei*.

Vocea lui Sloan creștea și scădea dincolo de ușă.

Kate înfipse discul de metal în următorul șurub.

O bufnitură oribilă, ca de metal lovind carnea, țeavă izbind *osul*.

Învârti, alunecă, învârti din nou.

Un scâncet înfundat.
— Rezistă, August! imploră Kate, iar al doilea șurub începu să se învârtă. Rezistă!

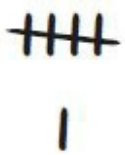

Un strop de sânge vâscos și negru picură pe beton.

— Nu e decât o singură cale prin care toate astea pot lua sfârșit, spuse Sloan, plimbându-și o unghie pe marginea zimțată a țevii.

August încercă să inspire cât mai adânc. Malchaiul îl lovise peste față, iar sânge îi curgea acum din nas peste banda adezivă ce-i acoperea buzele. Se înneca – cu sânge, cu teroare – și, de fiecare dată când privirea i se încețoșa, se gândea la Ilsa.

Ilsa stând în fața geamului, degetele-i fisurând sticla.

Atât de multe stele.

Imaginea Ilsei în oglindă, bărbia odihnită pe umărul său.

Pe toate le-am văzut stingându-se.

Ilsa lungită pe podeaua celulei trădătorului, cântându-i să-l adoarmă.

Chiar înainte de a-i tăia gâtul.

Îl dureau plămânii. Vederea îi înota prin ceață.

Rezistă, își implora trupul.

Și apoi un bâzâit electric umplu aerul, iar ceea ce îl susținea pe August dispăru. Lanțurile se înmuiară și August se prăbuși, izbindu-se dur de podea, încheieturile sale încă julite și prinse-n lanțuri.

— Sloan, îl avertiză celălalt Malchai.

August încercă să se ridice în picioare, dar cedă. Depozitul se răsuci și se estompă până deveni un dormitor, o alee, o școală. Cineva striga un nume, numele său, apoi se găsi în pădure, mângâind copacii și auzi muzică, un fredonat, și Kate se uită în urmă încruntându-se și...

Durerea explodă într-o parte și se prăbuși. Încercă să se rostogolească pe spate, dar betonul era rece și se umfla în jurul său ca apa. Se găsi în cadă, degetele sale prinse de margine și degetele lui Kate peste ale sale, în timp ce apa cădea ca ploaia și el ardea ardea ardea de pe interior și întunericul aștepta aștepta aștepta chiar dincolo de lumină...

Sloan se înălță deasupra lui, tot doar o umbră cu excepția acelor ochi roșii și vii. Acesta ridică țeava pentru a lovi, dar, când o coborî, mâinile lui August țâșniră în sus și prinseră metalul.

Bezna se înfășura în jurul degetelor sale ca aburul.

— Dă-i drumul, August! urlă Sloan, împingând cu toată forța.

Răcoarea se împleti în jurul fierului, întâlnind căldura atingerii lui August. Strânse pumnul, privirea fixată pe degetele sale, dorindu-și să aibă puterea de a trece dintr-o formă în alta, ca fratele său.

Leo putea să-și transforme partea fără a pierde întregul.

Pentru că nu mai era întreg.

Nimic uman.

Nimic real.

Undeva, dincolo de oceanul de lumină, fierul zgâria betonul. August își miji ochii și văzu întunericul disipându-se pe alocuri. Obiecte masive se iveau în umbre, iar un coridor se ramifica înspre zgomot, două uși din capătul îndepărtat făcând loc întunericului ceva mai palid al nopții.

— Oslo, zise Sloan, încă aplecat peste țeavă. Du-te la Kate!

Pulsul lui August bubuia în pieptul frânt. *Fugi*, o încurajă, chiar și acum, chiar și așa.

Celălalt Malchai se întoarse să plece.

— Și *nu* o omorî, adăugă Sloan.

— Nu te îngrijora, rânji monstrul. Îți las și ție niște...

— Mi-o lași pe *toată*! îl avertiză Sloan.

Tonul îi fu rece și viclean; buzele, moartea întinsă peste dinți. Căldura, văpăia prin pielea lui August.

— Îi poți pune capăt, zise monstrul, din nou țintind cu privirea țeava.

Și August știa că ar fi putut, da, dar mai știa și că, în clipa în care ar fi făcut-o, Malchaiul ar fi înfipt fierul în pieptul său și ar fi sfâșiat ceea ce fusese carne și ceea ce avea să fie fum și umbră în inima sa arzătoare.

Și atunci ar fi dispărut.

Indiferent din ce ar fi fost făcut – praf de stele sau cenușă sau viață sau moarte –, ar fi dispărut.

Nu cu o explozie, ci cu un scâncet.

Foc de armă spre înăuntru, fum spre în afară.

Dar August nu era pregătit să moară.

Chiar dacă a supraviețui nu era nici simplu, nici drept.

Chiar dacă nu putea fi niciodată om.

Voia o șansă pentru a conta.

Voia să *trăiască*.

Kate reuși să desfacă ultimul șurub, cu mâinile-i tremurând și transpirația șiroindu-i pe față.

Smulse șurubul, înșfăcă rama de metal și *trase*.

Nu se urni. Înjură și smuci din nou, trăgând cu toată puterea, dar țeava era blocată. Kate își sprijini ostenită capul de bara de fier și simți cum alunecă încet, încet. Își ținu respirația, apoi răsuflă ușurată când prinse fierul și reuși să-l *împingă*. Țeava se mișca, râcâind zgomotos cimentul, iar Kate se strâmbă – adio liniște. Izbuti să împingă bara suficient de mult, încât să poată strecura cătușele pe dedesubt. Se ridică.

În golul îndepărtat al sălii, pași prinseră ecou și Kate își ținu respirația, cu spatele lipit de peretele de lângă ușă, tânjind după o armă. Ceva. *Orice*. Dar nu avea de gând să cedeze din nou. Nu fără luptă.

Ușa de metal se deschise, proiectând o umbră scheletică în încăpere.

Lumină slabă căzu pe țeava îndoită, pe șuruburile de pe jos, pe locul în care Kate *trebuia să fie*.

Monstul sâsâi și porni într-acolo, dar ceva îl trase înapoi în hol.

Se auzi un sunet sufocat deasupra alunecușului umed al unei răni, apoi nimic. Kate își ținu respirația în timp ce o a doua umbră trecu prin dreptul ușii, apoi dispăru.

În depărtare, vocea lui Sloan prinse un ecou dulce, bolnăvicios.

Kate numără până la zece, apoi se smulse de lângă perete și porni să-l caute pe August.

August aluneca, muchiile începeșându-se și devenind umbre. Era lungit pe-o parte, cu fața la podea, și încerca să asculte bătaia inimii lumii.

Dar nu o auzi.

În schimb auzi pași. Blânzi, calmi.

Apoi o umbră se mișcă dincolo de ringul de lumină. Își miji ochii.

Nu era Malchaiul.

Nu era Kate.

Se mișca prea încet, pasul îi era prea egal.

Umbra se adună din bezna din jur și deveni om, înalt și arătos, cu păr blond și ochi mari și negri ca noaptea.

Leo.

Ochii acestuia îi descoperiră pe ai lui August și sânge negru picură de pe degetele sale când le duse la buze, ordonându-i să tacă. Expresia feței imobilă, dar scrutătoare, în timp ce Leo plutea încet spre marginea luminii.

August tuși, încercă să se ridice în mâini și genunchi în timp ce Sloan trona deasupra lui, cu ochii săi roșii fixați în așteptare.

Uită-te la mine, se gândi August obosit. *Uită-te la mine*.

Leo păși fără niciun sunet în lumină, chiar când întunericul se adună ca o baltă de fum sub August.

Un zâmbet se furișă pe fața lui Sloan.

— S-a terminat, micuțule monstru, spuse, ridicând țeava de fier.

August se pregăti pentru impact, dar, până să lovească Sloan, țeava dispăru. Într-o clipă fusese în mâna lui Sloan, o clipă mai târziu în cea a lui Leo și apoi, cu o singură mișcare fluidă, fratele său vârî fierul în spinarea Malchaiului. Sloan scoase un țipăt strangulat și se împletici în față, unghiile zgâriind metalul zimțat ce îi ieșea prin pielea gâtului în timp ce sânge negru îi picura pe cămașă. Se întoarse spre Leo, dar își pierdu echilibrul, se clătină și căzu într-un genunchi.

— Moartea fratelui meu, spuse Leo când Sloan se îndoi de mijloc și vomită sânge, nu a fost parte a înțelegerii!

Buzele lui Sloan se retraseră, dinții dezveliți în încercarea – și în eșecul – de a forma cuvinte. Apoi corpul fu cuprins de un freamăt, oasele tremurând înainte de a se prăbuși pe ciment.

August își odihni fruntea pe podea. Umbra lui Leo căzu peste el. August se rostogoli pe spate, se uită în sus și întâlni privirea fratelui său. Pentru o clipă, nu simți nimic altceva decât bucurie. Apoi, dintr-un motiv sau altul, înțepătura fricii. În ochii lui Leo nu putea citi șocul, nici răzbunarea, ci dezamăgirea.

— Salut, frățioare.

Leo îngenunche și smulse banda adezivă de pe buzele lui August, care acum gâfâia, înecându-se cu aerul rece al nopții. August tuși, scuipând sânge negru pe jos. Încercă să vorbească, dar cuvintele îi ieșeau fără sunet.

Leo își înclină capul.

— Ce a fost asta?

August încercă din nou.

— Am zis..., izbuti prin respirația sacadată, ce înțelegere?

Leo îl privi pe August cu milă. De parcă ar fi trebui să fie evident.

O înțelegere cu Sloan. O înțelegere între doi monștri ce voiau să pornească un război.

— Ce ai făcut?

Leo prinse lanțul din jurul încheieturilor lui August și-l ridică în picioare.

— Ce trebuia făcut.

August ameți.

— Tu... tu le-ai spus despre mine... tu m-ai trimis la școala aia, după care i-ai spus lui Sloan unde eram.

Leo nu negă.

— Henry știe?

— Henry Flynn e obosit și slab, zise Leo. Nu mai e potrivit pentru a ne conduce.

— Dar Ilsa...

— *Sora* noastră ar fi trebuit să nu ne stea în cale.

Dădu din cap.

— Pierderea ei face rău misiunii noastre, dar eu încă îmi fac speranțe pentru *tine*.

August începu să tremure și nu se mai putu opri.

— Ne-ai trădat familia.

— Au pierdut cauza noastră din vedere, spuse Leo, pumnul strângându-se în jurul lanțurilor. Orașul are nevoie de noi, August. Nu doar Sudul sau Nordul. *Întreg* orașul. Otrava se răspândește. Violența se răspândește. *Totul se răspândește*. Nu ne putem ascunde în spatele acestor armistiții și Cusături. Nu putem aștepta. Suntem Sunai. Am fost creați pentru a curăța această lume, nu pentru a ne ascunde și a o lăsa să putrezească. Avem un scop, August. E vremea să te ridici la nivelul așteptărilor.

— Henry nu te va ierta niciodată.

— Nu am nevoie de iertarea lui. El e om, o spuse Leo cu silă. Nu poate vedea dincolo

de propria sa teamă. Propria sa dorință de a supraviețui.

— Nu ești decât un alt monstru.

August încercă să se elibereze, să se *îndepărteze*, dar Leo nu-i dădu drumul.

— Sunt Sunai, spuse. Sunt foc sfânt. Și, dacă trebuie să dau foc lumii pentru a o curăța, o voi face.

Luă fața lui August în palme, un gest ce ar fi putut fi blând, dar nu era. Degetul mare sub bărbie îl obligă pe August să ridice privirea, pentru a-i întâlni ochii negri, plați și infiniți deopotrivă.

— Unde e, frățioare?

Kate.

August citi adevărul în ochii fratelui său. Leo voia să termine ce începuse. Voia să o omoare. Dar August nu putea răspunde ce nu știa, așa că dădu din cap.

Leo râse.

— Protejezi o *păcătoasă*.

— Pentru a proteja familia noastră. Orașul nostru. A omorî-o înseamnă a porni un război.

Un zâmbet mic, hain.

— Războiul a început deja. Și nu o voi ucide eu, frățioare. Ci tu.

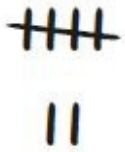

Primul lucru pe care îl văzu Kate fu cadavrul.

Al doilea Malchai era întins în fața ușii deschise, sânge negru scurgându-se pe piept din despicătură, scutul coastelor sfărâmat. Kate se aplecă și ridică o așchie de os alunecoasă și ascuțită. Nu era un cuțit, dar avea să-și facă treaba.

Se îndreptă și se uită în jur: într-o parte, dincolo de ușile deschise ale depozitului, noaptea aștepta tăcută, o curte pustie și mocirloasă făcând loc câmpurilor din spate. În cealaltă parte, lungit într-o baltă de lumină, îngenunchea August, învinețit și însângerat, fum ridicându-se din el ca un foc ce se stingea. Cineva stătea deasupra lui și la început Kate crezu că era Sloan, dar, apropiindu-se mai mult, văzu corpul Malchaiului prăbușit pe ciment. Apoi observă înălțimea noii persoane, lățimea umerilor săi, sclipirea din părul deschis la culoare și pricepu că era *Leo*.

Răsuflă ușurată când îi zări pe August încă viu, iar pe Sloan mort, dar mai apoi Leo îl ridică pe fratele său în picioare și Kate citi durerea de pe chipul însângerat al lui August, îi auzi chinul șerpuit prin vocea sa spartă în timp ce încerca să-și implore fratele și să se elibereze.

Kate făcu un pas în spate și trebuia să fi fost suprafață mânjită cu sânge a mâinii ei, sau mișcarea ei pe acel fundal liniștit, pentru că ochii lui August îi găsi privirea în beznă și, chiar și de la acea distanță, Kate îi văzu ochii lărgindu-se, dar nu de bucurie, ci de *teamă*.

O clipă mai târziu capul lui Leo se roti spre ea, ochii săi negri mijindu-se.

Nici urmă de bunătate în acea privire. Nici urmă de milă.

Kate se împiedică și aproape că se prăvăli peste cadavrul celuilalt Malchai, când Leo dădu drumul lui August și scoase ceva din haină. La început Kate crezu că era un pistol, metalul strălucind în balta de lumină, dar apoi îl văzu: era un instrument. Un flaut, nu mai mare decât mâinile sale.

Îl ridică la buze și Kate inspiră adânc, așteptând muzica, înțelegând în cele din urmă că era pentru ea.

— Fugi! urlă August, aruncându-se asupra fratelui său.

Cei doi se prăbușiră pe ciment, iar Kate se întoarse și o rupse la fugă spre noapte.

August nu se putea compara cu Leo. Era prea tânăr, prea înfometat, încătușat și frânt, iar Sunaiul mai în vârstă îl azvârli, țâșni din cercul de lumină și intră în coridor.

August se ridică cu greu și fugi cu ultimele sale puteri după fratele său.

— *Oprește-te!* strigă când Leo ieși în noapte.

August se împletici spre el, un genunchi cedându-i când ajunse în dreptul ușii. Se ridică, dar căzu din nou în timp ce Leo ridică flautul la gură și suflă prima notă.

Un sunet dulce, lin, ce șuieră prin aer ca o briză.

— Nu! țipă August, încercând zadarnic să frângă melodia.

Kate alerga cu palmele la urechi, dar, în clipa în care muzica se porni, pașii ei cedară, încetiniră și se opriră. Mâinile îi alunecară de la urechi, plutind calm pe lângă corp.

— Nu.

August încercă să se ridice din nou, dar nu reuși. Stătea în genunchi, acolo, privind lumina roșie urcând la suprafața pielii lui Kate, muzica lui Leo ridicând ancora sufletului ei și a minții lui August în același timp. Când Ilsa obișnuia să fredoneze, August simțea pace. Dar când cânta Leo, simțea că se dezmembrează, că se dizolvă în beznă.

Ceea ce se și întâmpla.

Undeva, pe sub fierbințeală și durere, simți zgârietura unui nou semn, încă o zi, patru sute douăzeci și patru, și nici una dintre ele nu mai conta, pentru că ardea. Cădea.

Buzele lui Kate se mișcau și, plutind tot mai aproape de ei, putu auzi cuvintele. Spovedania ei.

— ...crezut că voia să-mi facă rău. Nu trebuia să-l împușc, dar mi s-a părut cel mai ușor lucru de făcut... Putea să fi mințit. Am uitat cum arată adevărul. Nu mai știu în cine să mai am încredere.

— Dă-i drumul, Leo! imploră August. Te rog.

Sunaiul încetă să cânte, iar Kate rămase acolo, la câțiva pași depărtare, trăsăturile-i pierdute în spatele unei văpăi de lumină.

— Ia-o.

— Nu.

— Sufletul îi e roșu.

— *Nu.*

— Și tu, frățioare, ai păcătuit, zise Leo. Ai păcătuit împotriva naturii tale și a cauzei noastre.

Cuvintele își forțau calea prin mintea fragmentată a lui August.

— Ai atât de mult potențial. Împreună vom realiza lucruri măreațe. Dar mai întâi trebuie să ispășești pentru păcatele tale. Acum ridică-te!

August se ridică tremurând. Întunericul se ondula în jurul trupului său și se ridica asemenea aburului din membrele sale. Răbojul de pe piele i se ștergea, semn cu semn.

Nu sunt un monstru.

— Destul, frățioare.

Nu sunt..., inima i se strânse în piept.

— Lasă-te în voia ei.

Nu..., simțea cum năruia.

— Îmbrățișează-ți adevărata natură, ordonă Leo și cuvintele sale se rostogoliră prin August, măturând ultimele sale puteri.

August știa că avea dreptate, știa ce avea de făcut.

Încetă să se mai lupte.

Și, în clipa în care o făcu, durerea se dizolvă și focul se stinse și se prăbuși adânc, adânc de tot în întuneric.

Kate rămase singură în noapte și simțea... nimic.

Nu simțea panică. Nu simțea teamă. Chiar și după ce se opri muzica, ecourile acesteia continuară să răsune în mintea ei, împletindu-se cu lumina... cu strălucirea roșie... Oare toți aveau aceeași cantitate de lumină? Ca sângele? Era atât de multă...

Se auzi vorbind, dar nu se putu concentra pe cuvinte, nu se putea concentra pe nimic în afară de bărbatul din fața ei și de băiatul din spatele acestuia.

Băiatul îngenunchease acolo, pe jos, cu încheieturile legate, părând atât de rănit, atât de speriat și își dori să-i poată oferi din calmul ei. Băiatul... cine era... nu un băiat, ci un monstru... nu un monstru, ci un băiat... apoi muzica începu să se stingă, în sfârșit, retrăgându-se din capul ei, iar gândurile lui Kate se infiltrară în ea sub forma unui nume.

August.

Ce căuta August pe jos? Și cine era bărbatul? Kate se opuse văpăii. Totul era îndepărtat, dar mintea ei se foia și sorta, căutând o ordine. Cel care stătea în fața ei era Leo, iar August cel din spatele lui. Doar că nu mai era în genunchi. Iată, se ridica în picioare, bezna împletindu-i-se pe umeri ca aburul.

Apoi, între două clipe, se *schimbă*.

Chipul i se netezi și toată tensiunea de pe buze și din ochi dispăru, greutatea coborându-i de pe umeri. Capul îi căzu în față, cârlionții negri înghițindu-i chipul în timp ce umbre se rostogoleau pe pielea sa. Se răspândeau din pieptul său, se scurgeau pe brațe, învelind carne și os și, pentru o clipă, nu fu nimic mai mult decât un nor de fum. Apoi fumul se retrase în corp, așa cum face respirația în plămâni, după care începu să se foiască și să se întindă, sculptând liniile unui corp, marginile schițate în lumină de foc.

Acolo unde fusese un băiat, era acum un monstru.

Înalt și grațios și înspăimântător. Lanțurile i se fărâmițară de pe încheieturi, luate de vânt ca cenușa, și, când ridică privirea, ochii săi negri erau largi și goi, fără lumină, fără strălucire, mați ca cerul într-o noapte fără lună. Fumul urcă pe deasupra capului creaturii și se adună în formă de coarne și se tălăzui în spate asemenea unor aripi ce scuturau bucle de foc ca foi cuprinse de flăcări. Și acolo, în mijlocul corpului său, crăpând întunericul asemenea unui cărbune încins, inima pulsă cu lumină fierbinte, nestatornică.

Ochii lui Kate lăcrimară când se uită la creatură. Nu își putea muta privirea de pe el. Focul pocnea și ardea în cavitatea pieptului său, iar marginile sale – membre, aripi, coarne – se unduiau în beznă, și era hipnotizant, așa cum fusese văpaia în capelă, în acea noapte. Ceva stârnit, apoi eliberat. Acel foc se pornise din vârf de chibrit, iar acesta – acesta se pornise dintr-un băiat.

Leo se dădu la o parte și creatura își arcui capul spre Kate.

— August, zise ea.

Dar nu era el.

Nici urmă de August în acel chip, doar umbră.

Nici urmă de August în ochi, doar tăciuni și cenușă.

Kate încercă să se retragă, dar, sub privirile monstrului, văzu că nu putea. Împietrise, nu de frică, ci din altă cauză, ceva mai adânc. Corpul nu mai asculta de ea. Lumina roșie încă îi mai dansa pe piele și se mira cum o întreagă viață putea fi distilată în ceva atât de simplu. Așa cum moartea putea fi împăturită într-o singură atingere.

Sunaiul făcu un pas către ea. Nu se mișca așa cum o făceau alți monștri, nu tresărea și tremura ca un Corsai și nu viermuia și ataca asemenea unui Malchai. Nu, se mișca precum fumul, parcă dansând spre ea pe o briză pe care nu o putea simți. Un cântec pe care nu-l putea auzi.

Mâinile creaturii se ridicară, vârfurile degetelor arzând. Căldura brăzdă aerul din fața ei și frica o ajunse, în sfârșit, din urmă. Încercă din răsputeri să se smulgă, să se lupte cu strânsoarea luminii roșii ce i se încolăcise pe piele. Lacrimile i se scurgeau pe obraji, dar nu-și închise ochii.

— Nu mă tem de moarte, șopti, întâlnind privirea creaturii ce se întinse spre ea.

Nu știa dacă August mai era înăuntru, dacă o putea auzi, dacă îi păsa vreun pic de ea.

— Nu mă tem, spuse, pregătindu-se de atingerea Sunaiului.

Dar atingerea nu veni.

Sunaiul mai făcu un pas, dar mâna se întinse către Leo, degetele sale de umbră înfășurându-i-se în jurul gâtului. Leo icni surprins, dar nu se putu smulge. Se luptă, încercând să sfâșie strânsoarea monstrului, dar era invincibilă, puterea-i absolută.

— *Ce faci*...? izbuti să spună Leo cu uimire, dar încleștarea creaturii se strânse și mai mult, sufocându-l.

Se aplecă și șopti ceva în urechea celuilalt, iar chipul acestuia se preschimbă, expresia mai întâi șocată, apoi furioasă, apoi goală. Nu liniștită, nici calmă, doar... goală.

Ceva începu a se ridica la suprafața pielii lui Leo, și nu negru precum viața Malchaiului sau roșu ca a unui păcătos. Kate nu putea cuprinde cu mintea ceea ce se ridicase la suprafața pielii Sunaiului: era lumină și întuneric, strălucire și umbră, lumina stelelor și miez de noapte și încă ceva cu totul diferit. Era o explozie cu încetinitorul, tragedie și monstruozitate și deznodământ. Îi mătură pielea lui Leo și se împleti prin fumul monstrului, schițând conturul unui băiat în umbre ca fulgerul într-o furtună.

Iar apoi, asemenea unui fulger, dispăru.

Picioarele lui Leo se împleticiră, iar Sunaiul căzu alături de el, mâna încă în jurul gâtului fratelui său. Sunaiul îngenunche deasupra corpului în timp ce se preschimba în piatră, apoi în cenușă, apoi în nimic. Kate rămase în picioare, strălucirea roșie a sufletului ei încă plutind pe deasupra pielii sale învinețite și însângerate. Lumina se stingea, retrăgându-se în siguranța sinelui.

Sunaiul se îndreptă, rămășițele corpului lui Leo fărâmițându-se în mâinile sale. O singură zbatere de aripi de foc și cenușa dispăru, iar Sunaiul își ridică capul încornorat și își îndreptă privirea asupra lui Kate.

Veni spre ea, traversând spațiul dintre ei în doar doi pași eleganți. Ridică mâna și Kate închise în sfârșit ochii și simți căldura degetelor creaturii, nu pe pielea ei, ci pe cătușele din jurul încheieturilor sale. Clipi și văzu metalul înnegrindu-se și fărâmițându-se sub atingerea creaturii.

Sunaiul o privi de sus, mâna sa plutind prin aerul dintre ei, muchiile fâlfâind ca fumul. Apoi se scutură. Un singur tremur animalic ce se rostogoli din vârful coarnelor până la aripi și în jos, prin corp și până în picioare, întunericul retrăgându-se ca mareea, dezvăluind păr negru și piele fină și ochi gri.

August apăru, desculț și fără tricou, pieptul ridicându-se și coborându-se. Rănile și vânătăile îi dispăruseră. La fel și răbojul negru ce ținea pe piele evidența zilelor, lunilor, anilor. Și, pentru o secundă lungă, chipul îi rămase gol, trăsăturile prea netede, expresia la fel de pustie ca a fratelui său. O privi de parcă nu se întâlniseră niciodată. De parcă nu fugiseră împreună, nu se luptaseră împreună, ca și cum nu fuseseră aproape *uciși* împreună.

Apoi o cută mică se ivi între ochii săi. Cea mai mică urmă a unei încruntări.

— Ești bine? întrebă el.

Vocea încă îi era distantă, dar era ceva în ea. O fărâmă de îngrijorare. Kate respiră sacadat. Se uită în jos la puloverul ei rupt și la mâinile mânjite cu sânge.

Sunt vie.

Un zâmbet obosit pâlpâi scurt pe chipul lui August.

— Ei bine, zise, e și ăsta un început.

Nimic nu se schimbase.

Totul se schimbase.

Traversară câmpul în liniște în timp ce primele semne ale zilei se îmbibau în marginile cerului. Ochii lui Kate pe casa din depărtare, ai lui August pe Kate. Umbra lui Kate îi dansa în spate neliniștită, întinzându-se pentru a atinge lumea și trăgându-i de simțuri cu o smucitură blândă, dar insistentă.

Voia să o confrunte și nu putea. Era un hău, în care cândva fusese ceva, o parte a lui la care nu putea ajunge. Voia să creadă că era oboseala, rătăcirea, confuzia. Voia să creadă că toate aveau să treacă.

Casa era așa cum o lăsaseră. Mașinile pe poteca cu pietriș. Ușa din față deschisă. Cadavrul din hol. Kate își ridică bricheta din iarbă și ocoli trupul prăbușit. Intră în bucătărie. August merse în baie, unde găsi vioara fărâmițată pe gresia podelei, gâtul rupt, corzile pleznite. Se forță să o ocolească, așa cum făcuse Kate cu cadavrul.

Își recuperă adidașii și își privi degetele legând șireturile. Pielea îi era netedă, nicio urmă neagră pe braț. Își plimbă gânditor un deget pe încheietură.

Patru sute douăzeci și patru de însemne dispărute.

Șterse.

Se îndreptă, privirea căzându-i pe oglindă. Își cercetă chipul, încercă să-și amintească versiunea sa din urmă cu câteva ore: băiatul ce se sprijinise de chiuvetă, disperat să nu-și piardă controlul, cu ochi sălbatici și febrili, chipul contorsionat de teroare și durere, fiecare senzație ascuțită și teribilă și *reală*. Încercă, dar amintirea era mai degrabă un vis, detaliile deja șterg ându-se.

— August?

Se întoarse și o văzu pe Kate stând în prag, uitându-se în jos la ceea ce fusese cândva vioara lui.

— E în regulă, spuse el încet. E doar lemn, doar corzi.

Ar fi vrut ca acele cuvinte să fie încurajatoare, dar vocea sa răsună ciudat în urechile ei. Prea măsurată. Prea ca a lui Leo.

Ceva se stârni în el – o stafie a panicii, un ecou al fricii –, dar se potoli îndată.

Kate îi întinse un tricou negru. Când el vru să-l ia, degetele lor se atinseră scurt, iar August se retrase brusc, temându-se să nu-i facă rău. Dar, desigur, nu se întâmplă nimic. Vioara lui zăcea fărâmițată pe gresie și sufletul ei în siguranță sub suprafață.

Când se îmbrăcă, observă că tricoul mirosea a levănțică, materialul moale pe pielea lui rece.

— August, spuse Kate, vocea ei fragilă. Ești... ok?

— Sunt viu, spuse el, ca un ecou la răspunsul ei.

Kate își înfășură brațele în jurul ei, dar expresia îi rămase goală.

— Dar mai ești... *tu*?

August o privi.

— Am fost torturat, m-am transformat și tocmai mi-am ucis fratele. Nu știu ce sunt acum.

Kate își mușcă buza, dar încuviință din cap.

— Corect.

Părea rătăcită.

August își plimbă o mână prin păr.

— Trebuie să mă întorc în V-City, Kate. Trebuie să îl văd pe Henry. Trebuie să-mi ajut familia – cât a mai rămas din ea. Leo a spus că războiul a început deja și...

— Înțeleg.

— Sunt două mașini. O să...

— Mă întorc și eu.

August se încruntă.

— E o idee bună?

— Probabil că nu, spuse ea, degetele închizându-se în jurul pandantivului de argint de la gât. Dar trebuie să-mi văd tatăl. Vii cu mine?

August se încordă. Ajunseseră atât de departe împreună și avea încredere în ea, dar gândul de a-l înfrunta pe Harker...

— De ce?

Nodurile degetelor i se albiseră în jurul metalului.

— Trebuie să-l întreb ceva, spuse ea. Și trebuie să știu că spune adevărul.

Kate Harker stătea pe marginea biroului tatălui ei, privind trecerea norilor dincolo de geam, dâre albe și joase pe deasupra orașului. Inima îi bătea cu putere și tot corpul o durea, dar era acolo. Unde îi era locul.

Harker Hall era o fortăreață; nu puteai intra sau ieși fără să fii văzut de *cineva*.

Ceea ce pe Kate nu o deranja. Voia ca toți să știe că era acolo.

Voia ca *el* să știe.

Totuși, făcuse tot posibilul să-l ascundă pe August. I-a indicat cu precizie unde să stea pentru a nu fi surprins pe camerele de supraveghere.

Așa că iată-i acum.

Avuseseră nevoie de patru ore pentru a conduce înapoi în capitală, iar soarele era sus pe cer, monștrii orașului în momentele lor cele mai vulnerabile. Din cele douăsprezece boxe ale apartamentului cânta încet, dar ritmic, muzica. August ceruse muzică clasică, însă Kate alesese rock.

Nu se obosise să curețe sângele. Nu se obosise să-și schimbe hainele. Într-o mână ținea pistolul pe care Harker îl păstra în sertarul biroului său. În cealaltă, medalionul de argint pe care i-l dăduse în dimineața atacului.

Kate nu izbutise niciodată să afle cum o găsiseră în acea după-amiază, în oasele unei clădiri aflate la două străzi de cea mai apropiată ascunzătoare sigură. Sau la restaurant. Sau la casă. Numai când a înlăturat ultimul șurub a înțeles. Pandantivul se crăpase, carcasa de argint spartă dezvăluind cipul dinăuntru.

Sloan nu mințise niciodată.

Dar tatăl ei da.

Pe toată durata drumul înapoi, Kate se străduise să-și dea seama ce trebuia să-i spună. Ce să facă. Știa că ar fi trebuit să fugă, pur și simplu, dar nu putea, nu fără a afla adevărul. Nu fără a-l *auzi* din gura lui.

August stătea lipit de peretele de lângă ușă, cu brațele încrucișate, degetele dansându-i absente pe mânecă. Privirea sa gri părea a fi la kilometri distanță, când Kate auzi ușile apartamentului deschizându-se și pașii apăsați traversând podeaua de lemn. O singură persoană.

Chiar și după toate cele întâmplate, el *încă* o subestima.

— Katherine? o chemă tatăl ei, cu glasul fără răsuflare, întinat cu zor, de parcă tocmai aflase că era acolo, tocmai aflase că era bine.

— Sunt aici, strigă și ea și, o clipă mai târziu, Harker apăru în ușă.

Ochii săi de un albastru închis brăzdară scena, prinzând totul în el, cu excepția lui August, iar bărbatul răsuflă ușurat. Aproape credibil.

— Ce cauți aici? întrebă el. Ar trebui să fii la casă.

— Am fost, spuse ea. Dar a venit Sloan după mine. Mi-a zis că tu i-ai cerut să o facă.

Privirea lui Harker căzu pe arma ce se odihnea cu țeava în jos, pe birou.

— Acum unde e?

— Mort.

Harker tresări. Își văzuse tatăl satisfăcut, furios, îl văzuse rece și calculat și în deplin control. Dar nu-l mai văzuse niciodată luat pe nepregătite.

— Ți-am spus că atunci când aflu care a fost monstrul vinovat, o fac, spuse ea.

— Sloan nu a...

— Destul, zise ea, ridicând pandantivul spart de pe masă. Vreau doar să știu dacă a fost ideea lui sau a ta?

Harker o măsură. Apoi buzele i se strâmbară într-un zâmbet hain, sobru și rece, aproape împăciuitor. Și, cu acel gest, Kate pricepu.

— De ce? întrebă. De ce să strici armistițiul?

— Armistițiul eșua deja. Fără un război, Malchaii aveau să se răscoale.

— Și ce e cu însemnele smulse? Monștrii ce și-au zgâriat H-ul?

Harker ridică din umeri.

— Asta a fost ideea lui Sloan. Pentru a muta vina cât mai departe de mine.

Kate se îngrozi. Era adevărul, trebuia să fie – dar era greșit.

În curând monștrii se vor răscula și, atunci când o vor face, orașul va fi al meu.

Kate râse amar.

— Ești un prost, îi spuse tatălui ei. Sloan nu te ajuta pe *tine*. El a început răscoala și tu ai jucat după cum ți-a cântat.

Rânjetul lui Harker i se șterse de pe chip.

— Atunci, spuse sec, slavă Domnului că l-ai ucis.

Făcu un pas spre ea.

— Ți-ai demonstrat utilitatea, Katherine. Se pare că totuși ești o Harker.

Kate dădu din cap a neîncredere.

— Sângele nu înseamnă nimic pentru tine, nu-i așa? întrebă ea.

Trăsăturile feței lui Harker se aspriră.

— Nu am vrut niciodată o fiică, dar Alice a vrut și am iubit-o și mi-a zis că te voi iubi și pe tine. Apoi ai venit pe lume și a avut dreptate. Te-am iubit.

Lui Kate i se strânse inima.

— În felul meu. Se zice că a deveni părinte te schimbă. Pe mine nu m-a schimbat. Dar pe Alice... a *ruinat-o*. Dintr-o dată, erai tot ce conta mai mult pentru ea. Tot ce mai putea vedea. Și, în cele din urmă, asta a ucis-o.

— Nu, mârâi Kate, strângând pistolul în pumn. *Sloan* a omorât-o. Mi-am amintit.

Intenționase să-l destabilizeze din nou, să urmărească apoi cum înregistra șocul

trădării. Dar nu se întâmplă, pentru că el *știa*.

— Oricum nu mai era a mea, spuse cu răceală. Soția *mea* nu ar fi încercat să fugă în miez de noapte. Soția *mea* era mai puternică de atât.

Kate ridică pistolul și-l îndreptă spre tatăl ei.

— Fiica ta este.

El își mări ochii.

— Nu o să tragi în mine.

— Chiar *nu* mă cunoști, tată, spuse, apăsând pe trăgaci.

Sunetul fu asurzitor, dar de data asta, când pistolul se descărcă, nu o mai luă prin surprindere.

Corpul lui Harker se zgudui, sângele învindu-se pe umărul său.

Și apoi Harker râmji. Era ceva oribil, ceva sălbatic în acel râmjet.

— Se pare că totuși nu ești o adevărată Harker, o batjocori. Fiica mea ar fi ucis cu primul glonț.

Ea apăsă din nou pe trăgaci, țintind mai jos; glonțul îi sfâșie genunchiul stâng, forțându-i piciorul să se împăturească sub el. Își măcină dinții de durere, dar continuă să vorbească.

— Am crezut că ar merge, știi? Dacă ai fi supraviețuit, dacă nu ai fi aflat niciodată despre Colton. Ar fi putut deveni cea mai bună dintre lumile posibile. Poate că am fi reușit chiar să devenim o familie.

Existase o perioadă în care asta – o familie – fusese tot ce-și dorise Kate. Acum gândul o îngrețoșa.

— Nu ești un tată. Nu ești nici măcar un bărbat. Ești un monstru.

— E o lume a monștrilor, spuse Harker. Și tu nu ai ce-ți trebuie.

Ținti spre inima lui.

— Te înșeli, spuse ea.

Vocea îi tremura, dar mâinile îi erau ferme. Însă, înainte de a apăsa pe trăgaci, o umbră păși în fața ei, blocându-i ținta.

— Kate. Oprește-te.

Ochii lui Harker se subțiară.

— August Flynn.

— Dă-te la o parte, îl preveni Kate, dar August păși către ea până când țeava pistolului îi atinse coastele.

— Nu.

— *Trebuie să fac asta.*

Cuvintele îi ieșiră înăbușite și Kate observă că plângea. Se disprețuia pentru asta. A plânge era semn de slăbiciune. Ea nu era slabă. Și avea să o demonstreze.

— O *merită*.

— Dar tu nu o meriți.

August întinse mâna și o așeză pe pistol.

— Nu contează, spuse ea. Sufletul meu e deja roșu.

— Acela a fost un accident. Ți-era frică. Ai făcut o greșeală. Dar asta... Din așa ceva nu mai e cale de întoarcere. Nu vrei să...

— Vreau dreptate, se răsti ea. Vreau judecată.

August își așeză cealaltă mână pe umărul lui Kate.

— Atunci lasă-mă pe mine să o împart.

Privirile li se-ntâlniră. Ochii lui August erau fără strălucire și largi, iar Kate se văzu pe sine în ei, sinele pe care încercase să-l aibă. Fiica tatălui ei. Tremurul ajunse în cele din urmă în degetele lui Kate și dădu drumul pistol, lăsându-l pe August să poarte povara, apoi...

Mișcare peste umărul său, luciul unui fier – Harker se ridică și țâșni către el.

Nu izbuti. August se întoarse și-l prinse de încheietura mâinii, smulgându-i cuțitul și izbindu-l de podeaua de lemn. Apoi își adânci degetele în umărul rănit al lui Harker, iar bărbatul icni în chinuri. August nu părea să simtă vreo plăcere în asta, dar nici nu-i dădu drumul.

— Ar fi mai bine să pleci, Kate.

— Nu, zise, dar adevărul era că, văzându-l pe Harker zvârcolindu-se sub August, imaginea o îngrețoșa.

Tatăl ei păruse întotdeauna un om atât de masiv, dar, zăcând acolo, țintuit sub genunchiul lui August, durerea împingându-i lumina roșie la suprafața pielii, părea atât de slab.

— Te rog, zise August. Asigură-te că nu ne întrerupe nimeni.

Kate făcu un pas în spate, apoi un altul. Întâlni privirea tatălui ei – ochi negri, ochii ei – pentru ultima dată și spuse:

— Adio, Harker.

Apoi se întoarse și plecă, trântind ușile în urma ei.

Îi luă mult să se stingă.

August nu trăsese de timp, nu dinadins, oricum, dar ultimele urme de viață ale omului rezistaseră. Acum totul se sfârși și Callum Harker zăcea în mijlocul camerei, trupul său contorsionat și ochii înnegriți de foc. Dincolo de ferestre soarele își începuse declinul.

Când August se îndreptă, sânge-i picură de pe degetele. Încă ura să vadă sânge și făcu tot posibilul să-l șteargă bine înainte de a intra în apartament.

Kate ședea pe canapeaua neagră de piele, între degete o țigară neaprinsă.

— Chestiile alea o să te omoare, spuse el încet, nevrând să o sperie.

Ea ridică privirea. Ochii îi erau roșii, de parcă ar fi plâns, dar uscați acum.

— De aia nici nu o fumez, spuse ea. Mai sunt o grămadă de alte feluri de a muri.

Privirea alunecă de pe el și pluti spre ușile biroului.

— Mai ales acum.

Făcuse un duș și se schimbase de haine și își împachetase un bagaj, pe care se odihnea pistolul. Părul blond nu mai era mânjit cu sânge și praf, ci era prins din nou în coadă, cicatricea argintie vizibilă de la tâmplă la bărbie. Purta doar negru, unghiile

proaspăt făcute.

— Ai putea veni cu mine, spuse el. În Orașul de Sud. Te putem proteja...

Dar ea deja își scutura capul.

— Nimeni nu mă poate proteja, August. Nu în orașul ăsta. Aici nu mă mai poate ajuta nimeni. Harker nu a avut prieteni. A avut sclavi și dușmani. Iar acum e mort. Crezi că au de gând să mă lase să scap?

Nu, nu credea. Chiar și cu Sloan ieșit din peisaj, Malchaii se puteau răscula, iar sistemul lui Harker se dezintegra. Acolo nu mai erau în siguranță. Nicăieri nu mai erau în siguranță.

Luară liftul privat până în garaj, unde lăsaseră mașina lui Sloan. Soarele apunea și nu avea să mai treacă mult timp până ce va apărea cineva să-l caute pe Harker și să-i găsească cadavrul. Kate așeză pistolul pe scaunul de lângă șofer, deasupra documentelor de tranzit și banilor pe care îi luase din casă.

— Unde o să te duci? întrebă August.

— Nu știu, răspunse.

Probabil că ăsta era și adevărul.

Kate ezită în portiera deschisă, cu un picior în mașină, cu celălalt încă afară. August scoase o foaie de hârtie luată de pe biroul lui Harker, cu unul dintre colțuri mânjite de sânge. Pe ea scrisese numărul de telefon al Brigăzii de Intervenție Flynn. Codurile de acces la linia privată a lui Henry, de vreme ce el nu avea așa ceva.

— Dacă ai vreodată nevoie de ajutor, spuse el.

Ea nu zise nimic, dar luă hârtia și o împături în buzunar.

— Ai grijă, Kate. Ține-te..., avu de gând să spună *în siguranță*, dar se răzgândi, ... în viață.

Ea ridică o sprânceană.

— Vreun sfat cum aș putea s-o fac?

August încercă să zâmbească.

— Așa cum mă țin eu uman. Zi de zi, una după alta.

— Nu ești uman, spuse ea.

Dar vorbele-i erau fără venin. Dădu să urce în mașină, însă el întinse mâna și își așeză palma peste degetele ei. Kate nu-și retrase mâna. Nici el. Nu durase decât o clipă, dar contase. August știa – chiar și așa, prin ceață, știa.

August își retrase mâna, iar Kate închise portiera, lovind ritmic cu unghiile în geamul deschis. El făcu un pas în spate și își vârî mâinile în buzunare.

— Mult succes, Kate Harker.

— La revedere, August Flynn.

Urmări mașina îndepărtându-se. Apoi ieși din garaj și intră pe stradă, pornind spre Cusătură, spre Orașul de Sud, spre casă.

Îl văzură venind.

Vestea probabil că circulase încă de când ajunsese în complex, sau poate că Paris sunase când intrase, pentru că Henry și Emily Flynn îl așteptau deja în fața liftului.

Înainte să poată spună ceva, ajunseră lângă el, trăgându-l în miezul unui gest mai disperat decât o simplă îmbrățișare. August se lăsă moale în strânsoarea lor și le povesti totul.

Despre Kate.

Despre Sloan.

Despre Leo.

Le povesti despre Colton.

Despre fuga lor.

Despre cum a părăsit-o pe Ilsa.

Despre Malchai.

Despre trădarea fratelui său.

Și despre moartea acestuia.

Mărturisi și, când termină, se așeză în genunchi, iar Henry făcu la fel. Cei doi rămaseră mult timp acolo, pe podeaua holului, cu frunțile lipite.

Avusese loc o luptă, îi spuse Henry, iar Leo plecase, își abandonase familia și misiunea lor pentru una doar a lui.

Nu au reușit să-l oprească.

Dar August a reușit.

— Am crezut că te-am pierdut, îi spuse tatăl.

M-ai pierdut, vru să spună August, dar ce rămăsese în el era mai mult decât ce pierduse, așa că zise doar:

— Sunt aici. Și îmi pare atât de rău pentru Leo... Și pentru Ilsa.

— O să-și revină, spuse Emily, atingându-i umărul.

August ridică capul brusc.

— Poftim?

August simți cum se sufoca prinzând speranța cuvintelor, iar apoi în teama de a nu fi înțeles totul greșit.

— Dar Sloan...

Henry încuviință.

— A fost pe aproape. Ilsa a scăpat, deși... În fine, a scăpat. Asta este ceea ce contează.

— Unde...?

Dar era deja în picioare și se îndrepta spre dormitorul ei.

Deschise ușa și era acolo – stând la fereastră, cu cârlionții săi roșcați, privind soarele adâncindu-se peste oraș, Allegro privind de pe pat. Ea purta un tricou strâmt și chiar și de poziția aceea, din pragul ușii, August putu vedea pielea fără urme, miile de stele ce îi transformaseră cândva spatele în cer acum dispărute.

— Ilsa, spuse fără vlagă, răsuflând ușurat.

Iar Ilsa se întoarse către el și August se încordă – o dungă feroce și roșie i se întindea pe gât. Sloan spusese adevărul, chiar dacă nu *tot* adevărul.

Nu știa cum reușise Malchaiul să scape cu viață, dar era fericit că Leo vârâse o țeavă prin spatele monstrului.

În ciuda durerii încă aprinse a rănii, chipul Ilsei se lumină când îl văzu. Nu vorbi, doar întinse o mână, iar August traversă camera și o îmbrățișă strâns. Încă mai mirosea a mentă.

— Am crezut că te-am pierdut, șopti el.

Tot nimic. Făcu un pas în spate, pentru a o privi în ochi. Nu știa cum să-i spună despre Leo. Ilsa fusese primul Sunai, Leo al doilea, iar Leo poate că nu a iubit-o – sau nu a iubit pe nimeni –, dar ea l-a iubit.

— Fratele nostru..., începu, dar ea îi duse degetele la buze.

Cumva Ilsa deja aflase.

— Mi-e frică, șopti el în palma ei. M-am pierdut.

Și era mai mult de atât, desigur. Luase cu el sufletul unui alt Sunai. Chiar și acum îl ardea prin el ca o stea.

— Nu cred că s-a întors tot ce am fost înainte.

Ea dădu din cap cu tristețe, ca și cum ar fi spus că *niciodată nu se întoarce tot*.

Buzele ei se depărtară de parcă ar fi vrut să vorbească. Nu ieși nicio vorbă pe buzele ei, dar ochii ei, acei ochi de-un albastru strălucitor, erau plini de cuvinte, și August înțelese.

Nimeni nu rămâne neschimbat.

Ilsa se întoarse către fereastră și privi spre oraș, spre Cusătură. Degetele alunecară pe geamul încă fisurat și, în fundalul beznei, desenă o stea, apoi încă una și încă una. August își încrucișă brațele în jurul umerilor surorii sale și o privi cum umplea cerul.

ELEGIE

Kate conducea spre vest.

Prin roșul, prin galbenul și prin verdele orașului, prin Pustie și orașele de dincolo de ea. Mașina ajunse la graniță înaintea soarelui, iar Kate înmână bărbatului documentele și așteptă cât timp acesta se uită când la hârtii, când la ea – dezlipise din colțul de sus fotografia unui copil zâmbăreț și lipise una de-ale ei, făcută la Wild Prior sau la St. Agnes, nu mai ținea minte unde. Majoritatea detaliilor se potriveau, dar, conform documentelor, numele ei era Katherine *Torrell*. Era numele de fată al mamei sale.

În timp ce polițistul parcurgea detaliile documentului, Kate își păstră mâinile pe volan, luptându-se cu impulsul de a bate ritmul cu unghiile în el.

Mai urmaseră alți trei bărbați la vamă, unul aflat în picioare, alți doi în niște gherete mai înalte, fiecare dintre ei echipați cu echipament de luptă și armament. Pistolul tatălui ei era lipit sub scaunul șoferului. Spera să nu aibă nevoie de el.

— Scopul? întrebă polițistul.

— Școală, zise ea, încercând să-și amintească care dintre internate erau în direcția aia, dar bărbatul nu întrebă.

— Știți că aceste documente nu vă oferă privilegiul de a vă mai întoarce, nu-i așa?

Ea încuviință.

— Știu, zise. Nu mă întorc.

Bărbatul intră în gheretă, iar Kate își lăsă capul pe spate și așteptă, sperând ca documentele să-și facă treaba. Ochii o dureau de la plâns, dar lacrimile încetaseră cu câteva ore în urmă, parasolarele coborâte pentru a răpi din strălucirea soarelui. Radioul era setat pe o stație de știri, un bărbat și o femeie discutând tensiunile crescânde dintre familiile Flynn și Harker. O revoltă la Cusătură. Faptul că Harker nu putea fi contactat pentru a comenta. Închise radioul.

— Domnișoară Torrell, spuse bărbatul, înmânându-i documentele. Să conduceți cu grijă, adăugă, și Kate aproape că zâmbi.

— Așa o să fac.

Bariera se ridică, iar Kate conduse mai departe, ieșind din Verity și intrând în lumea de dincolo de ea. Până la cele mai apropiate intersecții mai erau șaisprezece kilometri de zonă tampon. Șaisprezece kilometri până să decidă încotro avea să meargă.

Aprinse din nou radioul. Postul de știri din Verity își pierdea deja semnalul și apoi, câteva clipe mai târziu, pârâi și dispăru cu totul, ridicându-se și amestecându-se cu o

altă voce dintr-un alt oraș dintr-un alt teritoriu. Trecute erau reportajele despre Orașul de Nord, despre Harkeri și Flynni, iar Kate conduse mai departe, ascultând doar pe jumătate, până când o propoziție îi captă atenția:

— *...crime violente au tulburat populația și poliția a înăbușit...*

Kate se întinse și dădu volumul mai tare.

— *Da, așa este, James, s-au raportat evenimente tulburătoare în Prosperity, unde forțele de ordine încă investighează o serie de crime înfiorătoare din capitală, bănuite inițal a fi fost generate de violențe între bande.*

Kate ajunse la intersecție și opri.

Temperance era în stânga, Fortune la dreapta, Prosperity drept în față.

— *Deși poliția refuză să ofere detalii, un martor a descris crimele ca fiind ritualice, aproape oculte. Crimele s-au petrecut la puțin timp după un alt atac de săptămâna trecută, în urma căruia trei oameni și-au pierdut viața. În ultimii ani, rata crimelor din teritoriu a crescut, dar aceste evenimente marchează debutul unui nou capitol înfricoșător pentru Prosperity.*

— *Vremuri înspăimântătoare, Beth.*

— *Într-adevăr.*

— Într-adevăr, repetă Kate, accelerând.

August își plimbă un deget pe singura linie neagră de la încheietura mâinii.

O nouă zi.

Un nou început.

Se ridică, se îmbrăcă, dar nu pentru Colton.

Se măsură în oglindă, uniforma întunecată îmbrățișând silueta zveltă a corpului său, inițialele BIF brodate gros în dreptul inimii. Părul încă îi cădea peste frunte, dar ochii îi erau acum ceva mai întunecați, de culoarea cositorului. Își evită privirea reflectată.

August se așeză pe marginea patului, Allegro jucându-se absent cu șireturile în timp ce își încălța ghetele. Când termină, ridică pisica pe genunchi și o privi direct în ochi.

— Sunt bine? o întrebă, iar Allegro îl privi cu ochii săi imenși și verzi și își mișcă capul așa cum făcea uneori și Ilsa când se gândea.

Apoi pisica întinse o lăbuță mică și neagră și o așeză pe nasul lui August.

August zâmbi.

— Mulțumesc.

Se ridică. O cutie îl aștepta pe un teanc de cărți. Un cadou de la Henry și Emily. Vioara dinăuntru era nouă, nu din lemn lustruit, ci din metal, din oțel inoxidabil, corzile grele. Un arcuș de oțel lângă.

Era un instrument nou pentru timpuri noi.

Pentru un nou August.

Ridică vioara, cuibări metalul rece sub bărbie și plimbă arcușul peste prima coardă.

Nota ce se născu fu mai mult decât sunet. Înaltă și joasă, blândă și ascuțită deopotrivă. Umplu încăperea cu un ton egal ce vibră ca un bas prin oasele lui August.

Nu semăna cu nimic din ce auzise vreodată, iar degetele îl furnicau să cânte. Totuși rezistă, coborând instrumentul, lăsând arcușul să-i alunece într-o parte.

Aveau să vină și vremurile pentru muzică.

Vremea pentru a convoca sufletele.

Acum că Harker nu mai era, Orașul de Nord era în picaj. Malchai cu H-uri smulse de pe piele atacau Cusătura. Corsaii se hrăneau cu tot ce izbuteau să prindă, chiar dacă purtau medalionul lui Harker. Cetățenii erau panicați. Dacă nu puteau plăti pentru ea, nu știau cum să-și dobândească siguranța. Nu era decât o chestiune de timp până ca BIF să treacă Cusătura pentru a interveni.

Și, atunci când avea să se întâmple, August avea să fie acolo cu ei.

Leo nu mai era, dar, fără puterea fratelui său și fără vocea surorii sale, el era ultimul Sunai al Orașului de Sud. Și avea să facă tot ce putea pentru a salva orașul.

Alegea să fie monstrul, dacă asta îi ținea pe ceilalți umani.

August îl ucisese pe Harker pentru ca Kate să nu fie nevoită să o facă. Nu savurase crima, dar nu avea cum să-i păteze sufletul, nu așa cum ar fi pătat sufletul ei. Până la urmă nu era vorba doar despre păcătos, ci și despre păcatul în sine, despre umbra ce devora lumina unui om.

Iar August nu era om.

Nu era făcut din carne și oase, sau din praf de stele.

El era făcut din întuneric.

Leo avusese dreptate cu un lucru – era timpul ca August să accepte ce era.

Și să îmbrățișeze ceea ce era.

Casa de dincolo de Pustie zăcea goală. Cu excepția cadavrului.

În baia din capătul holului robinetul încă mai picura în cada pe jumătate plină cu apă.

Ușa albastră de la intrare încă mai atârna deschisă în balamale și vântul sufla frunze răzlețe peste prag.

Soarele apunea, lungind umbrele pe podelele de lemn.

Majoritatea umbrelor zăceau nemișcate, dar una dintre ele începu să se târască, împânzindu-se cu balta de sânge acum închegat, depărtându-se de corp și urcând pe perete. Se întinse și se zvârcoli și se îndreptă, ridicându-se și smulgându-se din peretele stropit. Păși în mijlocul camerei.

Era înaltă și subțire, cu unghii ascuțite ce sclipeau ca metalul și ochi ce străluceau ca vârfuri de țigări aprinse.

Monstrul păși peste cadavru și porni pe hol, intră în baie, unde găsi bucățile unei viori împrăștiate pe podea. Împinse cu piciorul așchiile de lemn, corzile rupte, își văzu imaginea în oglindă și dezvălui un zâmbet plin de dinți de argint. În dormitorul din capătul holului găsi o fotografie a unui bărbat și a unei femei, o fată între ei. Femeia și bărbatul nu însemnau nimic pentru Malchai, dar pe fată o recunoscu.

Luă poza și plecă, fredonând în timp ce păși afară în beznă, traversă poteca cu pietriș și câmpul de dincolo de ea. Monstrul își plimbă mâinile peste iarba sălbatică,

croindu-și drum pe calea mirosului de sânge și moarte, spre strălucirea depozitului din depărtare.

Găsi primul Malchai dimprejur cu inima smulsă din piept. Călcă peste el și porni spre al doilea. Acesta zăcea într-o baltă de lumină, cu o țeavă de metal prin costum, prin piele, prin os.

Costum și piele și os... dar nu și prin inimă.

Își ridică bărbia, cântărind gânduri, apoi puse mâna pe țeava mânjită cu sânge și o smulse cu un hârșâit umed.

Malchaiul nu se urni.

Nimic, nimic, apoi, dintr-o dată, un huruit scăpă din pieptul monstrului și ochii săi roșii se deschiseră brusc. Se ridică și scuipă un pumn de sânge negru pe ciment înainte de a-și da capul pe spate și a se uita la ea.

— Cum te numești, micule Malchai?

Se gândi preț de o secundă lungă, așteptând să iasă un nume la suprafață. Apoi, când se împlini, umflându-se ca sângele, răspunse:

— Alice.

Buzele Malchaiului se strâmbară într-un zâmbet sucit, iar și creatura începu să râdă, zgomotul răsunând prin depozit ca un cântec.

MULȚUMIRI

De fiecare dată când mă așez să scriu mulțumiri, împietresc. Nu pentru că ar fi atât de puțini cărora să le mulțumesc, ci pentru că sunt atât de mulți, și îmi dau seama cu groază că, cu cât încerc mai tare să-mi amintesc de toți, cu atât mai tare uit de tot mai mulți. Acestea fiind spuse, am ales să mă folosesc de tușe groase, dar să știți că fiecare cititor în parte, susținător, prieten, fan, are un merit în această carte și în fiecare dintre cele de până acum.

Tatălui și mamei mele. Am ajuns la a zecea carte și încă nu v-ați pierdut încrederea în mine și încă nu-mi cereți să-mi găsesc un job adevărat. Promit să nu vă includ niciodată într-una dintre cărțile mele.

Agentului meu, Holly Root, pentru sprijinul tău neabătut și munca serioasă. Ești cea mai mare campioană și sunt atât de fericită că ești a mea.

Editorului meu, Martha Mihalick, pentru că ești atât un editor ager, cât și o persoană dragă și pentru că ceri tot ce pot eu da mai bun din mine. Este o onoare să lucrez cu tine.

Întregii mele echipe de la Greenwilloe, de la designeri la superstarurile din departamentul de marketing și publicitate. Echipei mele din Marea Britanie de la Titan, de la Miranda Jewess la Lydia Gittins și mulți alții.

Celor șase C care mă țin la suprafață, trei de fiecare parte a oceanului. Sunteți geamandurile mele, sunteți cei mai buni.

Colegei mele de apartament, Jenna, pentru că reușește cumva să transforme ingrediente aleatorii în mâncăruri delicioase, și pentru că-mi amintește să mai ies din casă.

Rețelei incredibile de scriitori și cititori din regiunea Nashville, pentru că transformați apartenența la această comunitate într-o reală bucurie.

Și, mai ales, cititorilor mei. La bune și la rele, voi sunteți alături de mine.